CONTINUAREA ROMANULUI JANE EYRE

KIMBERLY BENNETT

ALĂTURI DE EDWARD

– REZUMAT –

Jane Eyre este o copilă orfană crescută din obligaţie de către o mătuşă, doamna Reed. O servitoare, pe nume Bessie, este singura persoană din anturajul lui Jane care o tratează cu blândeţe, îi spune poveşti seara sau îi cântă. Într-o zi, ca pedeapsă pentru că s-a bătut cu vărul ei, agasantul John Reed, mătuşa o închide în camera roşie, cea în care murise unchiul ei. În timp ce era prizonieră aici, Jane, crezând că vede fantoma unchiului începe să ţipe şi în cele din urmă leşină. Când îşi revine, lângă ea se află Bessie şi gentilul farmacist, domnul Lloyd. Spre încântarea lui Jane, şi susţinut de vărul ei, domnul Lloyd propune ca micuţa să fie trimisă la şcoală în altă parte.

Odată ajunsă la şcoala Lowood, Jane îşi dă seama că viaţa ei aici este departe de a fi una de vis. Directorul şcolii, domnul Brocklehurst este un om rău, abuziv şi ipocrit. El predică o doctrină a sărăciei şi privaţiunii în faţa elevilor săi, în timp ce, cu fondurile primite pentru şcoală asigură un stil de viaţă îndestulat pentru propria familie. La Lowood, Jane se împrieteneşte cu o tânără, Helen Bums, a cărei atitudine puternică şi în acelaşi timp voinţă ce putea merge până la sacrificiu vizavi de lipsurile din şcoală o ajută, dar o şi nemulţumeşte pe Jane. O epidemie masivă de tifos pune stăpânire pe internat, în urma căreia Helen îşi pierde viaţa. Această epidemie este cauza pentru care domnul Lowood este nevoit să plece de la conducerea şcolii, el fiind înlocuit cu persoane mai înţelegătoare, fapt ce-i îmbunătăţeşte considerabil viaţa lui Jane. Ea va mai petrece 8 ani la şcoală, 6 ani ca elevă şi încă 2 ani ca profesoară.

După aceşti ultimi doi ani, Jane, devenind independentă pentru că avea 18 ani, realizează că vrea mai mult de la viaţă şi acceptă o poziţie de guvernantă la conacul Thomfield, unde se ocupă de o fetiţă franţuzoaică orfană plină de energie pe nume Adele. Menajera conacului, doamna Fairfax este cea care conduce treburile. Angajatorul lui Jane la Thomfield, domnul Edward Rochester, este un om puţin atrăgător, misterios, pătimaş, dar foarte cult şi cam cu 20 de ani mai în vârstă. Cu toate astea în sufletul ei începe să încolţească o dragoste secretă.

Într-o seară ea îl salvează pe Rochester dintr-un incendiu care, pretinde el, izbucnise din vina unei servitoare bete, Grace

Poole. Dar pentru că aceasta continua să lucreze aici, Jane ajunge la concluzia că nu i se spusese adevărul.

Casa o captiva, dar o şi intriga, mai ales că la etajul al treilea se petrecea ceva ciudat, iar Jane nu avea voie să meargă acolo.

Conştientă că situaţia socială este o barieră în calea dragostei pe care o nutreşte pentru Edward, Jane este deznădăjduită atunci când Rochester aduce acasă o femeie frumoasă, dar vicioasă – Blanche Ingram. Jane se aşteaptă ca el să o ceară în căsătorie pe Blanche, dar spre marea ei surprindere, cererea îi este adresată ei. Uluită, acceptă propunerea.

Ziua nunţii soseşte şi, în timp ce Jane şi domnul Rochester se pregătesc să facă schimbul de jurăminte, Richard Mason vine şi dă în vileag faptul că Rochester avea deja o soţie. Mason se prezintă ca fiind fratele soţiei lui Rochester, Bertha Mason. Acesta declară că Bertha se căsătorise cu Rochester pe când el se afla în Jamaica şi că ea este încă în viaţă. Rochester nu contestă cele spuse de domnul Mason şi îi explică lui Jane că Bertha este o femeie nebună, din coloniile engleze, fiind ţinută în taină la castel pentru a nu fi închisă într-un ospiciu.

La întoarcerea la conac toţi sunt martori la manifestările de nebunie ale Berthei care aleargă în toate direcţiile în patru labe, mârâind ca un animal. Rochester recunoaşte că Bertha era cauza incendiului care izbucnise la conac, precum şi a altor episoade ce fuseseră puse în sarcina servitoarei Grace Poole pe care o plătea ca să aibă grijă de ea. Dându-şi seama că era imposibil să rămână alături de Rochester, Jane fuge de la conac.

Sleită de puteri şi bolnavă, ajunge la familia Rivers cu care se înrudea. Cei trei fraţi – Diana, Mary şi preotul misionar John o îngrijesc atent şi cu multă căldură. John îi găseşte lui Jane o slujbă la o şcoală de caritate în Morton.

Într-o zi, spre surprinderea ei îi mărturiseşte că unchiul ei, John Eyre, i-a lăsat moştenire o sumă mare de bani: 20.000 de lire, iar Jane se hotărăşte imediat să împartă banii cu verii ei.

John decide să călătorească în India ca misionar, şi îi propune lui Jane să îl însoţească, dar nu oricum, ci ca soţie a lui. Jane este de acord să plece în India, însă refuză căsătoria pentru că nu îl iubea. John o presează să se răzgândească şi Jane este aproape să cedeze.

Dragostea faţă de Rochester o macină. Într-o noapte are impresia că aude vocea lui Rochester că o cheamă Şi îşi dă seama că nu-l poate abandona pe bărbatul pe care îl iubea cu adevărat.

Jane se întoarce la Thomfield şi află că respectivul conac a ars din temelii, focul fiind pus de Bertha Mason, care şi-a pierdut viaţa în incendiu. Rochester a reuşit să salveze servitorii, dar şi-a pierdut vederea şi o mână. Jane pleacă apoi spre noua reşedinţă a lui Edward, Femdean, unde acesta trăieşte alături de doi servitori, John şi Mary.

CAPITOLUL 1

La Femdean, Rochester şi Jane îşi reconstruiesc relaţia şi curând se şi căsătoresc. În finalul poveştii sale, Jane scrie că este căsătorită de 10 ani cu Edward şi că se bucură de armonie în viaţa lor. După doi ani, Rochester îşi recapătă vederea la un ochi şi este capabil să îşi zărească primul copil.

Cum altfel ar putea să înceapă povestea unei căsnicii şi a personajelor din ea, dacă nu în punctul de pornire? Biserica era goală şi tăcută, cu excepţia preotului, lângă care stătea diaconul. Solemni şi pioşi, nu ne-au răspuns la zâmbete, în timp ce Edward şi cu mine ne apropiam de altar. Clericul ne-a întrebat:

— Sunteţi perechea care urmează să se cunune în dimineaţa asta?

— Da, a răspuns Edward, noi suntem.

De la locul său de onoare, aflat cu un cap mai sus de Edward şi mine, preotul a oficiat ceremonia. După ce ne-a explicat scopul căsniciei şi a întrebat dacă există vreun impediment în calea ei, a făcut o pauză, privind sever spre ochii lipsiţi de vedere ai lui Edward.

— O iei pe această femeie ca soţie legiuită?

— Da.

După rostirea acestor cuvinte, pe chipul lui se citi uşurarea. Viitorul meu soţ îmi aştepta cu nerăbdare legământul.

— Jane Eyre? Îl iei pe acest bărbat ca soţ legiuit?

— Da, am răspuns, cu un uşor zâmbet spre paroh.

Mi-am privit noul soţ, punându-i pe faţă mâinile tremurătoare, şi i-am călăuzit gura spre a mea. După un sărut scurt şi tandru, ne-am despărţit. Edward îmi luă mâna," mulţumi clericului cu o înclinare a capului şi mă urmă demn prin scurtul naos al bisericii. Cu inimile uşoare, am ieşit în lumina curată a soarelui de dimineaţă. Când am trecut de colţul clădirii, razele ce străluceau de deasupra orizontului m-au orbit. Edward se opri şi mă strânse la piept. Silueta lui îmi umbrea faţa, iar pantofii mei aproape se desprinseră de iarba înrourată.

Inima lui Edward îmi bubuia la ureche, în timp ce el mă ţinea în braţe.

— Jane. Lumina ochilor mei! Mireasa mea înfloritoare, aş dori atât de mult să te sărut din nou...

Faţa mi se încălzi, când i-am văzut gura căutând-o pe a mea. Ardeam de nerăbdare ca buzele să ni se întâlnească, şi în timp ce eu mă temeam să nu-i produc vreo durere, îmbrăţişarea lui Edward mă ameninţa cu o intensitate de care aflasem cât era de capabil, dar până acum n-o înţelesesem niciodată. Îmi dădu drumul şi-mi mângâie obrazul şi buza de jos cu degetul mare.

— Jane, trebuie să am grijă cu tine. Acum, că eşti soţia mea, îmi poţi porunci să plec şi mă voi supune, dar numai pentru o clipă. Tu eşti tovarăşa mea de suflet şi vom depinde unul de altul în toate privinţele! De-acum, vei sta cu mine. Da, Jane?

— Trebuie.

Am renunţat rapid la tonul stoic, când am văzut expresia abătută pe care o adusese pe chipul iubitului meu. Era insuportabil să privesc aceaşi faţă pe care mi se ceruse s-o examinez prima oară când îl găsisem pe Edward, singur, cu câteva zile în urmă, privind fără vedere împrejurimile de pe treptele Conacului Femdean.

În seara întoarcerii mele la el, stătea cu ochii spre coroanele copacilor, fără să ştie nici de prezenţa mea, nici că venisem cu gândul de a-i rămâne alături în orişice împrejurare. Ca mireasă a lui, refuzam să-i mai aduc vreodată pe chip cea mai mică umbră de singurătate.

L-am cuprins cu braţele pe după talie şi, când am ridicat faţa spre figura lui, i-am văzut o lucire umedă în ochiul mai puţin vătămat, tocmai când o absorbeau genele lui negre. Un surâs nesigur apăru pe gura cândva austeră, în timp ce-i şopteam:

— Iubitul meu, sunt mireasa ta, cea mai bună confidentă, îngrijitoarea ta, şi n-am să te părăsesc niciodată, atâta vreme cât ai suflare în plămâni ca să mă chemi lângă tine.

Oftând, Edward mi se alătură:

— Eşti o minune. Uneori, în prezenţa ta, mă simt din nou întreg.

— Recunoşti deja că ai nevoie de mine. Sunt în avantaj.

Edward se încruntă în glumă, ridicând din umăr.

— Aha, rolul de soţie nu se află dincolo de imaginaţia ta, teamă mi-e. Voi fi atent la farmecele tale, vrăjitoareo!

Am râs, şi vă pot spune că era un râs de soi nou. Simţeam în mine o căldură dulce, care se întindea din creştetul capului cuprins de furnicături până-n vârfurile picioarelor, şi am

presupus că niciodată nu voi mai redeveni Jane cea veche. Doamna Rochester. Ce ciudat şi atrăgător îmi sunau acele cuvinte! Eram în acelaşi timp recunoscătoare şi uluită că întreaga ceremonie se terminase atât de repede, iar viitorul meu era complet schimbat. Eram pur şi simplu cea mai mulţumită tânără mireasă din Anglia, în acea zi de iunie.

În zilele dinaintea nunţii, m-am gândit cum îşi achitase Edward datoria pentru a-mi fi înşelat firea încrezătoare, îmi era greu să-i îndur pierderea unui ochi şi orbirea celuilalt, în vreme ce mutilarea mâinii stângi era de asemenea foarte tristă. Fostele diversiuni ale acceselor lui de poftă şi lăcomie erau înlocuite de regretul sincer al soţului meu reformat. Furia, durerea şi umilinţa dragului meu Edward aveau să se calmeze curând, cu ajutorul atenţiei mele mărinimoase, consideraţiei pasionale şi companiei zilnice. Avea să redevină acelaşi stăpân de fortăreaţă Pe care ajunsesem să-l stimez şi să-l ador. Fără niciun balamuc secret pe care să-l ascundă, se putea dezvălui pe deplin ca un om plin de empatie şi compasiune.

Edward Rochester nu mai era soţul Berthei Mason – epava de la Thomfield Hali. Fusese eliberat din rolul de pion într-o intrigă a poftei şi a lăcomiei instigată de tatăl şi fratele lui. Îl păcăliseră să se însoare cu o frumuseţe morbidă dintr-o familie cu antecedente de nebunie. Prima doamnă Rochester nu-şi mai putea ispiti soţul să uite de firea lui sinceră şi cinstită, credincioasă şi filantropică, îşi nimicise prezenţa de torţionară tăcută cu mâna ei, prin propria ei voinţă, în focul care devorase Thomfield Hali. După nuntă, m-am rugat la porţile bisericii să-şi găsească în cer un loc potrivit şi mântuirea sufletului. Vai, alte amintiri hidoase nu mai existau pentru o zi atât de fericită!

Revin adesea la amintirea primului nostru drum cu trăsura, ca soţ şi soţie: ne-am urcat în mica noastră cabrioletă, iar eu am mânat iapa castanie înapoi la Conacul Femdean. Edward m-a cuprins cu braţul de talie şi a spus:

— Janet. Când ajungem acasă, aş dori să le dai asta lui Mary şi John, pentru bunătatea cu care m-au slujit.

Am luat din mâna lui o hârtie de cinci lire sterline, vârând-o în buzunarul rochiei. Eram mulţumită să văd că firea mea generoasă influenţa deja tendinţa spre meschinărie a omului de lângă mine, când de la ceremonia nupţială nu trecuseră decât zece minute!

— Îţi mulţumesc, domnişoară Eyre... Scuză-mi greşeala! Ar trebui să-ţi spun doamnă Edward Fairfax Rochester. Te-ai obişnuit deja cu acest nume? Aţi exersat în secret semnătura? Tânjesc să-ţi văd faţa de mireasă.

Domnul Rochester întinse mâna teafără, iar eu i-am condus-o la bărbia mea, pe care o ciupi uşurel. Îmi scăpă un chicotit şăgalnic, iar Edward zâmbi ca un copil care descoperă ascunzătoarea unei făpturi de poveste.

— Ah, ce bine e! Aerul este curat şi înviorător. Chiar şi atât de devreme, dimineaţa, briza e suportabilă, şi simt cum inima mi se eliberează din lanţurile cele vechi. Jane, vrei să-mi mai vorbeşti? Mă agăţ de vocea aceea sigură şi puternică. La ce te gândeşti? Te implor, insistă Edward, prinzându-mă de mijloc ca să mă tragă spre el.

— Domnule Rochester! Încerc să ajungem cu bine acasă! Te rog, dă-mi drumul! m-am ferit eu, ca în joacă. Dar, la drept vorbind, mâna lui care-mi stăruia pe trup începea să-mi stârnească simţurile şi abia dacă-mi dădea puţină siguranţă faptul că nu putea să-mi vadă zâmbetul. Edward îşi retrase mâna, şi i-am simţit profund lipsa, dar mă temeam să i-o cer înapoi, ca să nu mă ia drept vicleană sau prea nerăbdătoare.

— Ar trebui să-mi măsor cuvintele înainte de a fi rostite. Însă mă enervezi aşa de tare, Edward... Da, sunt în delir de bucurie. Fac mari eforturi ca să-mi păstrez calmul. În visele mele, când eram la şcoala sătească din Morton, îmi imaginam că eram sincer împreună, în hoinărelile mele nocturne. Visele erau singura mea alinare.

De fapt, căutam instrucţiuni, dar soţul meu nu mi le oferea. Actul fizic al consumării mariajului nu mă îmspăimânta, tocmai, dar mă intimida. Nu ştiam dacă aveam să mă desfăt în torentul de emoţii şi senzaţii. Cea mai profundă întrebare era: cum să-mi mulţumesc soţul? Necunoscând îndatoririle unei mirese şi neavând cui pune întrebări, plănuiam să-mi folosesc instinctele ca pe o hartă, pe parcursul activităţilor din seara care urma.

Edward rămăsese tăcut şi părea cufundat adânc în visare. Mi-am simţit inima tresărind, ca şi cum ar fi lovit-o un stol de săgeţi. Ce mărturisisem? Mă întrebam dacă soţul meu, atât de cunoscător în cele lumeşti, îmi putea înţelege inocenţa; era aşa

de departe de o asemenea situaţie... Am început să turui, comentând peisajele.

— Ferigile par să prospere în vremea asta blândă, de vară. Copacii de pe plajă freamătă într-o briză uşoară, iar merii au coroanele în floare. E o zi mai frumoasă decât sperasem. Nu-mi pot imagina un cer mai eteric, mai frumos. Inspiră aerul curat! Lumea se trezeşte la viaţă!

Am aruncat o privire spre Edward şi am văzut că părea amuzat de exuberanţa mea prefăcută.

Recunosc, firea lui misterioasă îmi incita intelectul, şi am încercat să-i ghicesc gândurile, dar degeaba. Edward era de nepătruns. Nu comentă decât că mă considera cam vivace, la care n-am avut niciun răspuns.

Am mers în tăcere câteva minute, înainte de a apărea la vedere amfiteatrul de copaci care ascundea Conacul Femdean. Soarele strălucea la jumătatea drumului spre zenit, luminând colinele joase din spatele clădirii. Eram vrăjită de strălucirea priveliştii, care-mi părea atât de primitoare şi fascinantă. Era ca o veche grădină a plăcerilor, pregătită pentru desfătarea aparte şi încântarea omenească a stăpânului şi a stăpânei. Deşi pustiu şi neîngrijit, Conacul Femdean era pentru mine ca un palat.

Iapa ne duse printre stâlpii de granit ai porţii înguste de fier, apoi pe drumul plin de bălării şi hurducături, pentru a opri pe aleea cu pietriş, lângă uşa din faţă. Niciun servitor nu se zărea, când am coborât din vehicul.

— Jane, te rog să-mi îndeplineşti cererea de a le da lui Mary şi John darul nostru. Dacă vrei, acum poţi să le spui că ne-am căsătorit. Eu aş prefera să mă retrag în camera mea, ca să mă odihnesc. Sunt obosit.

Pilot ne întâmpină cu un lătrat de bun-venit şi, în timp ce bătrânul animal venea în goană spre cabrioletă, l-am ajutat pe Edward să coboare. Mângâie câinele, care ne urmă în casă. Odată ajunşi în lumina vie a holului îngust aflat în mijlocul clădirii, soţul meu mă sărută pe frunte şi-i făcu semn lui Pilot să-l însoţească. Luând-o la stânga, Edward îşi găsi pe pipăite drumul până la scara cu balustradă din lemn de cireş şi urcă treptele late, acoperite de un covor, spre odăile noastre de la etaj.

Ajunsă în bucătărie, le-am spus lui Mary şi John despre căsătoria cu stăpânul lor. Mary rămase mută câteva momente,

cu polonicul deasupra puiului pus la fript, i-am adresat o privire serioasă, dându-i de înţeles că spusesem adevărul. Atunci dădu din cap, cu un zâmbet scurt, şi mă felicită înainte de a-şi relua lucrul, încă destul de uimită. John puse jos cuţitele pe care le ascuţea. Destul de zguduit, se uită după mine în timp ce ieşeam din bucătărie, lăsându-i în mână hârtia de cinci lire sterline.

Trebuie să dezvălui, dragă cititorule, că am stat singură câteva momente înainte de a căuta îmbrăţişarea celui drag mie. Mângâindu-mi micul colier de perle de la gât, primit în dar de la domnul Rochester cu câtva timp în urmă, înainte de prima noastră nuntă nedusă până la capăt, m-am privit întrebător în oglindă. Mă schimbasem? Mi se părea că avusese loc o transformare. După ce mi-am scos boneta de pai, mi-am netezit părul negru, privind drept în ochii unei tinere mirese.

— Eşti doamna Rochester! i-am şoptit femeii din oglindă, scundă şi luminoasă la faţă – şi, îndrăznesc să spun, fermecătoare. O, ce mai întorsătură a evenimentelor, să mă văd pe mine însămi într-un asemenea fel! Eram sigură pe mine, în timp ce mă pregăteam să mă duc la Edward cu o întreagă bogăţie de dragoste şi pasiune pe care eram gata s-o împart cu el. În acel moment, deznădejdea era ultima dintre stările mele. Aveam deplină încredere că-l puteam mulţumi pe Edward în felul meu – simplu, calm, iubitor şi cu multă imaginaţie.

În timp ce priveam cum mi se aprindeau bujorii din obraji, l-am auzit pe Edward strigând:

— Unde eşti, Jane? Pe-aproape?

M-a frapat nerăbdarea din tonul lui poruncitor. Ca să nu-l mai pun la încercare, m-am înclinat spre mireasa din oglindă, spunându-i cu voce tare:

— Du-te la soţul tău! Te cheamă!

Apoi, am străbătut covorul de culoarea boabelor de muştar de pe scară şi coridor, pe lângă două uşi, spre camera unde urma să locuiesc împreună cu Edward Rochester.

Stătea tolănit în faţa unui foc mic şi vioi. Vatra era foarte aproape de el, iar lângă fotoliul masiv se afla altul, mai mic, tapiţat cu creton roz pal, numai bun pentru mine. Între ele era pusă o măsuţă ovală, de marmură, decorată cu o mică vază de porţelan. Din ea se aplecau precar câteva margarete. Lângă peretele din fund al camerei, un pat de mahon masiv, cu baldachin, două dulapuri şi o oglindă de toaletă înaltă, în ramă

de stejar. De-o parte şi de alta a celor două ferestre mici se găseau masa de toaletă şi un birou pentru scris. Covorul era cafeniu-închis şi uzat. Patul, cu perdele de damasc carmin, părea aproape negru în umbra din acea porţiune, unde soarele amiezii nu putea ajunge prin ferestre. Perdelele ascundeau aşternutul fin, cu perne numeroase, în care mă desfătasem cu o seară înainte, pregătindu-mă pentru noaptea nunţii.

Când auzi uşa închizându-se, Edward întinse mâna spre mine.

— Micuţa mea mireasă? Vino la mine. Vreau să te cuprind într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât să te simţi adorată pentru o mie de ani!

— Te vei sătura de mine mult mai devreme, domnule, am replicat. Nu-s un sfinx.

Exagerările lui Edward mă ispiteau să-l tachinez. Era jocul nostru. M-am oprit la o lungime de braţ, privind cum mintea lui suplă folosea arta persuasiunii.

— Acum îmi dau seama că-nu sunt decât o necesitate suplimentară a existenţei, am declarat. Într-o lună, ai să te obişnuieşti cu mine.

— Nu m-aş sătura niciodată de Janet a mea. De vin mă satur vreodată? Mă satur de savoarea unei mese bune? Refuz desfătarea unui pat moale, la sfârşitul zilei?

Într-adevăr, Edward ştia să fie convingător.

Am mai făcut doi paşi, oprindu-mă în spatele fotoliului său. Mi-am trecut cu multă plăcere degetele prin părul lui ondulat, negru ca pana corbului, încercând zadarnic să i-l netezesc. Cât mai adoram atingerea lui mătătoasă, în contrast cu textura aspră a obrajilor! Degetele mele stăruiră în coama aceea deasă.

— Drăcoaică mică! Jane, înţelege că pentru mine nu eşti o nimica toată! Vino şi aşază-te pe genunchii mei. Vrăjeşte-mă. Azi vei reuşi.

Edward îşi ridică mâna, o prinse pe a mea şi mă conduse prin jurul fotoliului. Curând, m-am găsit într-o îmbrăţişare profundă.

Bucuroasă cum eram de a fi lângă omul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume, mă surprindea totuşi intensitatea propriei mele reacţii. Braţul soţului meu pe după mijloc, precum şi mâna lui schilodită, atingându-mi spatele, mă readuseră la realitate,

l-am simţit muşchii braţelor fremătând. Timpul încetinise, ca şi cum n-ar fi avut niciun motiv să se grăbească. Eram conştient de fiecare oftat dintre noi, de ridicările şi coborârile pieptului său. Chipul i se îmblânzi, când îmi mângâie umărul cu obrazul.

M-am desprins din strânsoare, pentru a-i săruta fruntea nedumerită.

— Mi-e cam sete. Nu cred c-am băut un strop de apă, toată dimineaţa. Pot să-ţi aduc şi ţie ceva de la bucătărie, Edward?

Edward se gândi un moment, apoi îşi lăsă braţele să cadă, după ce încercase zadarnic să mă reţină.

— Adu nişte vin. E timpul să închinăm paharele. N-am avut o masă de nuntă aşa cum se cuvine. Grăbeşte-te, n-am să te aştept mult.

Trecând peste dorinţa lui, am răspuns:

— Diseară, vom lua o cină în doi, ca de obicei, iar atunci vom şi închina. Dacă vrei o petrecere, se poate aranja, dar cine să vină? am încheiat, atingând clanţa uşii.

— Adevărat. Tocmai asta e. O asemenea sărbătoare e numai pentru mireasă şi mire.

Îmi simţea nervozitatea şi, în timp ce ieşeam pe uşă, strigă după mine:

— Jane, nu-ţi fie frică. N-ai de ce să te temi de mine.

— Revin imediat, Edward.

Am închis uşa, stând un moment pe coridor, înainte de a porni grăbită spre bucătărie. Nu mi-era cu adevărat teamă de el, ci numai de propriile mele fantezii şi accese ale imaginaţiei nepuse la încercare. Necunoscutul îmi complica reacţiile faţă de soţul meu şi de mine însămi. Cu siguranţă, detaliile complicate ale dragostei fizice mi-erau necunoscute. Îmi aminteam şuşotelile colegelor mele de la Lowod. Mai târziu, ca profesoară, confiscam desenele obscene cu cupluri împerechindu-se.

În nopţile petrecute departe de Edward, vreme de aproape un an, jinduisem după momentele petrecute singură cu el şi-mi regretam fuga de la Thomfield Hali, sanctuarul iubitului meu. Mă atrăgea ideea patului său comod şi a sărutărilor tandre, în nopţile mele de singurătate. Oare realitatea dorinţelor mele stârnite de vanitate avea să fie greu de îndurat? În drum spre bucătărie, mi-am privit vinovată imaginea în oglindă. Hotărârea de a fi cât mai însufleţită în noaptea nunţii se risipise.

CAPITOLUL 2

Stăteam aşezată lângă Edward, în faţa ferestrei deschise a dormitorului, după ce mâncaserăm la cină pui fript cu cartofi. Sorbeam fiecare din câte un pahar de porto, iar eu simţeam cu seninătate cum ziua făcea loc nopţii, cu mica ei orchestră de stele. Marginea apuseană a cerului plutea peste sărutarea trandafirie a soarelui, în timp ce roua începea să îmbroboneze plaja însetată şi castanii din jurul moşiei. Restul cerului era scăldat în tonuri vineţii. Niciun nor singuratic nu păta orizontul. Câteva ciocârlii veniră pentru câteva momente dinspre cuiburi, ca să agite miresmele de iasomie şi pelin. Îmi aminteam de noaptea petrecută sub castanul porcesc, când Edward şi cu mine ne lăsaserăm dorinţele să se dezvăluie. Apusul soarelui era un simbol fericit.

Lui Edward îi plăcea felul amănunţit cum descriam cerul. Eram sigură că vocea mea suna la fel de aerian ca filamentele ultimelor raze de soare. Sub efectul alcoolului, limba mi se desferecase şi nu mă mai puteam stăpâni. Îmi venea să cânt şi să dansez!

Străduindu-mă să rămân cuviincioasă, m-am ridicat în picioare, l-am luat pe Edward de mână şi am întrebat:

— Domnule Rochester? Eşti foarte tăcut în seara asta. Ţi-e somn? Vorbesc prea mult, poate? Soarele încă nu s-a dus prea departe de Anglia, şi mă tem c-am zărit mai mult de trei căscături pe faţa dumitale, de când a strâns Mary masa, după cină!

Ca un spiriduş, am strâns mâna lui Edward într-a mea, ca să-i zoresc o reacţie. Încă nesigură de felul potrivit în care o femeie trebuie să i se adreseze soţului ei, continuam să joc rolul guvernantei naive care încearcă să smulgă o vorbă de la stăpânul ei. Spre uimirea mea, spiritul dejoacă se întoarse împotrivă-mi, soţul meu fiind cel care mă păcălea.

— Aha! Vasăzică, eşti nerăbdătoare să mă vezi în pat? Fetişcanele se grăbesc adesea, când le-o ia la goană curiozitatea faţă de sexul masculin. Gentlemanul superior este acela care ştie cum să savureze momentul şi să lase situaţiile să ia fiinţă de la sine. Vrei să mă grăbeşti, Jane?

— Mă superi! Voi învăţa vreodată să te întrec? Te voi surprinde vreodată, pe tine şi firea ta veselă?

Mi-am retras mâna dintr-a lui şi m-am aşezat, netezindu-mi cutele rochiei de mireasă din mătase albă, după care am băut ultimul strop de licoare purpurie din pahar.

În mod remarcabil, Edward îmi simţi dispoziţia şi mă bătu pe umăr, ca şi cum aş fi fost un copil nebunatic căruia i-a fost descoperit şiretlicul. Şi când mă gândesc că încă nici nu-mi începusem jocurile cu Edward! Continua să mă bată pe braţ. Senzaţia mătăsii pe pielea mea era delicioasă. M-am liniştit numaidecât.

— Mireasa mea, de ce eşti capricioasă în seara asta? mă întrebă el. Unde e micuţa mea prietenă care răspândeşte în jur o vrajă misterioasă? Aha, aşa da...! Da, ţine-mă de mână. Ce ţeapănă e mâna ta! Jane, m-ai calificat ca pe o brută? N-am să te capturez, pisicuţa mea. Tridentul l-am dăruit unui duşman. Refuz riscul de a-ţi răscoli firea nedeprinsă. Căci cum altfel poate fi această noapte, decât tinerească şi luminoasă precum cei nouăsprezece ani ai tăi neîntinaţi? Niciodată nu voi privi lumea atât de sublim cum o faci tu, Jane.

După o tăcere prelungită, Edward îşi retrase mâna dintr-a mea.

— Îmi amintesc aerul altei lumi plutind în jurul tău, şi tenul tău palid, când ne-am întâlnit prima oară, pe un drum albit de chiciură. Ochii aceia, pe care mai pot să-i contemplu şi acum, în minte, proclamau că înţeleg mecanismele gândirii şi spiritului omenesc. Ai întrecut în isteţime un bărbat aproape de două ori mai în vârstă decât tine, şi n-ai şovăit când se străduia să te şocheze. Am fost eu vreodată un asemenea om? Până şi un suflet distrus şi tulburat ca al meu şi-a putut găsi mângâierea şi recunoaşterea în templul tău. Afirm că ai arăta cu degetul un şarlatan înainte ca nătărăul s-o ştie el însuşi! Mai ţii minte când mă costumasem în ghicitoare şi încercam să te atrag într-o cursă, în timpul jocurilor de salon, cu luni în urmă la Thomfield Hali? Mi-a fost imposibil să te fac să te trădezi. Pe seama domnişoarelor Ingram şi Eshton, tu erai singurul motiv al farsei. M-ai lăsat uimit şi impresionat.

Am întins o mână spre Edward, dar înainte ca vârfurile degetelor mele să-i simtă pielea caldă, îmi spuse:

— Să nu rămâi o taină pentru mine. Secretele prosperă în întunecime, iar dispreţul îţi va fura orice ofrandă de dragoste

cinstită. Numai de n-ar mai fi orori de ascuns, ca să fiu întru totul liber... Te ador, Jane.

Îmi luă mâna ridicată sfios, ducându-mi degetele la buze pentru a-l săruta pe fiecare, încet şi blând.

Analizam situaţia şi înţelegeam că n-avea să-mi răscolească spiritul în noaptea aceea. Urma să fie atent cu mine.

— Îţi pot simţi iubirea în degete, în înşişi atomii cărnii tale. A apus soarele?

Edward vorbea încet, ca în transă, când continuă:

— E răcoare în odaie şi pot distinge o lumină, deşi slabă. Când întorc capul la stânga, desluşesc lucirea roşiatică a unei lumânări.

În timp ce vorbea, îmi ţinea degetul mic lipit de buze. Mâna mi se relaxă, savurând senzaţia. Era foarte intimă, şi abia în acel moment adevăratul sens al acelui gest se făcu cunoscut trupului meu. Aveam să mă schimb pentru totdeauna, foarte curând. Mâna îi tresări, apoi o lăsă pe a mea, pentru a pune încă o întrebare:

— Jane. E întuneric? Îmi mai torni, te rog, un pahar de porto? Mă ia cu frig.

Era posibil ca noaptea aceea să-i trezească şi lui aşteptări neliniştite? Teoria mă bucura: nu eram singura cuprinsă de temeri!

M-am ridicat de pe scaun, răspunzând:

— Da, s-a întunecat.

Privindu-mi soţul aşezat, am văzut că se încrunta, masându-şi tâmpla, l-am ocolit picioarele întinse, pentru a mă duce să iau carafa.

— Ridică paharul, te rog. Uite, jumătate... încă nu ştiu dacă sforăi, şi am aflat de la verişoarele mele, Diana şi Mary, că tatăl lor sforăia dacă bea prea mult înainte de a se retrage în camera lui.

Paharul se ridică agil spre gura lui Edward, care înghiţi lichidul dintr-o sorbitură.

— Nu mi s-a spus nicicând că aş sforăi. Nimeni nu s-a plâns vreodată de obiceiurile mele nocturne.

Îmi întinse paharul, iar eu l-am pus pe masa din spatele meu.

Apoi, Edward continuă:

— Şi domnul Rivers al tău? Beai şi împreună cu el, în serile de vară? Mi-ai spus că te vizita destul de des în căsuţa ta de profesoară din Morton, alungându-ţi junghiurile singurătăţii.

— Nu, St. John nu bea niciodată în prezenţa mea, Edward.

— Deci, un sfânt în toate privinţele vieţii? Iar ţie ţi-era ruşine că mă cunoscuseşi – pe mine, un om cu atâtea obiceiuri rele?

Îşi încrucişă braţele la piept, ridicând chipul spre mine, în aşteptare.

— Într-adevăr, St. John îmi risipea însingurarea cu unele ocazii, şi purtam conversaţii interesante, până s-a hotărât să mă cucerească.

M-am întrebat cum avea să reacţioneze Edward la o declaraţie atât de îndrăzneaţă. Tăcu un moment, apoi mormăi ceva în sinea lui, înainte de a-şi îndrepta degetul spre mine:

— Ce mărturisire! Tonul tău e ironic. Mă cutremur la gândul că te-arfi putut ispiti să nu te mai întorci niciodată la mine.

Înclină capul, şi am văzut că era nefericit.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Toate astea au încetat să mai existe acum câteva zile. Ideea unui rival încă-ţi mai roade pielea? Singura legătură este aceea de iubire filială. De ce să-l aducem pe vărul meu, sau pe alţii, în odaia noastră de culcare? N-ai spus că asta e o sărbătoare numai a noastră? Reţin acest legământ şi voi risca tunetele tale, în noaptea asta şi-n altele. Hai să nu ne interesăm despre nopţile din vremea când eram despărţiţi. Dacă vreau să aflu cum îţi petreceai nopţile înainte de a mă cunoaşte pe mine, am să te întreb. Te voi interoga cu înverşunare, dacă de-asta este nevoie, dar te rog să nu-mi pui la încercare tendinţele geloase.

Mă răneşte dureros, şi nu vreau să ştiu cum te-au satisfăcut alte femei. N-am nici-o speranţă! Imaginaţia mea nu mă poate duce prea departe, iar gândurile mi se risipesc când mă mângâi tu. Din păcate, dacă în noaptea asta cineva e pătruns de îndoială, eu voi fi aceea!

Am păşit peste picioarele lui Edward, iar poala rochiei mi se agăţă din neatenţie de vârful ghetei lui. Am tras cu putere. Când rochia mi se desprinse, am căzut în fotoliul meu. Eram în pragul lacrimilor şi mă bucuram că nu putea să-mi vadă furia din ochi.

— Jane! Nu plânge în seara asta. N-am împărţit patul cu nimeni, înaintea ta. Erau halucinaţii. Vălul frumuseţii lor fizice nu era mai real pentru mine decât un duh. M-am culcat cu altele, dar nu din dragoste. Am un spirit firav. Există momente când sunt convins că mă găseşti respingător şi ofensiv. Mă tem de consecinţele pasiunii mele pentru tine, şi mă întreb ce te-ndeamnă să-mi răspunzi cu aceeaşi afecţiune, iartă-mă. Iartă-mi felul cum singur mă dispreţuiesc. Caut mereu motive de a fi atât de fericit să te am aici, cu mine, ca îngrijitoare, ca micuţă prietenă, ca mireasă. Uită-te la expresia mea. Sunt sincer.

Am încercat să clădesc o punte între deznădejdile noastre separate. Îngenunchind, mi-am rezemat de genunchiul lui Edward ţeasta care-mi pulsa dureros.

— Băutura ta e prea tare pentru o novice ca mine.

Ţinându-l de mână, mi-am frecat obrazul de nodurile degetelor lui.

— Ce-a fost, a fost! Amândoi suntem atât de plini de speranţe şi îndoieli, încât nimic altceva din tot ce zicem n-ar trebui să conteze. N-am să te fac răspunzător pentru mila de tine însuţi, dacă nici tu nu mă pedepseşti pentru a mea. Edward, iubirea mea, legătura noastră e de nedesfăcut. Ne aparţinem unul altuia şi nici-o fiară sau muritor n-o să ne dezbine vreodată.

Edward îşi întoarse mâna, pentru a-mi cuprinde obrazul în palmă. Căldura pielii lui mă linişti, în timp ce vedeam cum pe chipul lui dur şi colţuros apărea expresia unui admirator plin de adoraţie. Pieptul îmi palpită, ajungând să cunosc rolul de a fi o fiinţă adorată şi râvnită. Era o fantezie care mă făcea să mă minunez. În ochiul orb al lui Edward se citea compasiunea – şi, dincolo de ea, o expresie aparte, pe care nu apucasem s-o observ înainte. Atingea în carnea mea o coardă cu care intra în rezonanţă. Simţeam furnicături pe piele, iar pulsul mi se accelera. Am rămas în genunchi, privind cum gura lui Edward înainta spre a mea. Niciodată nu fusese mai îmbietor. Închizând ochii, i-am simţit buzele pline pe frunte şi pe obraji. După cum sanctuarul gurii lui mă ispitea, uimirea îmi creştea tot mai mult. M-am lăsat în voia simţurilor bogate ale dorinţei. Era ca şi cum aş fi fost cu adevărat la fel de originară precum Eva, iar Edward mă însoţea ca Adam. Mă simţeam cu totul ciudat.

Cine este această Jane Rochester? N-o cunosc. Acum un an, era o fată speriată şi uitată de toţi, izgonită din faţa altarului de către convenţii şi de Legea lui Dumnezeu. Aproape pe dată, părea să fie o femeie făcută să fie iubită de singura persoană care-i ţinea captive inima şi mintea.

Iubitul meu mă săruta senzual, răscolindu-mi cu degetele părul despletit şi încurcat. O, în acele momente, simţurile îmi zburau spre înălţimi stelare. Da, vedeam stelele cerului, iar destinul mi-era confirmat. Da. Da. Eram legănată în timp ce soţul meu îmi săruta faţa, gâtul, umerii şi părul, dornic şi sincer.

Cu cruzime, o senzaţie spectrală mă cuprinse, răpindu-mi răsuflarea. Am îndurat să fiu ridicată de Edward pe coapsele lui. Eram devorată, consumată. Nu găseam niciun sprijin, şi mă temeam să nu leşin. Am încercat s-o pun pe Jane Eyre în rând cu noua doamnă Rochester. Constatam că mireasa din mine era o făptură plină de viaţă şi pasiune, dar în acelaşi timp eram complet nepregătită să mă las în voia acestei noi versiuni a mea, să-mi croiesc drum spre o sferă străină de carnea şi sufletul meu. M-am lăsat pe spate, zguduită şi năucită, desprinzându-mi gura de a lui Edward. El mă ţinea de păr şi încercă să-mi apropie iar gura de a lui, dar am făcut un efort să rămân la distanţă. Mi-am rezemat spatele de braţul fotoliului, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

— Edward! E prea mult...

Eram în acelaşi timp ruşinată şi excitată, prinsă între a-mi urma pasiunile şi a fugi de ele. Cum puteam încerca să pun o înţelegere între neştiinţa mea despre ale dragostei şi toate cunoştinţele lui Edward?

Oare acest contrast avea să transforme prima noastră împreunare într-o farsă? Poate urma să găsesc repulsive artele erotice, şi nu puteam fi nesinceră, spunând că tânjeam după atenţiile partenerului meu. I-am privit chipul şi n-am văzut nici-o urmă de dispreţ sau reproş frustrat, numai o afecţiune deschisă. În faţa mea se afla un om care aştepta să-şi consume căsnicia în fapt. Firea sa blândă şi altruistă fu aceea care mă îndemnă să mă las cu totul în voia lui. Mi-am îndreptat spinarea şi mi-am aranjat rochia, încă dorind să arăt prezentabil în faţa lui Edward, deşi ştiam că nu putea să mă vadă, cu ochiul lui omenesc.

— Micuţa mea dragă, cunosc foarte bine făptura care-mi stă pe genunchi, şi mirosul tău. Nu seamănă cu nici-o aromă pe care natura să mi-o mai fi dăruit până acum. Uite...

Şi-mi făcu semn să mă apropii iar de el, cu chipul marcat de îngrijorare.

În loc de a mă supune, i-am cerut:

— Edward, iubire, cred că ne vom simţi mai comod în pat. E târziu, iar soarele a apus, punând capăt acestei zile deosebite. Să te ajut să mergi la pat, iar apoi voi închide fereastra.

— Ce schimbătoare eşti... Eşti prea delicată.

— Sunt destinsă, Edward.

Zâmbi şi, ridicându-se, mă luă de mână, pentru a mă urma fidel spre pat, unde am dat perdeaua la o parte, iar Edward se aşeză pe cuvertura matlasată.

— Vocea ta spune că eşti puternică. Pe mine nu mă duci.

— Gata, Edward, stai jos. Uite-ţi cămaşa de noapte. Mă întorc într-un minut.

M-a frapat să constat cât de calmă mi-era vocea: stăpânită şi ordonată. Am aruncat o privire spre Edward: pe buze îi plutea un zâmbet amuzat. Repede, am închis fereastra şi am tras jaluzelele peste cerul senin şi aproape întunecat. Mă simţeam plină de viaţă şi hotărâre. O clipă, am reflectat la noaptea aceea din urmă cu luni de zile, când Edward avusese nevoie de ajutorul meu, ca guvernantă angajată, pentru a-l îngriji pe Richard Mason. Bertha îşi zgâriase şi-şi muşcase fratele, când acesta încercase s-o îmbrăţişeze. Domnul Mason nu ştia că orice comunicare cu ea devenise imposibilă. Şi noaptea asta dădea o senzaţie precară, dar din alte motive.

Cu mult mai utile pentru mine însămi, îndatoririle căsniciei puteau deveni nişte munci plăcute. Eram de folos, şi o simţeam până-n măduva oaselor. M-am aplecat şi am luat o lampă de pe masă, ca s-o aduc mai aproape de pat. În timp ce mergeam spre Edward, umbra lui neagră se unduia pe pereţii din jur. Îşi scoase vesta de catifea verde şi cămaşa albă, pielea lui dezgolită părând vulnerabilă în contrast cu stacojiul perdelelor ce-i înconjurau. Sub ochii mei, soţul meu devenea peste măsură de uman.

Am pus lampa pe o măsuţă joasă şi am venit spre pat. Edward nu ştia că mă apropiasem.

— Jane? Ce faci? Nu aud nici-o mişcare.

Gheata lui se mută din loc, când întinse o mână să mă caute. Înălţimea lui era fascinantă, iar de aproape ştiam că era puternic şi viguros, chiar şi cu toate vătămările pe care le suferise.

— Aştept să te retragi, ca să pot stinge lampa, i-am răspuns. Pot să te ajut? am continuat, scoţându-mi rochia şi începând s-o aranjez în dulap.

— N-ai să faci una ca asta. Încă mai pot să-mi port singur de grijă, în multe privinţe. Nu e nevoie să mă cocoloşeşti ca pe un copil găsit, nevestico.

Şi termină dezbrăcatul, în timp ce eu mă duceam în cealaltă parte a patului.

— Doamna Rochester face atât de puţin zgomot, încât mă întreb dacă nu cumva împart odaia cu doppelganger-ul tău, aşa cum mi s-a întâmplat de-atâtea ori, în nopţile când nu ştiam unde erai.

Mi-am dat seama că încerca să facă o farsă, căci zâmbea când se urcă în pat, vârându-se sub pătură.

Am stins lumina. De câteva ore, în aer plutea fumul înţepător al ţigărilor de foi, şi când am tras perdelele groase în jurul patului, mi-am imaginat că ne aflam într-o grotă.

Mirosul de fum era acoperit de aroma iasomiei. Pe parcursul după-amiezii şi al serii, când stătuserăm lângă fereastra deschisă, se impregnase în aşternut. Mireasma naturală îmi calma nervii întinşi la limită, în timp ce aşteptam instrucţiunile.

După câteva momente de prudenţă, Edward începu:

— N-am avut niciodată relaţii de tip tradiţional. Tu şi cu mine am comunicat întotdeauna la un nivel personal mai rar, Jane.

— Da, am şoptit.

— Îţi voi spune deschis la ce să te aştepţi în noaptea asta. O anume măsură de senzaţii brutale, animalice, dar egalate de plăceri delicioase. Totuşi, sunt de părere că ocazia unei nunţi trebuie să fie pecetluită prin consumul trupesc. Înţelegi?

— Da, Edward. Nu ştiu de vreun alt obicei.

Din nou, vorbisem atât de încet, încât mă întrebam cum putea să-mi audă vocea.

— Ce-a fost asta? mă tachina Edward. S-a strecurat în cameră o boare de vânt!

Mă irita faptul de a fi împunsă în asemenea momente, şi am răspuns mai aspru:

— Dacă am stabilit să ne purtăm neconvenţional, voi vorbi deschis. Sunt deschisă la toate instrucţiunile tale. Nu ştiu dacă muşc sau nu, dar mă poţi pune la încercare! E bine aşa, sau atitudinea mea de fată simplă te va face să râzi în hohote, pentru a încerca din nou în altă noapte?

— Draga mea dragă, dă-mi mâna.

Degetele lui Edward mă atinseră pe cot, şi am tresărit din tot trupul. Era rândul meu să râd.

— O, Doamne! Năzuroasă mai sunt în noaptea asta! Uite mâna mea.

Mi-o simţeam uşoară dar în siguranţă, şi am oftat. Lăsându-mi-o într-a lui, m-am întors pe o parte, cu faţa spre el.

Chiar şi în întuneric, căutam să-i disting conturul şi trăsăturile; erau singurele lucruri care mă mai ţineau legată de lumea reală. Am întins mâna dreaptă, căutându-l prin spaţiul patului. Degetele mele îi găsiră gura, şi mă muşcă în joacă. Mâna lui mutilată se lăsă pe talia mea, şi în timp ce mă trăgea spre el am înţeles că între noi nu mai rămăsese nici-o distanţă. Tovarăşul meu de viaţă şi de pat se opri o clipă, apoi îmi şopti la ureche:

— Visele sunt minunate, atât de dulci şi nereţinute – dar asta de-acum şi de aici este realitatea.

Mai târziu, în noaptea aceea, am visat plaje luminoase, cu pietriş alb, soare cald, vânt vesel şi, în chip ciudat, nestemate. Mergeam pe ţărmul unei insuliţe şi, în loc de scoici, pe jos erau rubine, diamante şi smaralde răscolite de valuri. Am adunat destule ca să-mi umplu un şorţ mare, şi în timp ce stăteam aşezată la umbra unui palmier mă minunam de frumuseţea lor. Le ţineam în poală şi, cu toate că erau grele, nu voiam să le arunc.

Mi-am privit faţa în oglinda unui rubin şi am văzut că era strălucitoare şi plină de viaţă.

CAPITOLUL 3

Toamna a sosit la Femdean brusc şi fără ceremonie. Verdeaţa copacilor, până mai deunăzi suplă şi vie, a devenit scorţoasă, aurie şi transparentă. Vieţuitoarele pădurii au început să se pregătească pentru iarnă. Veveriţe viguroase adunau provizii pentru lunile de izolare în vizuini, iar fructele se pârguiau şi cădeau greoi la pământ. Presupusesem că dispoziţia veselă a lunilor de vară, primele din viaţa mea cu Edward, avea să continue neschimbată, dar natura, aşa cum plănuise Dumnezeu, a adus schimbarea şi-n pragul casei noastre. Orice căsnicie are şi ea anotimpurile ei, iar şcolirea mea dulce-amăruie era desăvârşită prin experienţă.

Eu, doamna Rochester, m-am înscris într-o rutină mulţumitoare cu iubitul meu soţ. Ştiam cum să am grijă de el şi să-l distrez de dimineaţa până seara. Nici-o altă meserie din lume nu mi-ar fi plăcut mai mult decât acele prime câteva luni în care mă acomodasem cu Edward şi-l răsfăţasem.

Dacă-mi cerea un anume fruct la desert, mă duceam cu el în livadă şi-i culegeam mai multe roade din copaci şi din vie, ca să le guste. Dacă cireşele pe care i le băgam în gură erau acre, am învăţat repede să le încerc înainte de a i le pune pe limbă. Dacă lui Edward îi era dor de cântul unei privighetori, mă aşezam cu el sub strălucirea galaxiei până se sătura de triluri. Lecturile din Biblie, din Sir Walter Scott şi Lord Byron erau nişte activităţi la fel de satisfăcătoare. Edward îmi lămurea cu iscusinţă diverse aspecte ale subiectelor, şi-mi plăceau discuţiile noastre.

Adeseori, îl conduceam pe soţul meu prin grădinile de la Femdean şi-i descriam florile, înfăţişarea norilor de pe cer şi peisajele pe care le puteam întrezări printre copacii care ne înconjurau proprietatea. Cel mai mult ne plăceau furtunile şi, în timp ce Edward asculta tunetele, eu îi vorbeam despre strălucirea fulgerelor. Eram ca doi copii în vacanţă.

Într-o dimineaţă de la sfârşitul lunii septembrie, ne plimbam pe lângă câmpii, iar mirosul fânului proaspăt cosit ne îmbia nările. Amândoi respiram adânc, iar eu îi descriam scena iubitului meu.

— Să ne oprim aici, Edward. În jurul nostru se desfăşoară eforturile lucrătorilor.

Cositul se terminase, şi m-am întins peste gard, culegând un spic de grâu rupt, ca să-l pun în mâna soţului meu. Îl rupse în bucăţi cu dinţii, apoi îl scuipă în iarbă, lângă ghete.

Aerul fremăta uşor ca o boare prin jurul gleznelor mele, în timp ce-l aşteptam pe Edward să vorbească. Mi-am dres vocea, înainte de a rupe tăcerea:

— Pajiştile sunt pline cu flori de câmp. Degetariţele au început să pălească. Se ofilesc. Simţi mirosul florilor, Edward? E delicios de îmbătător.

— Jane, nu există niciun parfum care să rivalizeze cu aroma asta de acum! Nu-mi amintesc savoarea unei dimineţi netulburate de vară de când eram copil, plin de inocenţă şi speranţe. Pot vedea totul prin ochii tăi, le pot simţi cu fiecare fibră a anatomiei mele. Ce figură ciudată mi-a făcut natura! Chiar şi în lumea mea de umbre, ştiu că soarele încă mai lucrează. Acum, lumina lui nu mă mai orbeşte. Toată natura e plină de strălucire şi energie. În dreapta mea e o întindere verde cu puţin albastru. Toate s-au decolorat, deşi asta dovedeşte că pupila mea nu e complet distrusă. Vara aproape a trecut, nu-i aşa, Jane? Inerţia creşterii trebuie să se sfârşească brusc, ca o lovitură de bici care-şi atinge ţinta, pocnind ca să atragă atenţia. Pământul îşi cere înapoi drepturile de la neamul omenesc. Se închide în sine, ca să zacă adormit în descompunere, aşteptând renaşterea. Oare tulpinile îmbătrânite ale degetariţelor şi scheletele rugilor de mure îşi mai amintesc iernile, în timpul verii? Se apropie paşnic de sfârşit?

— Dacă aceste simboluri ale vieţii stăruie asupra originilor sau a sfârşiturilor lor, cu siguranţă se bucură de fiecare schimbare, căci orice acţiune duce la transformare. Toate elementele se află într-o stare de naştere sau moarte. Astea sunt căile Domnului. Cu siguranţă, te gândeşti la ideea de iad. Nu noi avem căderea de a căuta adevăratul infern. Dacă-l vei găsi, înseamnă că l-ai meritat, iar moartea în sine nu este o pedeapsă.

L-am privit prudentă pe Edward şi am văzut că se uita spre cerul golaş, cu ochiul mijit. Peticul de pe cealaltă orbită se umpluse de praf, aşa că am ridicat mâna ca să i-l şterg.

— Aşa, soţioara mea! Îmi pot închipui cum arată faţa ta acum. Trebuie să fie trandafirie şi pistruiată, în timp ce culoarea părului ţi s-a deschis până la un castaniu drăgălaş, după toate

acele zile în care te-am purtat prin calea soarelui. Dă-mi voie să te întreb, Jane, încă te mai simţi ca o mireasă, după aproape patru luni de când îmi eşti alături? Nu te confunzi cu îngrijitoarea mea, în locul nevestei iubite?

Mâna mi se îndepărtă de chipul său, iar Edward o întinse pe a lui ca să mi-o pună pe braţ, într-o atingere prietenoasă.

— Nu, iubirea mea, am răspuns, îmi cunosc locul, oricât ar fi de complex uneori. Sunt statornică şi credincioasă. Nu ai nici-o obiecţie pentru că-ţi satisfac toate capriciile.

Şi i-am zâmbit, în timp ce el îşi apleca faţa spre a mea. Pe când ne sărutam, un uliu, alb cu maroniu, coborî spre noi. Am tresărit, aruncându-mi în sus braţul gol, apoi mi-am pus mâna streaşină la ochi, ca să mă uit cum îşi captura prada, un iepure cenuşiu. La câţiva paşi distanţă, pe ramura unui copac, începu să sfâşie carnea moale a animalului.

— Vreau să ne întoarcem acasă. Am obosit.

Edward păru mirat, aşa că m-am grăbit să-i explic:

— O pasăre a ucis un iepure. Nu vreau să văd cum îl devorează.

— Încă nu, Jane.

— Foarte bine, atunci să găsim puţină umbră.

Am pornit absent spre unul dintre locurile noastre favorite, sub un stejar. Era chiar locul unde Edward mă aşezase lângă el, ştiind că mă întorsesem, dar fără să înţeleagă, la vremea aceea, că n-aveam să mai fug niciodată.

Mă sărută uşor pe obraz, alungându-mi din minte neliniştea. E foarte emoţionant, să fii împreună cu omul drag din zori şi până-n seară. Căci compania lui Edward era modul meu favorit de a-mi petrece timpul şi putea să mă calmeze oricând aveam nevoie. Dar, deşi mă adora atât de mult, ştiam că propria mea consideraţie de sine depindea de iubirea lui. Este într-adevăr o hotărâre inconştientă, aceea de a-ţi investi total fericirea în altcineva. Într-o asemenea stare de comuniune, frica de izgonire şi îndoielile idioate devin foarte puternice.

Din păcate, dragă cititorule, aici îmi voi exprima sincer suspiciunea. După primele patru luni de căsnicie, simţeam cum în inimă începeau să mi se strecoare resentimentele. La începutul celei de-a cincea luni, mă simţeam însingurată. Nu era o emoţie devoratoare, însă chiar în timp ce mă dăruiam cu totul tămăduirii lui Edward, am constatat că nu putea fi salvat de

mine. Frustrată, mi-am abandonat planul naiv de a restabili calmul interior al soţului meu numai cu ajutorul timpului. Pe-atunci, încă nu descoperisem elixirul magic, nici nu-mi dădeam seama că niciodată nu-l văzusem pe soţul meu într-o stare de linişte sufletească. Edward rămăsese neschimbat, din ziua când îl întâlnisem pe drumul îngheţat, dincolo de Hay şi Thomfield Hali.

Rolul soţului meu în dramă era acela al unui invalid pretenţios. Fiind singura capabilă să-l bucure, nu mai petrecusem nici măcar o oră încheiată cu tocul în mână. Era singura mea plăcere adevărată, dinainte de a pecetlui legământul iubirii şi a-mi uni existenţa cu aceea a companionului meu de-acum. Începeam să simt că, lângă mine, Edward îşi stăpânea toanele nervoase şi egoiste, care făceau parte din natura lui. Nu era un om crud, dar pur şi simplu subînţelegea că faptul de a-l sluji era pentru mine o plăcere şi nimic mai mult. Nu-i ceream niciodată un răgaz, şi greşeam. În multe privinţe, eram prea atenţi unul la altul şi nu riscam să ne atingem punctele vulnerabile. Exista o anume certitudine că, într-o zi, vom lăsa garda jos, încetând să ne mai ocupăm doar cu a ne satisface unul altuia nevoile până la epuizare.

Poate că, în primăvara viitoare, oboseala de a învăţa să trăim ca soţ şi soţie urma să scadă odată cu sosirea noului anotimp, iar compania omului meu avea să redevină mulţumitoare. În timp ce stăteam tăcuţi la umbra marelui stejar, plesnind insectele, simţeam o prezenţă din afara sferei noastre. Simţeam o schimbare plutind în aer, şi nu puteam s-o înţeleg cu ajutorul experienţei de viaţă. Se părea că nişte ochi enormi ne priveau, aşteptând ca visul să înceapă. Locatarii Conacului Femdean, cel ascuns şi neglijat, urmau să devină personajele unei piese de vis, în momentul când coborau pleoapele. Nu-mi puteam fixa mintea spre sursa acestei himere şi, cum niciodată nu declarasem că aş putea ghici viitorul, resursele mi se combinau, instruindu-mă să fiu prevăzătoare.

Un alt punct dureros al făpturii mele era situaţia cu Adèle. Mi-era dor de ea. O simţeam ca pe o rudă, în pofida trăsăturilor noastre fizice atât de deosebite: era o fiinţă feminină prin excelenţă, pe când eu eram mai degrabă o Quaker. După ce o găsisem într-un plasament nesatisfăcător, o adusesem şi pe ea la Femdean. Din nefericire, după doar două săptămâni, situaţia

devenise imposibilă. Edward avea nevoie de toată atenţia şi tot timpul meu. L-am găsit o şcoală mulţumitoare, cu consolarea că nu era departe de mine. M-am liniştit şi mai mult, după ce am aflat că era răsfăţată şi avea voie să cânte împreună cu colegele ei de clasă. Noile sale prietene obişnuiau să-i prindă panglici de satin în buclele arămii şi-i imitau cu admiraţie accentul franţuzesc.

Nu vă grăbiţi că vedeţi în mine o mică oroare bosumflată. Nu mă nemulţumea deloc datoria de a-l sluji pe omul drag, dar vocaţia căsniciei însemna mai mult decât prevăzusem. Mai mult, în ultima vreme începusem să constat că răsplata era neîndestulătoare. Edward începuse să se îndepărteze de mine, iar Adèle era absentă.

Începutul ploilor de toamnă a fost acela care a înăsprit noul aspect de la Femdean, deşi ar fi o copilărie să învinuiesc anotimpul pentru felul meu de a percepe lucrurile. Edward şi cu mine stăteam închişi în casă, avându-i alături de noi numai pe servitorii Mary şi John, dar chiar şi ei erau apatici şi indispuşi. Învăţasem încă de la o vârstă fragedă, graţie mătuşii mele Jane Reed şi copiilor ei, să profit la maximum de fiecare oră liniştită, şi eram mulţumită de atmosfera pe care o adusese vremea urâtă. Eram obişnuită să stau ore întregi în camera mea, citind un roman sau desenând. Aceste îndeletniciri aveau propriile lor compensaţii.

Numai după ce-i cunoscusem pe domnul Rochester am ajuns să simt adevărata indiferenţă a unui cer cenuşiu şi strânsoarea din jurul gâtului, când câte un tunet mă fugărea în câmp deschis. Sperasem ca noua noastră viaţă împreună să risipească asprimea mohorâtă a Angliei în lunile de toamnă şi de iarnă. Din păcate, nu toate dorinţele se împlinesc la fel de uşor.

Adeseori, ziua era petrecută destul de sârguincios. Aveam nevoie de un anumit efort ca să mă scol, auzind ploaia care bătea în geam, înainte de a-l trezi pe Edward şi a-l ajuta să se îmbrace. Mary ne servea micul dejun în sufragerie, după care eu citeam ziarul local cu voce tare. Edward făcea comentarii răzleţe, fără să dea vreun răspuns substanţial. În ultima vreme, nu mai puteam împiedica deprimarea de zi cu zi şi, odată, Edward mă luase în râs, căci îmi scăpa modul lui de a privi zilele. După ora prânzului, dacă nu ploua prea tare, ne plimbam

prin apropierea conacului, iar eu îi spuneam soţului meu cât de golaşi erau copacii sau după cât timp putea începe ploaia.

Înainte de căderea nopţii, care-mi genera stări intense de eşec, o ajutam pe Mary la coptul pâinii, spălatul rufelor şi alte treburi gospodăreşti. Îmi plăcea conversaţia cu ea, deşi nu era prea interesantă. Refuza să mai angajăm personal, şi începea să discute despre ajutorul pe care i-l dădeam de îndată ce începeam treburile. Nu eram stăpâna obişnuită a casei şi refuzam să joc acel rol doar de hatârul altcuiva. Destul de curând, Mary s-a obişnuit cu ciudăţeniile mele, dar continua să nu le aprobe.

După masa de seară, Edward şi cu mine ne retrăgeam în camera noastră. Eu încercam să desenez în tăcere, pe când el îşi fuma pipa. Adeseori, mă convingea să-i descriu desenul înainte de a-l termina, după care venea cu propuneri care-mi făceau praf şi pulbere conceptul iniţial. Asta mă făcea să fiu nervoasă, şi-mi puneam pe foc toate schiţele. Destul de des, soţul meu se retrăgea la culcare devreme, în timp ce eu rămâneam lângă lampă, citind din Biblie până-mi venea somnul.

Existau şi nopţi de extaz conjugal, deşi puţine, şi-mi făcea plăcere să simt contopirea cărnii. Într-adevăr, Edward şi cu mine rămâneam nesiguri şi temători să nu ne ofensăm unul pe altul, aşa că nu învăţam nimic din împreunările noastre. Ştiam doar un singur mod de a face dragoste şi aşteptam cererea soţului meu, după care mă străduiam să-i îndeplinesc dorinţele omeneşti. Propriile mele dorinţe erau modeste ca ale unei căprioare, însă chiar şi aşa mi le ţineam în cuşcă, până aveam să pot înţelege mai bine felul ciudat în care îmi funcţiona trupul.

O, multe zile şi nopţi din octombrie erau lungi şi umede. În momentele de singurătate, care păreau din ce în ce mai multe, întrucât Edward nu era un om cu chef de vorbă, mă întrebam de ce nu-l satisfăceam şi ce-aş fi putut să mai fac. Dacă nu părea nemulţumit de mine, arăta preocupat şi ursuz. Nu chibzuiam la multe întrebări despre căsătorie şi soartă, în schimb încerc să adopt o atitudine pozitivă. Insistam ca firea mea pasională să rămână adormită, şi suportam cu stoicism lunile turbulente şi îndoielnice ale căsniciei.

Tăcerea mă rănea mult mai dureros decât replicile lui scurte şi repezite. Când Edward mă atingea fără veste, tresăream. Ori de câte ori mă uitam în oglindă, îmi vedeam pe

faţă nesiguranţa, şi nici urmă de frumuseţe pe obraji sau încredere în adâncurile ochilor. Simţeam cum coarda care ţinea legate inimile noastre începea să se înmoaie, o schimbare de care Edward nu părea să-şi fi dat seama. Ce frământări lăuntrice îi îndepărtau atenţia de mine, nu reuşeam să deduc privindu-i chipul de nepătruns.

Pe la jumătatea lunii octombrie, abia mai puteam să-mi stăpânesc deznădejdea. Edward stătea în fotoliul lui, lângă un foc cu flăcări roşii şi transparente. Chipul lui unghiular, de şoim, era cufundat în umbră şi străbătut de jocurile de lumină ale flăcărilor, cu privirea spre cămin. Ochiul orb nu încerca să distingă focul, dar acesta se reflecta undeva spre o viziune interioară. Îşi fuma ţigara de foi, frecându-şi din când în când cu degetul peticul de pe orbita goală sau ciotul mâinii amputate. O pâclă de fum albăstriu îi plutea în jurul capului, ca o mască africană. Aceaşi scenă se repeta, aproape neschimbată, în fiecare seară. Nu îndrăzneam niciodată să-l întreb despre reveriile lui. Mă consideram curajoasă că nu-l descoseam pe soţul meu să-mi facă mărturisiri, dar noaptea ameninţa să-mi strivească sufletul ca o menghină, dacă mai continua să-şi ascundă de mine frământările. M-am hotărât să leg o conversaţie – sau, de nu, să mă duc la culcare.

— Edward? i-am rostit numele, pe un ton întrebător, aşteptând să-mi răspundă.

Nu reacţionă.

— Edward, sunt obosită. Mă duc să mă culc.

Cu aceste câteva cuvinte, m-am ridicat, pornind spre dulap. Acolo, m-am oprit cu mâna pe toarta uşii, în aşteptarea unui răspuns.

— Hmmm... Atunci, noapte bună.

Încrucişându-şi nervos braţele pe piept, Edward oftă.

I-am văzut trăsăturile încordate şi expresia nepăsătoare, care-mi dădea de înţeles că nu-i păsa. Am încercat să-i ignor starea de spirit şi mi-am continuat pregătirile de culcare.

Când am început să mă vâr în pat, dincolo de perdele, inima îmi fu învăluită de regrete. Dacă nu făceam nici-o încercare de a pătrunde în sufletul întunecat al lui Edward, aveam oare să-l pierd pentru totdeauna? Acesta era programul rânduit pentru căsnicia noastră? Acum simţeam cu totul altceva decât iubirea din momentele romantice ale regăsirii noastre. M-

am dat jos din pat şi am pornit tiptil spre el. Întâmplător, i-am văzut chipul încruntat într-o expresie oribilă, de parcă l-ar fi transformat Meduza. Imitându-i atitudinea, mi-am încrucişat braţele peste sâni, încruntându-mă la rândul meu la adresa prezenţei lui nepăsătoare. În trecut, ştiuse unde mă aflam înainte ca eu să-l informez, iar după ce orbise, celelalte simţuri încă mai continuau să-i dea de veste întotdeauna. Mă miram întruna cum putea mereu să mă localizeze, într-un chip aproape supranatural, şi simţeam că acest lucru ne lega, centru-la-centru, pentru veşnicie. Acum se dovedea că mă înşelasem.

Chiar în clipa aceea, am fost nevoită să-mi reconsider suspiciunile din momentele când mă aflam în preajma soţului meu. Ca o tirană, aproape strigam ca să aflu dacă aceea era masca lui conjugală. Era oare aceeaşi versiune pe care o afişase cu Bertha Mason şi celelalte frumuseţi damnate? Multe dintre acele legături duraseră doar câteva luni, până când flacăra dorinţei se ostoise. Acesta era felul lui de a se purta? Îndoieli tăioase şi costisitoare îmi făceau tâmplele să pulseze.

Am străbătut covorul înapoi spre pat şi am tras perdeaua, ca să-mi acopăr furia. Chiar atunci, Edward mă strigă:

— Frumoaso? În seara asta n-ai niciun sărut pentru bestia ta?

Despărţind iar perdelele, am rămas aşezată pe marginea patului, sub baldachin, cu gândul la cererea lui. Atât de furioasă eram încât nici nu puteam concepe să mă duc la el. La fel ca în casa mătuşii Reed, când eram mică, mă simţeam nedorită şi ignorată; îmi reveniseră aceleaşi sentimente. Stăteam cu privirea spre spătarul fotoliului lui Edward.

— O, ce repede a adormit, rosti el, pe un ton ca de cremene, destinat numai propriilor lui urechi. Se poate odihni, căci nu are cusururi, sau un trecut care să-i bântuie reveriile ori visele. N-a cunoscut niciodată înfrângerea!

Ridicându-se, Edward îşi croi drum spre vatră, undeşi rezemă braţele pe consola de marmură. Dintr-odată, întoarse capul, privind în direcţia patului. Faţa îi era cufundată în umbră, când se răsuci şi se lăsă la loc în fotoliu, greoi. Cum obosisem dureros să-mi mai ascund încordarea, m-am culcat şi în aşternut, pe perne, lăsându-le să mă cuprindă ca un pântec matern, în timp ce plângeam încet cu cele câteva lacrimi pe care nu mi le puteam întemniţa, în aşteptarea somnului.

Tunetul era aproape. Zgomotul aspru pătrunse în odaie, şi m-am temut să nu se prăbuşească tavanul, strivindu-mă. Era un sunet dens, ameninţător. Privind spre baldachinul care se unduia, am văzut cum se încorda, când pe pânză căzură câteva bucăţi de tencuială. Mi-am acoperit faţa, aşteptând dezastrul, pierdută în infernul sonor unde nu puteam chema pe nimeni să mă apere.

M-am deşteptat cu o tresărire, pentru a descoperi sursa zgomotului care răzbătuse în coşmarul meu. Edward arunca de perete cărţile.

— Ochi blestemaţi! Găvane de niciun folos, care n-au altă ocupaţie decât trecutul! Vor veni vreodată şi vedenii noi să-mi bată la uşile simţurilor?

Am sărit jos din pat şi, regăsindu-mi afecţiunea, am încercat să-mi liniştesc soţul.

— Edward! Dragule, ce s-a întâmplat? De ce strigi? Hai, să te-ajut să te culci. Ai nevoie de odihnă. De săptămâni de zile eşti nervos.

— Nu-mi plânge de milă! suspină Edward. Nu sunt o vietate a nopţii, pe care s-o linişteşti. Sunt Edward Fairfax Rochester. Mai sunt încă acelaşi om care te-a luat lângă el. Carnea mea îşi mai păstrează ceva din vechea putere, ia mâna de pe mine, fato!

Dispoziţia lui brutală mă respinse, şi mi-am lăsat mâna să cadă pe lângă trup în timp ce Edward se vâra în pat, acoperindu-şi cu pătura trupul ţeapăn. Mi-am dat seama că voia să se ascundă. Îndreptându-mă spre locul unde se refugiase, am dat perdelele deoparte.

Plină de venin şi mânie, am strigat:

— Nu uita cine sunt! Sunt Jane Eyre, mireasa care a stat gravă şi tăcută la porţile iadului. Am devenit o tânără moştenitoare care ţi-a căutat compania şi iubirea înfruntând chiar şi buna-cuviinţă. Sunt doar o fată oarecare? Condescendenţa ta nu e deloc bine-venită!

Tonul mi se mai îmblânzi, când remuşcarea scăpă din pieptul lui Edward, sub forma unui urlet ameninţător.

Încă hotărâtă să caut răspunsuri la întrebările mele, am continuat:

— Iubitul meu, stăpâne, nu mă mai iubeşti? Vrei să mă alungi de lângă tine?

Şi, pentru mine însămi, am strigat:

— Totul n-a fost decât un basm transformat în coşmar! Sunt încă la Lowood, iar dimineaţa când mă trezesc, voi continua să fiu profesoara unor fete inferioare şi cenuşii, fără mai multă nădejde a fericirii decât mine! Care infern să-l aleg pentru a-mi împlini soarta?

M-am prăbuşit pe podea, rezemându-mi capul de marginea patului, în timp ce plângeam după dorinţele mele deşarte.

Acest moment de jale fu cel care-l smulse pe Edward din abisul lui.

— Jane! Iubirea mea cea mai mare pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu...! Ai fost chinuită de propriii mei demoni? I-am lăsat să bântuie atât de liber, încât au început să-mi devoreze rubedeniile? iartă-mă, Jane. N-am vrut să te împovărez cu imitaţiile mele de lanţuri ale remuşcării şi egoismului. Vrei să-mi vorbeşti?

Am profitat de ocazie ca să vorbesc despre groaza pe care mi-o reprimasem.

— Edward, l-am întrebat, eu sunt pricina nefericirii tale? Cu ce te-am dezamăgit? În toate aceste zile şi nopţi, te-am lăsat cu gândurile tale, până voiai să te apropii iar de mine. Iar tu încă îţi mai închizi inima în faţa mea. De ce? Dacă e mai bine să plec, spune-mi acum, nu-mi mai ispiti dorinţa de şcolărinţă neştiutoare să-ţi cerşească dragostea cu orice preţ! Te-au rugat şi celelalte la fel de limpede ca mine?

Şi, ridicându-mă în picioare, am privit chipul crispat al lui Edward.

— Păsăreaua mea, aici, sub aceste pleoape, nu e întuneric. Chiar şi acum, în locul feţei tale, îmi imaginez un chip scârbit de păcatele mele. Nu pot scăpa de trecut. Cum? Ce-ar trebui să fac? Există vreo operaţie...? În seara asta, am încercat să caut o carte şi mi-am dat seama, cu groază, că nu pot face nimic de unul singur, ca să-mi alung demonii. Jane, ascultă-mă. Nu eşti ca nici-o altă femeie pe care am iubit-o. Ce prostie, să te compari cu ele...! Desigur, dintre toate cele care au ţinut la mine, numai tu înţelegi pe deplin că sunt obişnuit să-mi aduc singur fericirea, sau cel puţin o imitaţie apropiată. Calea dintre noi mi-e încă stăvilită. Vreau să ajung la tine, şi o văd pe Bertha sau pe Celine dând din capul cu păr împletit, să-mi ceară un

sărut. Îţi aud vocea, şi întrezăresc conturul micii tale feţe, în timp ce vrăjitoarele acelea intervin şi-ţi schimonosesc trăsăturile. Şi totuşi, gingăşia şi tinereţea ta îmi amintesc ce spurcat am fost, pretinzând să fii a mea. Ah, Jane! Nu-ţi dai seama? Ororile trăiesc! Înfloresc aici, în mintea mea, treză sau adormită!

Şi-şi lovi tâmpla cu pumnul, înainte de a întinde o mână tremurătoare ca să-mi mângâie părul. Atingerea lui mă mai linişti. În mâna aceea simţeam iubirea, chiar dacă în glas îi era foarte departe. Şi mi-am dat seama că încă mai avea nevoie de mine.

— Iubitule, ascultă-mă. Vom sta de vorbă ceas de ceas, numai pentru a nu lăsa coşmarurile să ţi se mai plăsmuiască în ochiul minţii. Primesc cu bucurie orice sarcină în care pot fi de folos, atâta vreme cât mă recunoşti ca fiind perechea ta! Nu mă cruţa de amănuntele visărilor tale, căci dacă nu-s împăturită în inima ta, la fel ca batista în buzunarul de la piept, sunt pierdută. Vreau să fim unul al altuia, Edward. Unde-aş putea să mă duc, în mintea ta, ca să te alin?

Edward mă trase de cămaşa de noapte, l-am mai şoptit:

— Când se apropie demonii, atinge-mi obrazul. Voi fi apărătoarea ta.

— Jane, te implor, spuse el, ridicând pătura, ca să mă culc şi eu alături. Stai cu mine. Promite-mi.

Şi se cutremură, în timp ce eu îmi lipeam trupul cald de al lui.

— Am să stau. Rămân aici şi voi dormi lângă tine, ca o prietenă. Acum odihneşte-te. Fii atent numai la vocea mea, şi-am să te port pe un tărâm de basm, unde noi doi suntem regele şi regina şi nimeni nu ne poate face niciun rău. Nici-o indiscreţie din trecut nu poate sparge globul de cristal al regatului nostru. Imaginează-ţi că suntem adăpostiţi într-un mic balon, dacă vrei. Te iubesc. Am să te ţin în braţe toată noaptea, şi-ţi voi şopti vise la ureche până-ţi revii.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu porţi pică, soţia mea dragă.

Edward mă trase mai aproape, ca un copil în cala unei corăbii, pe un ocean răvăşit de furtună.

— Edward, Dumnezeu mi-a dăruit puterea de a pune în balanţă resentimentele pe care le porţi în tine; mai ales contra

ta însuţi. Dar există anumite făpturi cărora nu le pot ierta răul pe care ţi l-au făcut.

M-am uitat la el, i-am auzit oftatul în ureche şi l-am simţit cum se înmuia din tot trupul. Respiraţia-i devenea tot mai languroasă. Furia secătuieşte un om pe care l-a lovit ani de zile, iar pe cel care nu-i recunoaşte puterea asupra lui îl ucide.

— Ar trebui să ţii minte acest cântec. E cel pe care tu mi l-ai cântat, cu luni în urmă.

Edward mi se alătură:

— Cântă orice, numai să mă calmeze. Jane, vom. Avea un *tête-à-tête*, curând. N-o să ne lăsăm hărţuiţi aşa la nesfârşit. Întrebările tale nu vor rămâne fără răspuns. Poţi să-mi stai alături, cu răbdare, până sunt gata?

— Da, am răspuns.

Nu ştiam câte ceasuri de confesiuni amare aveau să treacă, înainte ca Edward să se lecuiască pe deplin. Puteam să-i iert firea irascibilă. Ştiam că nu voia să mă rănească, dar eram alarmată că evoca atât de obsesiv figurile fostelor sale iubite. Avea să lovească pentru a izgoni strigoii din trecutul lui, într-un moment de teroare, făcând în schimb să-mi curgă mie sângele? Într-adevăr, era un om bântuit, şi nu eram sigură în ce fel de soţie avea să mă plămădească strânsoarea lui atât de puternică. Ce mozaic îngrozitor trebuie că eram, în inima lui? Mi-am alungat din minte această idee copleşitoare. Şi eu aveam nevoie de mângâieri.

Aşa că am cântat o melodie din zilele mai naive, ca să-mi liniştesc perechea:

Iubire-adevărată, nu perenă,
Cea mai adâncă ce-am simţit vreodată,
Iute pornind, prin fiecare venă,
Stârnit-a valul de a fi turnată.
Venirea ei, speranţă zi de zi,
Plecarea ei durere îmi era;
Orice-ar fi-mpiedicat-o a veni,
Sloi îngheţat era-n inima mea.
Că-i fericirea fără nume eu visam,
Pe când iubeam, sub lună şi sub soare;
Spre ţelu-acesta veşnic stăruiam,
Pe cât de-orbesc, cu-atâta nerăbdare.

Dar larg şi fără drum era întinsul
Ce-ntre-ale noastre vieţi stătea genună,
Nimicitor ca înspumat cuprinsul
Unui ocean cu valuri de furtună.
Cu spaimă, ca pe drumul de tâlhari
Pustiul sau pădurea ce-o străbate;
Căci Drept şi Strâmb,
Vaiet şi Furii mari între-ale noastre inimi stau ’nălţate.
Primejdii înfruntam, treceam oprelişti,
Sfidam şi semnele prevestitoare;
Orice ameninţa, crude privelişti,
Treceam pe-alături, doar cu nepăsare.
Şi curcubeu-mi iute tot gonea,
Ca-n vis zburam, pe-aripile vestirii;
Măreţ în faţa mea se înălţa Acel copil al
Ploii şi-al Lucirii.
Şi orbitor pe tulburi nori de jale,
Străluce-acea solemnă bucurie;
Nu-mi pasă-acum de vechea tristă cale,
Nici de nefericiri ce-au să mai fie.
Nu-mi pasă nici că-n dulcea clipă,
De după toate cele peste care
Trecut-am, s-ar ivi neagra aripă
Să ceară înc-o dată răzbunare.
De m-ar lovi din nou trufaşa ură,
Dreptatea-n mine fi-va pururi vie,
Scrâşnind Puterea, cu încruntătură,
Jura-va nesfârşită duşmănie.
Iubirea mea şi-a pus micuţa mână
În mâna mea, cu nobilă credinţă,
Jurând ca măritişul să rămână
Uniunea noastră întru biruinţă.
Cu un sărut pecetluind, jurat-a:
Cu mine-a fi, la bine şi la greu;
Atins-am fericirea, preacurată:
Precum iubesc, iubit sunt azi şi eu!

După ce Edward a adormit, mi-am amintit momentul când îmi cântase prima oară cântecul. Fusese chiar înainte de oroarea primei noastre nunţi, când eram mândră să ştiu că mă

alătur unui om atât de înzestrat. Ţinusem minte cântecul tot timpul, şi mă bucuram să-l pot împărtăşi încă o dată cu iubitul meu. i l-am mai fredonat încet la ureche câteva clipe, înainte de a mă da jos din pat ca să fac ordine în cameră.

Cărţile erau împrăştiate în jurul căminului, şi le-am pus la loc pe raft, după care am suflat în lumânarea topită. Am rămas cu privirea în gol, spre foc, şi mi-am dat seama că era pe sfârşite, dar tocmai când să se stingă, se învăpăie din nou, ca fulgerarea unei spade lovind în ultima clipă. Apoi păli iar, dar nu m-am ostenit cu el.

M-am aşezat în fotoliul lui Edward, cu o lipsă vădită de eleganţă şi armonie. Mi-am luat caietul de desen şi am început să schiţez o grădină umbroasă, fără detalii sau zone de lumină. Văzând că desenul era prea abstract, l-am aruncat peste tăciuni. Poate că mă pricepeam să mă ascund de mine însămi? Supravieţuirea propriilor farmece costă. Iar negarea brutală a propriilor dezamăgiri e o nebunie.

CAPITOLUL 4

A doua zi a adus o schimbare a împrejurărilor. Edward se trezi vesel, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe umeri – descriere foarte potrivită, dată fiind postura lui dreaptă, când l-am condus cu pas vioi la micul dejun. Eu am trăncănit toată dimineaţa, iar el răspundea la tot ce-i spuneam, oricât de neînsemnat. Nu vorbeam despre subiecte serioase, ceea ce ne convenea amândurora. Ziua de toamnă era neobişnuit de îmbălsămată, aşa că am hotărât să mergem la o plimbare, imediat după masa de dimineaţă.

În timp ce coboram scara, John intră în hol pe uşa din faţă, cu o scrisoare în mână.

— Vin de la Millcote, doamnă Rochester. Asta e pentru dumneavoastră.

Am luat de la el scrisoarea, privind curioasă adresa. Imediat, am recunoscut regiunea de unde venea.

— A, e de la verişoarele mele. Te superi, Edward? N-am mai primit un rând de la Mary şi Diana de aproape două luni.

— Du-te s-o citeşti. John, condu-mă afară, la un refugiu comod.

John îl escortă pe Edward pe uşa din faţă, în timp ce eu îmi scoteam eşarfa şi porneam spre bibliotecă.

Mi-am scos mantaua şi boneta de castor, în timp ce mă instalam într-un fotoliu mare, lângă focul de cărbuni din cămin, rupând sigiliul scrisorii.

Draga noastră Jane,

S-au întâmplat multe de când ai plecat tu din casa Moor şi te-ai măritat cu domnul Rochester. Nu eşti singura beneficiară a moştenirii Eyre pentru a-ţi dobândi o pereche.

M-am abţinut numai până când am devenit absolut sigură de adevăratele intenţii ale domnului Wharton ca să te informeze despre ataşamentul dintre noi doi. Este prieten de colegiu cu fratele meu, John, aşa că nu încape nici-o îndoială privind vrednicia lui, în ochii păzitorului meu. Nunta va avea loc la anul, în septembrie, la capela din Morton. Tu şi domnul Rochester sunteţi amândoi invitaţi.

Scumpa de Diana încă nu a avut norocul de a-şi găsi un peţitor, şi s-a resemnat cu statutul de domnişoară bătrână, devenind chiar foarte certăreaţă! *E atât de greu să sărbătorim,*

în prezenţa ei! *Dar să revenim la intenţiile mele de acum*. *Îţi scriu cu speranţa că nu vei refuza să ne primeşti într-o vizită*. *Diana şi cu mine am sosi în cea de-a doua marţi din noiembrie*, *ca să stăm până în ultima zi a lunii*, *de vreme ce familia Wharton ne aşteaptă pe toţi trei* (*Diana*, *Horace şi cu mine*) *de Crăciun*. *Îţi aştept cu nerăbdare răspunsul*, *draga mea Jane*!

Verişoara ta iubitoare, *Mary Rivers*

I-am răspuns în grabă, cu bucuria de a-mi primi familia la Femdean, trimiţând instrucţiuni şi felicitări din toată inima pentru Mary Rivers. În timp ce sigilam scrisoarea, Edward intră şi-şi găsi locul său obişnuit, lângă focul învăluitor.

— Edward! Iubitule, tocmai am răspuns la scrisoarea lui Mary Rivers. Va veni în vizită la noi peste două săptămâni. Ai vreo obiecţie? l-am întrebat, curioasă şi cam neliniştită.

— Verişoara ta, zici? Întoarse Edward capul spre mine, în timp ce-şi încrucişa braţele la pieptul lat.

— Întocmai. Mary şi Diana vor sta aici câteva săptămâni. Nu eşti curios să-mi cunoşti singurele rude pe care le ştiu, ca să înţelegi măcar o parte din moştenirea mea?

— Acestea sunt persoanele care ţi-au salvat viaţa, ţi-au ocrotit trupul şi ţi-au restabilit moralul când altminteri, cu siguranţă, ai fi putut să fii pierdută pentru totdeauna, ca victimă a integrităţii tale şi a mea. Da, Jane, accept prilejul de a-i cunoaşte pe oamenii cărora le sunt îndatorat şi trebuie să le mulţumesc.

Dădu din cap în direcţia mea, afişând o expresie jovială cam forţată. Egoismul mă împiedică să caut mai adânc înlăuntrul lui, pentru a-i afla adevăratele sentimente. Nerăbdătoare să le revăd pe Diana şi Mary, nu studiam strategic obstacolele care mi-ar fi putut sta în cale.

Chiar atunci, mi-am zărit întâmplător ochii într-o oglindă cu ramă ornamentală, pe o masă de lângă uşa bibliotecii, în timp ce mă duceam să-i cer lui John să-mi pună scrisoarea la poştă. Erau din nou luminoşi şi veseli. Recunosc, eram preocupată aproape numai de sosirea verişoarelor mele, gândindu-mă prea puţin la soţul meu. Într-un moment de reflecţie, mi-am dat seama ce încântată eram, pe când meditam la pregătirile Conacului Femdean, neglijat şi golaş, pentru

găzduirea rudelor. Aceste preocupări mă îndepărtau de introspecţiile caremi stăteau în obicei, şi mă bucuram de răgaz.

M-am concentrat asupra plăcerii unei companii vesele. La Femdean mă simţeam ca acasă. Atingeam pereţii de stejar, pe care-i cunoşteam ca pe trupul meu. Ştiam unde erau zgârieturi, ciupituri şi porţiuni tocite. În timp ce mergeam prin încăperile şi holurile înguste ale căminului meu, mă simţeam la fel de firesc ca şi cum ar fi fost nişte reproduceri fizice ale spaţiilor din mintea mea. Ocupam o poziţie agreabilă în proprietatea mea maronie, de mărime potrivită. Nu mă simţeam îndemnată să-mi schimb înfăţişarea pentru a fi mai potrivită cu ambianţele din jur, nici să mă cobor la aspectul lor searbăd. Putea fi o locuinţă pe cât de utilă, pe atât de veselă, şi plănuiam s-o înveselesc puţin, înainte de sosirea vizitatoarelor.

Mi-am pus planul în aplicare şi, la o săptămână după ce aflasem despre vizita verişoarelor mele la Femdean, camerele de oaspeţi erau pregătite cu aşternuturi şi perdele noi. Pusesem vaze mici de porţelan şi oglinjoare cu ramă de argint pe mesele de toaletă din dormitoarele rezervate pentru Diana şi Mary.

Lucrătorii înlocuiseră covoarele roase şi vechi din bibliotecă şi salon cu altele, unul albastru ca safirul, şi celălalt roşu-cărămiziu. Am luat asupra mea sarcina de a lustrui toată mobila, cu îndârjire, până a dispărut orice urmă de murdărie. Fotolii, banchete şi dulapuri noi au fost aduse în odăile până atunci nemobilate, făcându-le să devină cu adevărat confortabile. Căminele au fost măturate, şi în fiecare cameră s-au pus săculeţi cu parfum pentru a alunga mirosul vechi al casei, care cândva fusese o cabană de vânătoare.

În cele din urmă, Mary a consimţit să angajeze un ajutor, şi a adus o fostă slujnică de la Thomfield, ca s-o ajute cu rufele şi spălatul ferestrelor. Geamurile şi cercevelele luceau, şi-mi făcea plăcere să văd Conacul Femdean arătând atât de fercheş şi locuibil. Într-adevăr, atmosfera din casa mea era cât se putea de primitoare şi plăcută, în acea perioadă mohorâtă şi umedă din noiembrie.

Şi unde se afla Edward în săptămânile de renovare a Conacului Femdean? Stătea ascuns, cu gândurile lui. Se plimba pe cărările atât de cunoscute, cu un baston, şi părea destul de mulţumit. În unele momente, vedeam o umbră întunecând fruntea chipului său de şoim, dar n-o luam în seamă. Era un om

perspicace şi înţelesese că nu ştiam cum să-i alin cu succes durerea, precum şi că, având în vedere ocupaţiile mele vesele, nu era momentul pentru experimente. Nu făceam dragoste, şi vorbeam foarte puţin. Totuşi, mărturisesc că era o vacanţă binevenită faţă de rutina zilnică. Cum aş fi putut să înţeleg, ca acum, că demonul care bântuie un suflet nu face decât să câştige putere, în perioadele când nu e luat în seamă?

CAPITOLUL 5

Două zile mai târziu, o trăsură apăru venind spre ferestrele luminate de felinare portocalii ale Conacului Femdean, izolat dar cordial. Era stropită cu noroi după drumul lung, prin umezeală. Văzând de la fereastra salonului mijlocul simplu de transport care se hudruca pe drumul nepietruit, m-am convins că Mary şi Diana aveau nevoie de fotolii moi, lângă un foc înviorător! De îndată ce vizitiul îşi struni calul în faţa treptei de piatră cenuşie de la intrare, m-am repezit afară în ploaie să-mi invit cât mai repede verişoarele în casă.

Mary fusese dintotdeauna mai convenţională decât Diana. Îmi întinse mâna, pe când Diana alergă spre mine, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare inimoasă. Şuviţele de păr castaniu, lungi şi buclate, i se legănară în timp ce vorbea:

— Draga mea Jane! Te-ai maturizat! Uite, Mary, ce schimbată este!

Mă privea mândră, iar eu îi zâmbeam, privindu-i chipul palid. Cu afecţiune, am observat în ochii ei lucirea lacrimilor.

— Verişoara mea dragă! Chiar atât de dor ţi-a fost de mine? Că mie mi-a fost, de voi amândouă! Aici, la Femdean, nu prea am parte de companie feminină. Mai vine Adèle în vizită, din timp în timp, când o chem, dar ea e încă un copil de nici doisprezece ani şi nu putem discuta probleme femeieşti. Gata cu lacrimile, te rog! Veniţi după mine, să scăpăm din ploaia asta şi să-l cunoaşteţi pe dragul meu Edward.

Le-am condus grăbită în casă şi, în timp ce treceam prin hol, Mary spuse:

— Jane, în curând ţi-l voi arăta şi eu pe soţul meu!

— Da, Mary. Destul de curând.

Am făcut o scurtă pauză, apoi am continuat:

— Mai e aproape un an până te vei mărita cu domnul Wharton.

Diana coborî privirea, încruntându-se, iar Mary o imită. Spusesem ceva nepotrivit? Contramandaseră logodna? Considera verişoara mea Mary anul ca însemnând douăsprezece luni de reţinere şi posibile amestecuri în viaţa ei? Poate că jinduia sincer după viitorul ei soţ, şi-şi făcea planuri fantastice de a-şi lăsa întreaga existenţă absorbită într-a lui, fără niciun impediment?

Am intrat în salonul unde, aşteptând apariţia noastră, Edward stătea lângă consola de marmură deschisă la culoare. Luase o asemenea poziţie încât umerii săi păreau în stare să susţină până şi un trunchi de copac, la nevoie. Un uşor surâs îi lumina chipul cu fălci pătrate şi, cu trăsăturile sale oacheşe şi peticul de piele neagră de pe ochi, răspândea un aer maiestuos şi princiar. Totuşi, pe faţa aceea blândă se citea şi o undă de duritate; nu ştiam cât de afabil avea să le pară Dianei şi lui Mary. Evident, eram mândră să mă fălesc cu soţul meu în faţa verişoarelor mele adorate.

— Edward, le-am adus pe Mary şi Diana.

Ne-am apropiat toate trei de el. Oglinda din spatele lui Edward reflecta portretul a trei heruvimi cu părul aureolat – atât de strălucitoare eram! Edward întinse mâna, iar Diana i-o luă într-a ei.

— Acum dai mâna cu Diana, l-am informat.

— Încântat să vă cunosc, domnişoară Diana Rivers, declară Edward, sărutându-i mâna.

Diana nu manifestă niciun dezgust faţă de cicatricele soţului meu, nici la atingerea lui, şi zâmbi când Edward îi eliberă mâna.

— Este o mare cinste să-l cunosc pe gentlemanul care a dus-o pe doamna Rochester atât de departe de familia ei. Văd bine cât de iubită este, domnule Rochester, răspunse ea, făcând un pas înapoi pentru a-şi lăsa sora să se prezinte.

— Iar aceasta trebuie să fie proaspăt logodita domnişoară Mary Rivers?

Edward îşi depuse uşor buzele pe dosul mâinii ei, apoi îi dădu drumul şi făcu o plecăciune spre amândouă.

— Da, domnule Rochester. Totuşi, voi fi doamna Thomas Wharton la anul pe vremea asta, şi sper ca dumneavoastră şi domnul Wharton să vă cunoaşteţi curând. Familia lui locuieşte în Morton, iar el e cleric, la fel ca fratele meu.

Mary vorbea cu răsuflarea întretăiată de emoţie şi, după ce trase adânc aer în piept, continuă:

— Cred că ştiţi asta. Ei bine, mă bucur să văd că Jane e atât de fericită. Pentru noi, încă mai este fetiţa mică şi firavă pe care am cules-o din furtună, dar îmi dau seama că se întremează tot mai mult, de la o zi la alta, sub stimatele

dumneavoastră sfaturi şi adoraţie. Este atât de robustă; se vede bine că nu trândăveşte, aici, la Conacul Femdean.

Am privit-o întrebător. Nu eram decât cu patru ani mai tânără decât ea, şi totuşi încă mai vorbea despre mine ca despre un copil găsit.

Edward dădu din cap spre Mary, apoi se apropie de fotoliul lui cu tapiţerie vermilion şi se uită în gol prin jur, semn că-mi căuta mâna. L-am atins pe umăr şi i-am oferit pipa, iar el se aşeză, începând să răspândească nori mari de fum albastru în tăcerea care se lăsase. Ştiam că dorea să fie la fel de fermecător, distins şi agreabil ca orice om „normal”.

Mary îşi feri privirea, sfioasă, când îşi dădu seama că studia prea atent trăsăturile lui Edward, şi se aşeză pe canapea, lângă sora ei. Am început să torn ceaiul pe care Mary servitoarea îl adusese în cameră chiar când soseau verişoarele mele, şi i-am dus o ceaşcă lui Edward.

— Poftim, Edward. Vrei şi un biscuit? l-am întrebat, în timp ce mergeam spre masa dintre cămin şi perete, ca să servesc şi musafirele.

— Nu, mulţumesc.

Edward sorbea din ceai, cu privirea în gol. Mi-am dat seama că nu ştia cum să se poarte cu două persoane străine, în situaţia lui de invalid orb. Din inimă mi se revărsau compasiunea şi iubirea.

Într-adevăr, semn că aveam dreptate, Edward înclină din cap spre Mary, spunând:

— Aştept cu nerăbdare să-l cunosc pe domnul Wharton, domnişoară Mary. E de la sine înţeles că vom veni cu bucurie la nunta dumneavoastră. Jane îmi vorbeşte adesea despre dumneavoastră două. Mă simt dator să vă exprim recunoştinţa mea pentru că mi-aţi adăpostit actuala soţie, în perioada când o pierdusem atât de crud.

Răspunsul lui Mary fu stângaci la început, dar se relaxă în timp ce continua să explice:

— Ea e marea noastră fericire, domnule Rochester. O iubim din toată inima. Jane a părut un înger trimis din ceruri. A fost foarte generoasă cu moştenirea ei, atât de generoasă încât acum sunt liberă şi am un viitor pe care înainte de sosirea ei n-aş fi putut nici măcar să mi-l imaginez.

Şi-mi puse uşor mâna pe braţ, în timp ce-i ofeream un biscuit.

— Destul cu complimentele! am protestat eu.

— Ce timidă eşti! râse Mary, cu un tril cristalin cum nu mai auzisem niciodată.

— Atunci, voi scrie o poezie despre calităţile tale, Mary, şi am s-o citesc în faţa logodnicului tău! Cu siguranţă, te vei colora mai aprins decât fotoliul în care stă soţul meu! am replicat.

— Conversaţii femeieşti! interveni Edward. Uitasem cum sună, şi cred că-mi cam plac. Continuaţi, doamnelor.

Am aruncat o privire rezervată spre chipul încântat al soţului meu, în timp ce continuam să-mi tratez verişoarele cu biscuiţi şi ceai. Nu voiam să fiu subiect de discuţii, dar dacă asta-i plăcea lui Edward, eram gata să-i fac hatârul.

— Iubitule, dacă am fi nişte artiste adevărate care să te distreze, cât ai plăti pentru un bis?

Provocarea mea îl descumpăni pe Edward. Stătu un moment pe gânduri, apoi, în mod surprinzător, răspunse:

— O ciocolată?

Şi dădu la iveală o tavă cu ciocolate de pe o măsuţă joasă aflată lângă fotoliu, pe care n-o văzusem. Am ţistuit din limbă, în timp ce luam dulciurile.

Diana şi Mary şi le savurară cu poftă, căci nu luaseră prânzul şi erau destul de înfometate. Am vorbit în continuare despre pasiunea Dianei pentru desen şi lectură, ca şi, în repetate rânduri, despre viitoarea nuntă a lui Mary. Ne spuse diverse lucruri privind familia domnului Wharton. Se vedea limpede că era mândră de relaţiile lor locale, dar am înţeles că nu era o familie bogată, şi contau pe mica moştenire a lui Mary, de la răposatul nostru unchi John Eyre, ca să-şi sporească prestigiul în societate. Cea care mă îngrijora era Diana. Părea să se excludă din anumite subiecte de conversaţie şi nu putea împărtăşi emoţia surorii sale în legătură cu cununia. Mi-am propus să descopăr cauza necazului ei, în timpul celor două săptămâni ale vizitei.

Conversaţia despre materialul pentru rochii şi darurile potrivite pentru miri s-a prelungit o jumătate de oră, timp în care Edward a stat tăcut. Eu nu ştiam cui să-i acord mai multă atenţie. Eram obişnuită să-mi umplu zilele cu nevoile soţului meu şi mă temeam să nu-l neglijez, în veselia şi taclalele cu

verişoarele mele. Oare-şi dădea seama că-mi plăceau şi alte persoane decât el, că de fapt chiar în acele momente preferam compania lor? Nu-mi mai ceruse nici măcar încă o ceaşcă de ceai şi stătea tăcut lângă foc, fără a încerca să intervină în niciun subiect de conversaţie. Poate că încerca să-şi formeze în minte un portret al Dianei şi al lui Mary, dar nu eram sigură, iar pe chipul lui nu puteam desluşi nimic.

În timpul mesei de seară, Edward redeveni prietenos şi vorbi despre planurile de remobilare a conacului, povestind cât de părăsit fusese înainte. Mă tachina în legătură cu lipsa cunoştinţelor mele de artă culinară. Îşi dovedea gusturile alese, descriind toate condimentele puse în mâncarea de la cină. Mary părea tulburată de această demonstraţie, iar eu descopeream cu tristeţe că nu ştia că, în asemenea momente, Edward îşi dezvăluia adevărata personalitate. Expresia ei părea să spună: „Bietul om. i s-au transformat atât de tare simţurile, încât îşi caută plăcerea oriunde poate.” M-am hotărât să-i schimb părerea, dacă puteam, înainte de sfârşitul vizitei.

După ce masa a fost strânsă, le-am invitat pe Mary şi Diana să se culce devreme şi le-am ajutat să se instaleze în camerele lor. Amândouă erau mai mult decât mulţumite de condiţii, şi simţeam că toate eforturile mele nu fuseseră făcute ca să mă laud.

În săptămâna următoare nu s-a întâmplat nimic deosebit. Edward mi-a acordat puţin timp liber, aşa că seara, când ne reîntâlneam, domnea buna dispoziţie, iar el părea să se bucure de prezenţa mea, fără să-l deranjeze felul cum sporovăiam despre activităţile mele cu Diana şi Mary din timpul zilei. Nu era nevoie să-mi folosesc creativitatea pentru a schimba părerea lui Mary despre defectele lui Edward. O făcea el însuşi, îmbiind-o şi fermecând-o cu cântece şi conversaţii. Am descoperit că soţul meu putea să-şi poarte singur de grijă într-o anumită măsură, astfel fiind extrem de uşurată. Mary îi făcea complimente şi-i povestea întâmplări din copilăria ei. Discutau despre cartea Genezei şi s-au certat teribil pe tema adevărului privitor la felul cum Eva îl corupsese pe Adam. Ştiam că pe soţul meu îl încânta idea de a scormoni cu degetele într-o minte netulburată, aşa că-l lăsam să se distreze. Nu peste mult, Mary a abandonat controversa şi a acceptat să nu mai discute niciodată despre

subiectele spiritului. Cu siguranţă, avea să fie o nevastă de cleric model!

Nici chiar eu, verişoara şi sora ei adoptivă, nu puteam înţelege prea uşor perioadele de meditaţie ale Dianei. Petrecea multe dimineţi în tăcere, pentru a se însufleţi abia după ce suna clopotul de amiază. Situaţia mă deranja şi m-am interesat neliniştită dacă odaia ei era destul de confortabilă. Diana răspundea insistent că da. Părea încântată de cele câteva desene pe care le făcusem recent şi mă felicita adesea pentru talentul meu. Apartamentele din Conacul Femdean şi alesul inimii mele erau lăudate de asemenea. Totuşi, prin aer plutea o senzaţie de nemulţumire. Într-o după-amiază, m-am hotărât să aflu ce-o făcuse ca, din veselă, să devină atât de indispusă.

Stăteam aşezate sub stejar şi ascultam cum o furtună cu tunete îşi croia drum spre pădurile dese şi neîngrijite de la Femdean. Muşchi cenuşiu creştea pe stânci şi pe trunchiurile copacilor desfrunziţi. Nori mari şi negri blocau razele soarelui, când Diana se ridică, încercând să plece. Am luat-o de braţ cu un gest matern şi am auzit un suspin slab, înainte de a şi-l înghiţi. Ce parazit crud nu reuşea să-şi alunge din camerele inimii?

— O, Die! Te-am lăsat atât de mult timp singură! Unde-i verişoara mea, pe care o adoram în casa Moor? Unde-i spiritul ei neînfrânat? Te întristează situaţia mea? Spune-mi, dragă Diana. Am învăţat multe despre dragoste şi viaţă, de pe vremea când mă considerai o copilă neştiutoare.

Mi-am pus o mână pe fruntea ei, iar Diana oftă nefericită.

— Jane, nu e nevoie să asişti la temerile şi amărăciunile unei tinere moştenitoare. Dar ai dreptate: m-am schimbat. A, să nu-mi înţelegi greşit cuvintele! Cele cinci mii de lire sterline pe care mi le-ai dăruit mi-au deschis inima în faţa lumii, şi mă desfăt. Crede-mă că ador cu adevărat viaţa la Femdean, şi pe domnul Rochester al tău. Draga mea, mă bucur mult să văd în ce situaţie fericită ai ajuns.

Făcu o pauză, apoi strigă cu febrilitate:

— E din cauza bărbaţilor. Bărbaţii sunt atât de cruzi!

Şi continuă să suspine în manşon, pe când eu îi vorbeam blând la ureche:

— Da, bărbaţii pot fi ranchiunoşi, dar nu toţi sunt irecuperabili. Cine te-a rănit, Die?

— Of! Cei care-au venit în cercul meu nu sunt răi. Totuşi, niciunul dintre ei nu uită să precizeze că, fără averea mea, nici nu s-ar fi gândit să se apropie de mine. Nu sunt destul de drăguţă şi aşa? Nu spuneai tu că am o voce de porumbiţă? Şi Mary. O, cât m-am săturat de trăncănelile ei care se tot repetă! Aş vrea să se termine totul mai repede, ca să-mi pot vedea şi eu de viaţa mea. Nu pentru că în aprilie voi avea douăzeci şi cinci de ani, pe când ea la douăzeci şi doi va fi măritată, sunt nervoasă, ci fiindcă port în mine semnele sigure ale unei vieţi de domnişoară bătrână! continuă ea, cu ochii în lacrimi.

— Dragă Die...

Nu-mi găseam cuvintele potrivite ca s-o mângâi. Nu mă aşteptasem la atâta furie din partea unei făpturi blânde ca ea.

— Jane, sunt extrem de nepotrivită pentru oricare dintre bărbaţii ce mi-au ieşit în cale. Peţitorii de la noi din regiune sunt fie bătrâni şi obositori, fie copilăroşi şi enervanţi. Fratele meu, St. John, m-a prezentat metodic unor clerici hămesiţi după bani, ca pentru a mă face să-mi plătesc vreo greşeală de care n-am habar. Curtezanul lui Mary e perfect pentru ea, de acord, dar eu îmi doresc mai mult decât ceva convenţional, ca să domnească în casa pasiunii mele. Oare cer mai mult decât merit? Uită-te la mine, mai mare decât tine cu cinci ani, şi încă îţi mai cer sfaturile...

Îşi şterse lacrimile şi-mi aruncă o privire rugătoare, în aşteptarea unei consolări.

Nu aveam niciun răspuns pregătit. Ştiam doar că şi eu refuzam să mă mulţumesc cu o căsnicie sterilă şi lipsită de dragoste. Şi totuşi, cum i-aş fi putut spune că iubirea şi comuniunea spirituală nu sunt garanţii ale fericirii? Cum aş fi putut-o preveni pe Diana că bărbaţii şi femeile nu sunt egali în regiunea inimii, şi cât de simplu ajung să comunice în contradictoriu, din când în când?

Nedorind să-mi mărturisesc starea confuză şi durerea de inimă privitoare la relaţia mea neliniştită cu Edward, m-am ridicat şi i-am făcut semn să mă urmeze în casă înainte ca tunetele să ajungă prea aproape. În timp ce mergeam împreună prin lumina slabă a înserării, i-am zis:

— Diana, nu-ţi pot spune pe cine să iubeşti, sau de ce. Eu nu sunt decât o dovadă a ceea ce poate fi dragostea între două suflete omeneşti. Nu pentru averea sau relaţiile lui îl iubesc pe

Edward. Nici nu-l resping pentru defectele sau păcatele lui faţă de alţi oameni şi faţă de mine. Pot spune că adevărata dragoste îi dă unei femei puterea de a privi dincolo de toate imperfecţiunile de caracter şi educaţie, sau cel puţin de a încerca să le accepte ca făcând parte din bărbatul cu care e sortită să-şi trăiască viaţa. Dumnezeu şi îngerii Lui ne călăuzesc.

...Oare ar trebui să te măriţi din orice alt motiv decât pasiunea şi dragostea? Eu, una, aş lupta împotriva unui asemenea aranjament. Unii oameni sunt condamnaţi la căsnicii neiubitoare. Există atât de multe motive diferite de a ne căsători, câte stele sunt în constelaţii. Îmi imaginez totuşi că-ţi vei găsi iubirea mult dorită. O orfană fără relaţii, ca mine, n-ar fi trebuit să spere la dragostea matrimonială, nici chiar după ce l-am găsit pe domnul Rochester, dar am continuat să cred că meritam ceea ce-mi dorea inima. Simţeam că era mâna providenţei, aşa că m-am întors la Edward. Am fost binecuvântată cu multe întrupări ale dragostei, în acest din urmă an. Erau realizate incomparabil mai bine decât cele mai amănunţite dintre fanteziile mele. Ai încredere în natura ta divină; are planuri pentru tine.

Oftând, i-am privit faţa mâhnită. Diana se întoarse spre mine şi-mi cuprinse obrajii în mâini.

— Voi accepta modul tău de a privi lumea, Jane. Atunci, poate, reuşesc să cred că viitorul păstrează şi pentru mine o strălucire mai deosebită.

Şi, încercând să zâmbească, mă sărută pe obraz.

După ce am intrat în încăperile călduroase de la Femdean, ne-am aşezat în faţa unui foc înviorător, la bucătărie, şi am servit-o cu pâine şi lapte. Diana se liniştise îndeajuns ca să se îmbrace pentru cină împreună cu sora ei, şi când le-am lăsat să-şi facă toaleta am observat că o privea cu drag pe Mary, în timp ce-i lega în părul castaniu două panglici de satin în culoarea piersicii. Acest lucru îmi dovedea că simplul fapt de a-mi lăsa conştiinţa împovărată să vorbească liber era un balsam în sine.»

Propriile mele dileme aveau să rămână necercetate până când Edward şi cu mine puteam rămâne singuri, între timp, aveam să-mi păstrez acelaşi devotament discret faţă de soţul meu. M-am rugat ca sfaturile pe care i le dădusem Dianei s-o

ajute să treacă peste iarnă cu bine, până când reînvierea de primăvară avea să-l aducă pe Eros în viaţa ei.

CAPITOLUL 6

A doua zi, am găsit-o pe Diana mai bine dispusă şi, în timpul mesei de dimineaţă, ne povesti un vis – lui Edward, Mary şi mie.

— În vis, aveam febră mare. Mă transformasem într-o flacără, şi locuiam într-o vatră în aer liber. Cum zăceam acolo, pâlpâind în aerul nopţii, un lichid subţire mi-a inundat căminul, şi ne-am îmbrăţişat ca două rude pe care până atunci le despărţiseră capriciile sorţii. În continuare, am avut senzaţia ciudată de a mă îneca într-o băltoacă de apă, iar perechea mea m-a purtat până într-un râu unde am întâlnit alte spirite ale naturii, asemănătoare.

Îmi zâmbi încântată şi mai luă o porţie de jumări de ouă.

— Ei bine, este cu siguranţă cel mai straniu vis pe care l-am auzit vreodată! comentă Mary, cu o privire ciudată spre sora ei, iar Diana îşi manifestă iritarea faţă de aceste cuvinte coborându-şi ochii, cu fruntea încreţită.

— E o senzaţie destul de neobişnuită, să fii altceva decât o făptură omenească, i-am spus lui Mary, ca să-i alung dispoziţia neplăcută. Era ca şi cum spiritul surorii tale ar fi sărit afară din trup, găsind un element mai potrivit prin care să se exprime.

Diana luă un corn cu unt, răspunzând semnificativ:

— Foarte des am vise atât de vii, încât par adevărate. Le studiez cu băgare de seamă şi descopăr tot felul de sensuri. Îmi sunt de mare ajutor. Şi pe tine te-am visat, Jane, în noaptea dinainte să apari. Am văzut o siluetă cenuşie care se zbătea în apele unui pârâu, iar vocea ei subţire răsuna ca a unei ciocârlii. N-am putut ajunge la mica figurină căzută înainte de a se îneca şi, în timp ce se răsucea în apă, îmi cerşea salvarea privindu-mă cu ochii ei sticloşi şi încremeniţi. M-am trezit din somn îngrozită. În acel moment, n-aveam nici cea mai vagă idee ce-ar fi putut să însemne. De-aş fi avut putere s-o fac, aş fi cerut informaţii mai amănunţite, ca să mă pot pregăti pentru asemenea întâmplări.

Mary îşi aruncă şervetul pe farfurie, privindu-mă cu o expresie care mă chema s-o susţin împotriva misticismelor surorii sale.

— Pomeneşte din când în când despre asemenea fantasme, dar numai mie, Jane, slavă Domnului că nu-şi expune

plăsmuirile în public! Totuşi, de-atunci a trecut ceva timp, şi credeam că s-a mai maturizat.

Cuvintele lui Mary urmăreau să prezinte scuze, precum şi o descriere explicativă a comportamentului surorii sale. Nu consideram că erau necesare, şi mi-am privit verişoarele cu gravitate, pentru a le da de înţeles că discuţiile despre vise oculte nu mă deranjau câtuşi de puţin. Diana îi făcu surorii sale cu ochiul, în timp ce-şi scutura firimiturile de pe gulerul de dantelă.

Edward interveni şi el:

— Cred că denotă o imaginaţie avântată. Şi mai cred şi că a moştenit-o, din moment ce şi scumpa mea Jane are multe vise ciudate.

— Edward! Rareori ţi-am descris conţinutul viselor mele. Le consideram prea stranii şi neînsemnate. Cred că te referi la desenele şi schiţele mele.

— Se prea poate, draga mea soţie! Desenele tale sunt mărturii ale încercărilor din vis de a înfrunta legile realităţii.

Îşi împături şervetul şi privi spre mine, aşteptând să-l contrazic. N-am spus nimic, dându-mi seama că verişoara mea cea mai tânără se plictisise de controversele matinale.

Mary Rivers era o fată pragmatică. Nu ne lua conversaţia în serios, şi spuse doar atât:

— Îmi voi scrie scrisorile în camera mea, dacă nu ai plănuit nimic pentru dimineaţa asta, Jane...

— Bine. Scrieţi-le, iar Diana şi cu mine vom merge la Millcote să facem nişte cumpărături pentru cină, şi să-ţi luăm şi ţie câteva bunătăţi. Inima ta îndrăgostită tânjeşte după dulciuri. Uiţi să mănânci, ai început să slăbeşti şi eşti cam palidă. Dacă alesul inimii tale vede că te întorci la el bolnavă, nu va dori să vină niciodată la Femdean, nu-i aşa, Mary?

— O, Doamne! Nu-s atât de înnebunită după domnul Wharton ca să am nevoie de îngrijiri deosebite. Totuşi, adu-mi puţin caramel. Toată iarna mi-a fost poftă.

Mary ieşi din cameră, iar eu i-am zâmbit Dianei. Reuşiserăm s-o uimim pe sora sa mai tânără, cu gândirea ei cea limpede. Când zgândăreşti un interlocutor serios, e rost întotdeauna de distracţie.

— Să aduci şi nişte ciocolată Cadbury, Jane, îmi ceru Edward. Face bine la tot felul de boli.

— Foarte bine, şi altceva ce ţi-ai mai dori? O licoare fermecată, sau o fiertură vrăjitorească?

— Numai poţiunile tale îmi pot fi de folos, drăcoaico.

L-am pus mâna pe umăr, în timp ce se ridica de pe scaun. Privindu-ne cu afecţiune, Diana ne urmă afară din camera pentru micul dejun. L-am condus pe Edward până lângă căminul din bibliotecă, i-am aprins pipa şi l-am ajutat să se instaleze comod, înainte de a pleca împreună cu Diana în oraş.

Nu ne-a fost deloc greu să procurăm toate cele dorite. Un tânăr gentleman de la o prăvălie ne arătă cu plăcere materialele pe care le avea de vânzare şi, după ce am cumpărat un cupon lung de flanelă pentru rufăria de corp, Diana îşi luă şi ea, încântată, un sul de satin verde ca muşchiul. Când am întrebat-o la ce voia să-l folosească, ridică din umeri, bătându-se în piept, şi spuse:

— Aşa mă-ndeamnă inima. Ascult tot ce-mi zice.

Am îmbrăţişat-o, admirându-i fantezia exprimării.

Tare-aş mai fi vrut să fiu şi eu la fel de poetică, în viaţa de zi cu zi.

După câteva ore de cumpărături şi conversaţii vesele, am pornit cu trăsurica spre casă, prin după-amiaza răcoroasă de noiembrie. Din fericire, nu ploua şi era destul de cald, soarele strălucind pe cer destul de viu ca să alunge orice teamă de nori care să grăbească întunecarea, stânjenindu-ne peregrinările.

Când iapa trase cabrioleta dincolo de ultima cotitură a aleii, am văzut în faţa conacului un cal necunoscut. Nedumerită, am întors capul spre Diana şi mi-am dat seama că nici ea nu avea idee cui putea aparţine un armăsar atât de frumos.

— Nu ştiu cine-a poposit la uşa familiei Rochester, Die. Şi pentru mine e un mister la fel de mare ca pentru tine. Ştim amândouă că domnul Rochester şi cu mine nu prea frecventăm societatea locală. M-aş mira să fie vreun vecin.

Am parcat trăsura lângă uşa bucătăriei şi am coborât, intrând direct în casă cu târguielile. I-am înmânat cu bucurie slujnicei, Mary, o gâscă grasă şi o traistă mare cu carne de oaie.

— Ştiţi, nu-mi place s-o las la cumpărături, deşi se descurcă de minune, îi spuse Mary Dianei, care intrase în urma mea, arătându-i zâmbitoare gâsca.

— Ştii la fel de bine ca mine că Jane nu prea e persoana care să se lase servită de alţii. Ai mare grijă de ea, îi răspunse Diana, cu un surâs binevoitor.

Mary dădu din cap, de îndată ce se înţelese că nu-şi neglija îndatoririle.

— S-ar putea ca în seara asta să avem un mare ospăţ!

Punându-şi jos bocceluţa cu materialul, Diana îşi scoase mănuşile.

— De ce, Mary? Ce nevoie avem de festivităţi?

— Domnul Edward are un oaspete. Le-am dus cafeaua de câtva timp, înainte de a intra dumneavoastră pe uşă. În rest, nu ştiu nimic, decât că i-am auzit conversând gălăgios şi tropăind.

Mary se întoarse cu spatele la mine, presărând zahăr pudră peste plăcintele cu mere, înainte de a le pune la cuptor. Mă aşteptasem la raportul ei, şi fusesem cât pe ce să i-l cer.

— Ei, şi cine e? Domnişoara Rivers a fost prezentată?

Eram nerăbdătoare şi puteam să par necuviincioasă, deşi nu intenţionasem. În sinea mea, mi-era teamă să nu fi venit în vizită St. John, şi-mi imaginam neliniştită că ameninţa să mă ia de la Conacul Femdean. De ce-şi închipuia că ar fi avut o asemenea autoritate?

Diana mă atinse pe mână, ca să-mi atragă atenţia asupra tonului pe care-l foloseam.

— Este un gentleman pe care domnul Edward îl cunoaşte din copilărie. S-a întors recent dintr-o călătorie pe mare. E o plăcere să-l vedem pe căpitan din nou acasă, răspunse Mary absentă, în timp ce pregătea o tavă cu dulciuri pe care să i le servească musafirului. Părea mulţumită de aspectul ei şi ieşi din bucătărie aproape în pas de dans.

Diana mă ajută să pun toate lucrurile în cămară, apoi ne-am dus în camerele noastre materialele cumpărate. M-am pieptănat şi am încercat să-mi netezesc cutele rochiei de lână.

Le-am reîntâlnit pe verişoarele mele, Mary şi Diana, în hol.

— Mary, l-ai văzut pe vizitator? Mă tem că nu ştiu cine e „căpitanul”.

— A, nu, nu m-am aventurat jos singură. V-am aştepta pe voi două. Aţi lipsit mult timp. S-a întunecat. Mi-aţi adus bunătăţile? Întrebă Mary, cu ochi strălucitori, în timp ce-şi dădea la o parte de pe obraz o şuviţă de păr, înclinând din cap la dreapta, cu un aer copilăresc.

Diana îi dădu un pacheţel învelit în hârtie.

— Uite-ţi-le.

— Mulţumesc. Am să le pun deoparte. Aşteptaţi-mă! ne ceru Mary, alergând înapoi spre uşa camerei sale, pentru a dispărea înăuntru.

Ni se alătură peste scurt timp. Am coborât grăbite scara şi ne-am oprit lângă uşa salonului.

— Tu mai întâi, Jane, mă înghionti Mary, în timp ce Diana ne-o luă înainte, intrând ea prima în cameră.

Am fost uimită să-l aud pe soţul meu râzând şi să-l văd mergând drept prin mijlocul camerei, ca şi cum ar fi putut vedea. Era limpede că se simţea bine cu prietenul său, pe care încă nu-l zărisem.

— Curaj, a fost un miracol, să supravieţuieşti acelor vântoase, Fitzjames!

— Edward, i-am şoptit, pe un ton prevenitor, ca să-l anunţ că erau în preajmă şi femei; nu mă simţisem niciodată ofensată de conversaţiile lui şi lipsa de afectare, dar verişoarele mele erau obişnuite cu un stil mai măsurat, de la fratele lor, St. John Rivers.

— A, a venit Jane! constată Edward, întorcându-se ca să arate spre mine, în timp ce stăteam încadrată strâns de Diana şi Mary. Jane, am plăcerea să ţi-l prezint pe căpitanul Nathaniel Fitzjames.

De pe canapea se ridică un bărbat de statură medie, cu un aer mândru şi încrezător, şi veni în direcţia noastră. Pe buzele lui pline, trandafirii, se ivi un surâs. Pletele arămii îi ajungeau până mai jos de bărbie, cu buclele atingându-i gulerul. L-am simpatizat din primul moment. Era îmbrăcat de gală, în uniforma Marinei Regale, cu pantaloni albi şi nasturi de metal argintiu la vestonul de culoare închisă. În timp ce se apropia de trioul nostru, îi întinse mâna Dianei. Aceasta i-o oferi pe a ei şi-l lăsă să i-o apese cu buzele.

— Sunt foarte mulţumit să-l găsesc pe Edward în seama unor mâini atât de capabile.

Chipul său pătrăţos se luminase, privind-o, şi trebuie să spun, fără teamă de vreo exagerare, că ochii îi străluceau.

— Mă confundaţi, domnule, răspunse Diana, roşind ca şi cum ea ar fi greşit, şi-şi retrase repede mâna dintr-a căpitanului Fitzjames. Eu sunt Diana Rivers, verişoara doamnei Rochester.

Coborî ochii, dacă nu cu sfială, în orice caz jenată, şi i-am observat pe buze un zâmbet ciudat şi stânjenit, înainte de a mă prezenta:

— Eu sunt soţia domnului Rochester, căpitane Fitzjames.

I-am întins mâna. Mi-o luă şi o atinse cu buzele, iar când îi dădu drumul, înclină din cap. Îl găseam foarte agreabil. Fără o vorbă, făcu un pas înapoi ca să mă studieze cu o expresie întrebătoare. Probabil îl mira vârsta mea, apoi faptul că eram o femeie atât de simplă. Nu mă simţeam jignită, căci mă aşteptasem la o asemenea reacţie.

— Scuzaţi-mă, încă nu am primit nici-o descriere a dumneavoastră. Sunt foarte bucuros s-o cunosc pe persoana responsabilă de fericirea lui Edward. Îmi prezint scuze. A fost o greşeală onestă.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate Dianei, cu un zâmbet binevoitor. Verişoara mea îl privi serioasă, apoi îşi feri ochii. Căpitanul Fitzjames dădu să se retragă, dar se răsuci în loc la auzul cuvintelor lui Edward:

— Nu-i o comoară? E lumina ochilor mei. Zilnic sunt recunoscător pentru prezenţa ei aici. Numai de-aş putea s-o văd din nou, atunci aş fi de două ori binecuvântat, într-adevăr, ar fi prea mult pentru un libertin ca mine să i se satisfacă toate dorinţele. Dar trebuie să-mi ţin gura – am început să mă laud.

— Iar cealaltă tânără domnişoară e verişoara mea Mary, sora Dianei, i-am explicat eu căpitanului Fitzjames.

Acesta se întoarse iar spre verişoarele mele, sărută mâna lui Mary şi o salută la fel de politicos.

După ce ne-am aşezat comod cu toţii, l-am observat întâmplător pe Fitzjames studiind-o pe Diana cu curiozitate, şi mi-am stăpânit râsul la vederea expresiei înamorate care-i strălucea pe chip. Diana nu se mai uitase spre el şi stătea la stânga lui, pe celălalt capăt al canapelei, aşa că n-ar fi putut încerca să-l privească fără să fie observată.

În timp ce Edward ne explica împrejurările prieteniei lui cu căpitanul Fitzjames, Mary se uita prin cameră, parcă aşteptând ceva, iar Diana îşi privea mâinile, mai ales locul unde o sărutase căpitanul. Acesta încerca din când în când să-i vorbească, iar ea îi dădea răspunsuri scurte, cu voce înceată. În acele momente, nu i-am înţeles muţenia. Mie, căpitanul nu mi se părea seducător sau atrăgător, deşi îi găseam înfăţişarea sănătoasă şi

nobilă. Nu-l consideram prea insistent, şi nu era nici lăudăros, în timp ce-şi povestea călătoriile recente din Spania şi Franţa. Vedeam toate semnele că Edward avea lângă el un prieten adevărat, nu genul de om de care să te fereşti. Poate că-i amintea Dianei de cineva? Aveam să aflu răspunsul destul de curând, în toate amănuntele.

Amabil, Edward continua cu complimentele:

— Şi dacă n-ar fi fost prietenia din copilărie cu căpitanul Fitzjames, s-ar fi putut să părăsesc de tot Anglia. Era cel mai bun confident, deşi e cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Încă de-atunci, Nathaniel a dovedit că era la fel de inventiv ca un vrăjitor! El m-a convins, în toiul disputelor cu tatăl şi fratele meu, că aveam să trăiesc mai mult decât ei şi să cunosc zile fericite şi profitabile, pe continent. Şi, de vreme ce aşa s-a şi întâmplat, trebuie să-l întreb dacă cere o răsplată pentru profeţiile sale.

— Haide, prietene. Mă faci să arăt ca un ghicitor, în faţa acestor tinere doamne. Nu sunt decât un om cu o gândire sănătoasă şi raţională. Le-a fost de folos camarazilor mei, ca şi mie, iar de altă recompensă nu am nevoie. Deşi Marina Regală nu vrea să-mi înăbuşe imaginaţia, eu mi-o ţin totuşi sub control.

Edward râse afectat, trecându-şi mâna prin părul negru.

— I-ai povestit tinerei tale soţii despre zilele noastre în sălbăticie? Mai ţii minte cum, printre hăţişuri şi stânci, eram cavaleri înfricoşători, în stare să ucidem nenumăraţi balauri înainte de amiază? Vremurile alea se pierd în negura timpului, şi mă tem că noi doi avem conştiinţele încărcate cu bătălii mult mai realiste, de când nu ne-am mai văzut, încheie el, cu un zâmbet amar.

Mi-am dat seama, auzindu-l, că Edward îi povestise împrejurările în care rămăsese infirm şi natura legăturilor cu mine. Cam stingherită, am aşteptat să înţeleg mai bine caracterul lui Nathaniel Fitzjames, înainte de a mai scoate o vorbă. Nu ştiam dacă-şi aroga dreptul de a judeca păcatele altora, dar pentru câteva momente se uită la Edward şi la mine cu compasiune.

— Aşa e, bătrâne prieten. Aminteşte-ţi recompensele. Acelea sunt balsamul pentru orice rană, cauzată de tine însuţi sau de alţii.

Edward zâmbi dureros şi-mi prinse strâns mâna, trezindu-mi în suflet un fior de mulţumire şi ispăşire.

Nu era nevoie să se străduiască atât de mult pentru bunele mele favoruri. Deşi ruptura dintre noi era încă vie, nevindecată în cele câteva săptămâni trecute deatunci, niciunul dintre noi nu aducea vorba de asta şi nici nu încerca să-l atace pe celălalt. Motivele mele porneau din groaza de respingere, iar el era reticent din cauza comportamentului său infantil. Nu l-aş fi urât niciodată, oricâtă furie şi nemulţumire simţeam. Ştiam că eram unită cu un om complicat, şi trebuia să fac faţă emoţiilor pe care mi le stârnea, mai obişnuite sau mai deosebite, chiar şi în umbra neştiinţei mele. Îi puteam auzi zgomotul sufletului, dar îi căutam centrul liniştit, pe care nu i-l cunoscusem cu adevărat niciodată.

Ca să înveselim atmosfera, Mary propuse să cântăm la pian. Cum era aproape ora cinei, am propus să amânăm până după masă. Toţi au fost de acord, şi i-am zâmbit lui Mary pentru consideraţia ei. Chiar şi aşa preocupată de viitoarea ei nuntă cum era, nu-mi scăpa din vedere expresia ochilor.

După o masă gustoasă, cu pui fript în sos, morcovi cu ghimbir şi o budincă de lapte la desert, ne-am întors cu toţii în salon. În timp ce o ascultam pe Diana cântând la pian, cumpăneam expresiile din ochii căpitanului Fitzjames. Erau când optimişti, când întunecaţi şi meditativi. Se părea că melodia *Für Elisee*, de Beethoven, interpretată minunat de Diana, îi atingea corzile sufletului. Nu puteam distinge faţa Dianei în timp ce cânta, căci stăteam într-un fotoliu din faţa lui Edward, lângă focul molcom din cămin. Căpitanul Fitzjames stătea pe canapea, lângă Mary, vizavi de pian, aşa că amândoi puteau să-i vadă clar faţa. Mary nu-i dădea atenţie, fiind prinsă cu siguranţă în reverii despre viaţa ei viitoare cu domnul Wharton. Astfel, într-un sens, Diana şi Căpitanul Fitzjames erau singuri.

Căpitanul Fitzjames se apropie de pian şi, când Diana începu un nou cântec, rămase lângă ea, în picioare. N-o întrerupse, dar se apucă să caute printre partituri, după o melodie anume. După ce o găsi, puse foaia după cea pe care o cânta Diana. Capul ei se legăna deasupra clapelor, şi l-am văzut urmărindu-i cu atenţie mişcările. Apoi, ridică privirea spre el, iar Fitzjames se îndreptă de spate, văzând că-i dădea atenţie. Cititorule, am presupus, din felul cum arăta, că expresia Dianei

îi inspira admiratorului ei încredere. Apoi, spre surprinderea tuturor, Diana atacă notele emoţionante ale „Op. 10 No. 1 în Si major”, de Chopin. Capul mi se învârtea în ritmul muzicii, şi-mi venea să plâng. Putea o inimă atât de plină de talente şi note angelice să se mulţumească vreodată cu un muritor de rând? Mi-era milă de bărbaţii care încercau s-o cucerească pe înzestrata mea verişoară, Diana.

După ce degetele i se aşezară la loc în poală, îl întrebă pe omul de lângă ea:

— Căpitane Fitzjames, este una dintre piesele dumneavoastră favorite?

— Da. Tocmai am descoperit-o. M-aţi putea învăţa unele lucruri despre expresivitate. Am să vă cânt şi eu dumneavoastră, la un moment dat.

Trecu în cealaltă parte a pianului, de unde se uită spre mine.

— Ai o verişoară foarte talentată. Cânţi şi tu, Jane?

— Nici pe departe la fel de bine. Sunt la fel de uimită. N-am auzit-o niciodată pe Diana dând ce are mai bun în ea.

Mary sări de pe canapea şi veni către mine.

— O, aşa e ea întotdeauna, la pian. În ultima vreme, nici n-ai crede că mai are şi alte bucurii. De prea multe ori refuză să întâlnească vizitatorii.

— Mary! exclamă Diana, privindu-mă apoi pe mine, în aşteptarea unui ajutor.

M-am ridicat, pentru a o întâmpina pe Mary în mijlocul camerei, unde i-am şoptit:

— N-a fost frumos. Stai jos în fotoliul meu de lângă vatră.

Admonestarea mea o făcu pe Mary să înalţe din sprâncene, dar nu mai scoase o vorbă şi se aşeză în fotoliu. Eu m-am dus la pian.

— Mă bucur să cunosc o domnişoară atât de disciplinată. Cântaţi des cu public? se interesă căpitanul Fitzjames.

Netezindu-şi părul, Diana se ridică de pe scăunel pianului şi răspunse:

— Nu, nu prea des.

Se îndepărtă de noi şi, ducându-se la Mary, îi vorbi încet la ureche. Mary deveni mai ţeapănă, îşi privi mâinile, iar degetele i se încleştară în poală. Diana rămase tăcută, între sora ei şi soţul meu. Eu stăteam nervoasă lângă pian, răsfoind partiturile. Nu

ardeam de nerăbdare să când, după excelenta interpretare a Dianei. Încet, am început să mă îndepărtez de pian. În cameră se lăsase liniştea, toată lumea aşteptând ca tensiunea dintre cele două surori să se risipească.

— Cine urmează? Ce-ar fi să ne cânţi tu, dragă soţie? rupse Edward scurta tăcere, ridicându-se ca să vină la mine. M-am întors la pian, în timp ce Nathaniel trecea lângă Edward.

Probabil căpitanul Fitzjames îmi observase ezitarea din ochi, căci spuse:

— Edward, văd că e aproape ora nouă, şi trebuie să mă culc. M-am sculat înainte de crăpatul zorilor.

— Atunci, la culcare, valetul nostru, John, îţi va arăta camera.

Edward părea sincer întristat şi sună după John, care apăru imediat. Deşi obosit, îl ajută politicos pe căpitan să se instaleze. Acesta dădu bună seara tuturor, iar eu i-am răspuns cu o înclinare a capului. Părea să aibă tact, o trăsătură pe care o admiram.

La două zile după prima noastră întâlnire cu prietenul lui Edward, Mary Rivers şi cu mine coseam pe canapeaua de sub fereastră, într-o lumină cenuşie de iarnă. Diana venise lângă etajera din bibliotecă şi-şi căuta o carte de citit. Edward şi căpitanul Fitzjames erau singuri în salon, depănând amintiri din copilărie. Acorduri de pian, minunate şi remarcabile, treceau pragul bibliotecii.

— Cine cântă?

Diana îşi puse teancul de cărţi pe o măsuţă pătrată din lemn de cireş şi se duse în uşa deschisă. Avea pe buze un zâmbet senin, şi-şi trecu un deget peste sprâncene.

— Edward nu poate fi.

— Atunci, căpitanul...?»

— Da, el trebuie să fie.

Mi-am lăsat flanela jos, ca să-i văd ochii devenind visători, în timp ce obrajii i se înroşeau ca macii.

— E ca o invitaţie. Cine-a compus-o?

Mai ascultă câteva momente, apoi întrebă prudent:

— Beethoven? Sonata No. 14 în Si-bemol minor? continuă ea, parcurgând în minte portofoliul compozitorului. Da, acum sunt sigură.

Mary se uită la sora ei, apoi din nou la mine.

— Diana s-a îndrăgostit.

Zâmbi cu drag, privindu-şi sora, în timp ce-mi spunea:

— L-am văzut cum o privea, azi-dimineaţă la micul dejun. Niciodată nu-i adresează căpitanului o frază, două, înainte de a i-o reteza din scurt sau a ieşi din cameră. N-o mai pot înţelege, de când cu moştenirea. A făcut-o să se schimbe.

— Cum?

Observaţiile lui Mary mă puneau pe gânduri. Poate avea vreun indiciu despre toanele surorii sale?

— Cred că niciodată n-a avut de gând să se mărite, iar când o abordau peţitorii era încântată la început, după care devenea tot mai vexată că insistau. A refuzat mai mulţi bărbaţi, foarte drăguţi. St. John era furios. Până la urmă, a consimţit să nu-i mai aducă la casa Moor.

Diana aruncă o privire spre Mary, cu o expresie de nepătruns, şi am văzut cum gâtul ei palid se acoperea de pete roşii pe toată lungimea, în timp ce-şi freca pielea. Ochii ei se abătură o clipă şi în direcţia mea, absent, înainte de a se întoarce, privind din nou afară, în holul întunecos.

Am hotărât să nu-i dezvălui lui Mary gândurile Dianei despre căsătorie. În schimb, am spus:

— Poate că nu e croită pentru măritiş. Unele femei nu-şi doresc genul de viaţă care ne-ar putea plăcea ţie şi mie, Mary.

— Probabil... A avut un curtezan, cu ani în urmă, dar acela s-a mutat când ea avea şaptesprezece ani. N-a fost ceva serios.

Se ridică, privind pe fereastră.

— Ce ceaţă deasă e afară! Aprind încă o lumânare.

— Diana, vrei să te ajut?

Nu-mi răspunse, în timp ce-mi ridicam cămaşa de noapte pe care aproape o terminasem. Diana rămase neclintită, concentrată asupra muzicii care răsuna în cameră. Nu i-am mai pus nici-o întrebare şi am ajutat-o pe Mary să aprindă două lumânări, după care am tras draperiile peste fereastră.

Muzica se auzea tot mai încet. Cu fiecare notă dinaintea finalului, Diana se cutremura abia vizibil, iar când se aşează pe un scăunel de lângă uşă, pe ultimele acorduri, i-am zărit o tresărire a genelor, aproape ca şi cum ar fi fost în pragul leşinului. Apoi se ridică brusc, imediat ce cântecul se termină, şi se repezi spre mine, care eram ocupată să pun cărţile la locurile lor, pe rafturi.

— Ce muzică minunată! comentă ea, frământându-şi mâinile.

I-am zâmbit, iar Mary chicoti uşor, pe canapeaua de lângă cămin.

— Ei bine, Jane? Ce ocupaţie ai pentru noi? Ai vrea să-ţi citesc?

Diana luă o carte, dar îi dădu drumul dintr-odată, căci muzica începuse din nou. Se întoarse parţial spre uşă, şi am văzut pe profilul ei o expresie de dorinţă. Notele o chemau să le urmeze până la sursă. Melodia se repeta.

— N-ai putea să aduci nişte ceai de la bucătărie? Mary şi cu mine am terminat de cusut.

Privind-o în ochi, am văzut că era tulburată. Ce parte din suflet îi atingea muzica?

Se bucură la gândul de a trece pe lângă salon, în drum spre bucătărie.

— Minunată idee. Şi mie mi-e poftă de-un ceai.

Şi ieşi pe uşa bibliotecii.

Mary dădu din cap spre mine, ca pentru a spune: „Da, se poartă ciudat”. Eu, însă, eram obişnuită cu dorul, şi o înţelegeam pe Diana. Ştiam că afabilul căpitan Fitzjames o afecta. Inima-mi tresări şi mi-am impus să mă calmez, fără a-mi imagina o relaţie când nu era cazul.

După zece minute, pianul continua să se audă, pianistul încercând o melodie nouă, iar Diana încă tot nu apăruse. M-am uitat în hol şi n-am văzut-o. I-am spus lui Mary că aveam să revin imediat, şi am ieşit.

În timp ce mă apropiam de uşa salonului, muzica încetă brusc, şi am auzit un glas bărbătesc profund:

— Ce-aveţi aici? Vă puteţi lipsi de o ceaşcă?

— S-a răcit, cu siguranţă. Nu va fi bun. Sunt aşteptată în bibliotecă.

Era vocea reticentă a Dianei. Am auzit un sunet de metal pe porţelan.

Apoi, glasul căpitanului Nathaniel spuse:

— E cald încă. Luaţi şi dumneavoastră, domnişoară Rivers, păreţi cam înfrigurată.

— N-am nimic.

Câteva momente, nici Diana şi nici căpitanul Fitzjames nu mai spuseră nimic. Eu stăteam lângă uşa întredeschisă,

întrebându-mă dacă să intru sau nu. Desigur, Diana era nervoasă şi nu voiam s-o sperii cu prezenţa mea. Îmi imaginam că avea unele sentimente crude la adresa căpitanului, care o îndemnau să-i caute compania. M-am întors cu spatele spre uşă, ca să revin în bibliotecă. Apoi, îmi ajunse la urechi un oftat. Era delicat şi abia auzit. Îmi atinse un nerv în piept, şi mi se tăie respiraţia. Recunoşteam semnul pasiunii. Mă simţeam ca o mică hoaţă, şi am fugit cu paşi uşori înapoi spre uşa bibliotecii, cu fusta înfoindu-se în urma mea. Odată ce am trecut pragul, am închis uşa şi am dus mâna la gură.

Mary lăsă jos acul de cusut, privindu-mă încruntată.

— Ei, dar ce după-amiază stranie, Jane...

— Da. Eu doar...

Nu-mi găseam cuvintele pentru a-mi exprima acele emoţii tulburi. Poate-ar fi fost mai bine să intru în salon, mizând pe şansa că Diana avea nevoie de ajutorul meu? Oare căpitanul Fitzjames încerca s-o seducă? Edward s-ar fi înfuriat? Aveam nevoie de timp ca să-mi adun gândurile.

— N-o găsesc pe Diana, i-am răspuns lui Mary. Mă întreb pe unde-o fi umblând...

— Nu te agita. Aduc eu ceaiul.

Mary se ridică, înclinându-şi faţa îngustă spre dreapta, ca să mă analizeze, şi în acel moment se auzi un ciocănit în uşa bibliotecii. Am văzut clanţa mişcându-se.

— Alo...? Jane? Mary? Sunteţi acolo?

Am deschis repede uşa, pentru a o găsi pe Diana, roşie în obraji, stând în faţa mea cu tava în mâini. Trecu pe lângă mine şi o puse lângă foc.

— Am întârziat. Le-am oferit câte o ceaşcă domnului Rochester şi căpitanului.

— Şi au primit? am întrebat, fără s-o privesc, de teamă să nu înţeleagă că ştiam adevărul – deşi, spre lauda ei, nu mai arăta tulburată.

— Nu l-am putut găsi pe domnul Rochester...

Făcu o lungă pauză, în timp ce turna, apoi adăugă:

— Căpitanul a băut două ceşti.

Se aşeză şi sorbi din ceai, zâmbind, fără să se uite nici la Mary, nici la mine. Roşeaţa din obraji îi devenea treptat luminoasă.

— Aha... Edward se plimbă adesea prin jurul casei, înainte de cină, cu John sau grăjdarul, James, şi cum azi nu plouă, sunt convinsă că acolo e.

M-am aşezat pe marginea unui taburet şi mi-am băut ceaiul căliu dintr-o înghiţitură prelungă, privind-o pe Diana în căutarea vreunui semn legat de misterioasa întâlnire din salon.

Mary îşi puse ceaşca jos şi-şi tamponă buzele cu un şervet.

— Vai, dar e rece!

Strâmbă din nas, în timp ce se ridica, şi-şi privi sora care făcuse boacăna.

— Ba nu e! Totuşi, îmi pare rău dacă nu-i nici chiar clocotit... replică Diana, în timp ce expresia ei fericită era înlocuită de umilinţă. Ţi-aş putea aduce nişte ceai proaspăt, Mary, dacă vrei...?

— Nu, mă ocup eu.

Mary luă tava şi ieşi grăbită din cameră. Verişoara mea cea mai mare şi cu mine am rămas tăcute, ascultând ploaia slabă care lovea geamul cu un sunet ca nişte bătăi mărunte de tobă.

Voiam să ştiu dacă Diana şi căpitanul Fitzjames făcuseră vreun progres în prietenia lor, căci îi consideram compatibili. Amândoi erau disciplinaţi în privinţa pianului. Le plăceau plimbările şi romanele complexe. Totuşi, Diana ezita să rămână singură cu căpitanul, iar el era prea contradictoriu. Niciodată nu văzusem mai multe expresii pe chipul unui bărbat care se uită la o domnişoară numai în ultimele câteva zile.

— Ce mai zice căpitanul Fitzjames? am întrebat, privindu-mi mâinile. Diana fredona o melodie nedesluşită.

— Arăta bine.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— E destul de realizat, nu-i aşa? Ştie atât de multe...!

Am zâmbit.

— E prieten bun cu domnul Rochester. Sunt recunoscătoare pentru asta. Păcat că va pleca a doua zi după tine şi Mary. Va fi pustiu la Femdean, fără voi.

— Nu eşti fericită aici? Întrebă Diana, prudentă, luându-mă de mână.

Am făcut ochii mari. Mă dădusem de gol?

— Nu m-ai înţeles bine. Va fi foarte linişte...

Surâsul meu benign reuşi s-o calmeze pe Diana, aşa că m-am grăbit să schimb subiectul:

— Îţi place căpitanul?

Fără ezitare, îmi răspunse:

— Uneori, da. N-am avut decât două zile, ca să-mi formez o părere. Se vede bine că este un gentleman, şi e curajos.

Ochii Dianei se luminară când, dintr-odată, Edward intră în cameră. Apariţia lui îmi risipea orice şansă de a-i afla opinia sinceră despre căpitanul Fitzjames. Mi-am promis să încerc să mai scot câte ceva de la ea, mai târziu. Eram uşurată că, de la sosirea lui, nu mai era tot timpul melancolică. Mă consola gândul că avea o dispoziţie măcar mijlocie.

După o cină calmă, Edward şi cu mine ne-am retras în camera noastră devreme. Edward era îngrozitor de obosit, după plimbarea dinainte de masă, aşa că ne-am scuzat faţă de ceilalţi. Nemulţumită, am văzut-o şi pe Diana retrăgându-se de timpuriu. În timpul cinei păruse tristă, iar căpitanul Fitzjames îi răspundea la întrebări cam repezit, ca şi cum l-ar fi deranjat. Nu-mi puteam clarifica situaţia în minte. Poate că nu aveam căderea s-o cunosc?

După ce ne-am schimbat pentru culcare, Edward păru mai înviorat. Era binevoitor şi comunicativ, şi se părea că prezenţa căpitanului Nathaniel Fitzjames îi făcea bine. Trebuie să spun că şi eu îl admiram pentru felul cum se purta cu soţul meu. Nu-l trata ca pe un monstru. Părea să-l privească pe Edward ca pe un egal, dacă nu chiar superior, ca rang şi experienţă de viaţă. Într-adevăr, îl stima mult şi cred că avea pentru el şi sentimente frăţeşti; cicatricele păcatului nu-l coborau pe Edward în ochii căpitanului. Îi spunea lui Edward că arăta chiar ca un pirat, cu banda neagră de pe ochi; Edward era de acord, şi-i plăcea comparaţia.

În timp ce mă aşezam lângă el, într-un fotoliu, l-am întrebat:

— Căpitanul Fitzjames ştie povestea noastră?

— Tipic pentru Jane, drept la ţintă. Da. I-am spus pe scurt, dar sincer, tot ce-am mai făcut de-acum trei ani, când ne-am văzut ultima oară, la Paris. Nu te teme. N-ai să dezvălui mai mult decât trebuie, întrucât Nathaniel îmi cunoaşte povestea, ca şi pe a ta, dragă nevastă.

Îşi bău brandy-ul şi oftă adânc. Trăsăturile i se mohorâră, amintindu-şi cum îi vorbise prietenului din copilărie despre soarta lui.

— N-am aflat multe de la el, în ultimele câteva zile, decât unele generalităţi despre poziţia lui socială, care-i la fel de înaltă ca a ta, şi starea civilă, adică e celibatar.

Nu vorbeşte niciodată despre familia lui, decât ca să spună că are un frate căsătorit şi pe mama lor, care iarna asta stă în Italia.

Mi-am despletit părul, care mi se revărsă pe piept. L-am netezit peste claviculă, nemulţumită că avea o lucire atât de mată. Am mai ridicat o dată privirea spre Edward, şi i-am zărit o expresie cam încruntată, curioasă. Nu ştiam ce să cred despre gândurile lui.

— A suferit o grea lovitură, acum patru ani...

Făcu o pauză, întinzând mâna spre mine, şi i-am luat-o între ale mele.

— Să nu-mi ceri detalii acum, crede doar ce-ţi spun: e înverşunat în anumite privinţe, şi are toate motivele.

— În ce privinţă?

— În dragoste. Aşa că n-o încuraja pe Diana să-şi caute un suflet pereche în el. În prezent, e la fel de inaccesibil cum am fost şi eu, cândva.

— Tu eşti dovada vie că un suflet vătămat nu e pierdut pentru totdeauna. Dumnezeule, nu mi-aş dori decât un portret precis al omului înrudit cu dragul meu soţ! Iar cât despre Diana, îşi poate rândui foarte bine viitorul şi singură. Nu văd cum aş putea încuraja o asemenea relaţie! O ador, da, îl consider intelectul frapant, şi faţa, rezonabil de drăguţă. Diana n-ar putea fi niciodată o seducătoare. Mai degrabă tu, Edward, joci rolul de combinator.

Edward chicoti.

— Drăcoaică mică! Sunt convins că Diana are un caracter impecabil şi vesel când vrea, dar îţi împărtăşeşte firea năzuroasă şi tendinţa spre introspecţie. Cum i-aş putea recomanda verişoarei tale un consort, când nu ştiu dacă ochii şi silueta ei îi compensează natura cam răutăcioasă? E foarte probabil să aibă nevoie de destul de multă atenţie, la fel ca tine.

— Aş recomanda-o pe Diana de-o sută de ori ca mireasă. E perfect complementară ca fond şi formă feminină. Nu e o fiinţă

leneşă şi vanitoasă. Diana e o scumpă, talentată şi lipsită de fumuri şi invidii. Un specimen clasa-ntâi de integritate feminină!

— Nu ţi-aş contrazice descrierea perfectă, draga mea Janet. Chiar atât de mult seamănă Diana cu tine? Am observat că nu e la fel de iute la minte şi, din alte descrieri, pare mai predispusă spre meschinării. Mary mi-a spus ieri că Diana a respins patru peţitori anul ăsta. I-a alungat din cauza profilurilor lor nesatisfăcătoare, şi pentru că aveau cunoştinţe insuficiente de muzică şi limbi străine. I-l recomanzi pe Nathaniel? N-o încuraja să spere ceva. Nu-şi doreşte o nevastă.

— S-ar putea să fie aşa. Pe Diana o consider o adevărată soră şi sunt mândră că mă aflu în societatea ei. Aş suferi s-o văd măritându-se mai prejos de aşteptările sale, oricât de mari ar fi. Jinduieşte după iubirea de soiul cel mai prietenos şi statornic. În unele momente, am senzaţia că Nathaniel e omul pe care-l caută. L-am văzut privind-o cu admiraţie, apoi cu nemulţumire. Mă nedumereşte, şi nu doresc să intervin în sprijinul ei. Ai recunoscut vreun semn de dragoste la el, Edward?

— Nu. Nu ştiu nimic, Jane. Totuşi, am distins o anume intonaţie în glasul lui, când îmi vorbeşte despre Diana, dar nu e decât interesul faţă de o nouă cunoştinţă. Dacă Nathaniel are nevoie de sfaturi, am să-l trimit la tine. Iar dacă vine la mine să-mi ceară aprobarea, i te voi arăta ca pe o soţie model. Nu-mi pot imagina o pereche formată din prietenul meu şi verişoara ta. Şi acum, destul cu vorba. Vino aici, păsărico, şi aşază-te pe genunchii mei înainte să intre luna pe fereastră.

— A şi apărut. Lumina ei albă şi arzătoare se strecoară printre draperii.

M-am ridicat şi am tras draperiile, ca să privesc globul lunar.

— Ocupă tot cerul!

Faţa lunii pline strălucea viu în odaia noastră, şi-mi plăcea să stărui asupra tainelor ei – atât concrete, cât şi mistice.

M-am cuibărit în braţele lui Edward şi mi-am rezemat obrazul de pieptul lui, care se ridica şi cobora încet. El începu să-mi mângâie părul, mă sărută pe frunte, şi am ştiut ce însemna să fii iubită cu siguranţă şi afecţiune. Momentele de tandreţe fuseseră rare de la începutul toamnei încoace, şi mă bucura revenirea îmbrăţişărilor nestânjenite. Tânjeam după mai mult.

— Cântă-mi un cântec de leagăn. Îmi place vocea ta. Tare-mi mai place. De ce nu-ţi laşi trilurile de pescăruş albastru să-mi înfioare urechile? Nimeni nu ţi-a lăudat cântecele?

Edward continua să-şi prefire degetele prin părul meu şi pe la ceafă. Am oftat, simţindu-i mirosul de mirodenii. Mă învăluia plăcerea, şi am început să-i cânt o baladă irlandeză uşoară. În timp ce cuvintele-mi scăpau de pe buze, Edward începu să-mi atingă faţa şi gâtul. Pe urmele degetelor sale, gura urma curând.

— Dă-mi voie să te gust, să mă ospătez cu pielea ta. Cântă mai departe. Atingerile mele îţi suspendă mecanica vocii?

— Edward, nu mă pot concentra. Pot numai să oftez cu desfătare. Va fi de ajuns atâta, pentru dorinţele urechii tale?

— Îmi pot găsi satisfacţia numai simţindu-ţi mirosul cum intră şi iese din plămânii mei, spuse el, în timp ce cu mâna începea să-mi dezlege şiretul cămăşii de noapte. Cântă, mârâi.

I-am făcut pe plac, cu un cântecel din „Mult zgomot pentru nimic”, de Shakespeare.

Nu mai cântaţi, dragi doamne, nu-i vremea de cântat,
Bărbaţii de când lumea au fost ascunşi în gând,
Cu un picior în mare şi altul pe uscat,
Doar unui singur lucru, nu-s credincioşi nicicând.
Nu mai oftaţi de-acuma, lăsaţi-i să se ducă,
Din nou veţi fi voioase, cu cugetul senin,
Prefaceţi orice vaiet ce sufletul v-apucă
În cântecel de leagăn, cu sunet lin, lin, lin.
Destule cântecele, nu mai cântaţi de-acum,
Despre-ntâmplări urâte, de jale pline, grele,
A lor înşelăciune mereu vă iese-n drum,
De când dă frunza verii pe dealuri şi vâlcele.
Nu mai oftaţi de-acuma, lăsaţi-i să se ducă,
Din nou veţi fi voioase, cu cugetul senin,
Prefaceţi orice vaiet ce sufletul v-apucă
În cântecel de leagăn, cu sunet lin, lin, lin.

Mă concentram asupra cuvintelor, având nevoie să mă ancorez de ceva în furtuna de senzaţii. Gura lui Edward îi urmă degetele, în cămaşa mea. Trecuse mai mult de o lună de când îi cunoşteam carnea, şi nu opuneam nici-o rezistenţă. Luam

împreunarea noastră omenească drept semn al ataşamentului puternic ce ne unea şi speram ca Edward să-şi deschidă trecătorile spre suflet, pe care în săptămânile dinainte mi le zăvorâse. Plănuiam să cutreier coridoarele spre a găsi camera sufletului său blând şi iubitor de sine. Nu mă putea iubi cu adevărat, până nu descoperea că şi el era vrednic de iubirea mea.

Curând, cămaşa de noapte mi se desprinse de pe umeri, iar pieptul îmi rămase gol sub bumbacul cald al cămăşii lui de noapte, i-am căutat gura şi am găsit-o gata pentru mângâierile mele imature şi inocente. Apăsarea grea a mâinii lui îmi găsi curând şalele, iar soţul meu îmi provocă trupul să se rezeme de al lui. Mă simţeam îndemnată să-i găsesc sursa emoţiei şi, cu gândul, mi-am urmat mâna în curiozitatea ei. Edward răspândea o aromă îmbălsămată, când capul mi se lăsă pe umărul lui solid.

Îmi şopti la ureche:

— Mi-era dor de aranjamentul ăsta... Şi continuă să facă dragoste cu mine, în fotoliu. O, mister de nepătruns! Oare-mi voi înfrâna vreodată simţurile? Păream să fiu mai începătoare ca oricând, în îndatoririle mele de soţie. Timpul trecut între împreunările noastre îmi ştergea amintirile ca o amnezie. Apăsarea hotărâtă a gurii lui mă speria, precum şi tehnica mâinilor, în lungul şoldurilor mele. Instrucţiunile de a mă mişca în anumite feluri mă frustrau, simţindu-mă pornită să-mi urmez propriile ritmuri interioare, oricât de îndepărtate şi vagi ar fi fost.

M-am supus lui Edward şi am fost recunoscătoare când şi-a găsit uşurarea. Venindu-mi să lăcrimez şi să râd în acelaşi timp, m-am dat la o parte de pe coapsele lui şi m-am şters. Acest gest mă readuse la realitate.

În întunecimea de nepătruns a camerei, pe când pluteam între vise şi trezie, Edward vorbi pe neaşteptate, din adâncul patului nostru:

— Jane, vreau un portret al tău. Într-o zi, când voi vedea din nou, doresc să am imaginea ta aşternută pe pânză aşa cum arăţi acum: tânără, proaspătă, sănătoasă şi iubitoare. Aşa te văd în ochii minţii, când îţi aud vocea sau sunetele mişcărilor tale prin cameră, la treburi, în asemenea momente, îi pot ţine la distanţă pe nepoftiţi, îmi vei refuza această dorinţă?

M-am grăbit să-i răspund:

— Nu te lăuda că aş face parte dintre frumuseţile de neatins. Nu sunt ca ele. Ţin minte vocaţia ta de a-mi adora spiritul, nu trupul. Acum nu poţi vedea cum arăt, aşa că faci dragoste cu sufletul meu, nu cu carnea şi oasele. Îţi promit un portret, dar făcut de mine însămi. Nu voi poza în faţa unui pictor, ca să-mi pună culori false în obraji, sau o naştere nobilă aşternută peste trăsăturile mele simple.

— Vei face asta pentru mine. Ţine-l unde doreşti şi, când va veni vremea ca ochiul meu să fie destul de refăcut ca să se bucure de vederea feţei tale îmbătrânite, mă voi delecta cu versiunea tinerească a iubitei mele. Da, e adevărat că prilejuiesc patimi arzătoare pentru frumuseţea şi senzualitatea spiritului tău, şi de asemenea ador carnea dulcii mele Janet. Ştiu cum se face dragoste, şi nu mintea ta este aceea pe care o frământ cu mâinile.

Carnea făpturii tale, şi parfumul ei îmbătător, m-au ispitit zile de-a rândul. Pielea ta e ca o pajişte în arşiţa verii. E aproape fierbinte, şi mă tem să nu mă ard, uneori, înainte de a ţi se stinge văpaia.

Am râs:

— Văpaia? Ce înseamnă asta?

— Draga mea, tu, care ai o minte de invidiat, poţi înţelege ce sugerez. Noapte bună şi vise plăcute.

Şi, cu aceste cuvinte, Edward se întoarse pe o parte şi adormi imediat.

Nu m-am grăbit la fel de tare spre lumea viselor. Mi-am întins braţele deasupra capului, privind în întuneric. Acesta se împestriţa cu imagini parţiale ale dorinţei mele fizice şi cu texte din Biblie. În unele momente, emoţiile mele evocau frumoasele imagini din testamente: abandon şi idolatrie, jertfă şi credinţă, moarte şi mântuire.

Înţelegeam că văpaia cu care mă tachinase era pasiunea mea, deşi n-o înţelegeam. Reuşea întotdeauna să-mi trezească simţurile şi să mă înece cu plăceri neîncercate. Aveam mare noroc să fim atât de uniţi şi compatibili. Chiar şi în asemenea momente, mă temeam să nu se sature de tinereţea mea şi de compania mea neelegantă, urmând să mă alunge când îi revenea vederea. Cum m-aş fi putut convinge că avea să-mi găsească faţa atrăgătoare şi demnă de iubire, când urma să fiu de douăzeci de ani soţia lui? Cum să sper că l-aş păstra lângă

mine cu faţa unei variante mai bătrâne şi mai înăsprite a mult iubitei sale Jane Eyre? Aveam să fiu destul de tenace spre a cere sprijinul îngerilor, în lipsa dragostei fizice? Nu cumva m-ar fi bănuit de nebunie?

Am dormit puţin, după care, cititorule, inima îmi fu cuprinsă de groază. Mă rog să nu te trezeşti niciodată cu menghina izolării în jurul pieptului. M-am deşteptat şi am privit spre silueta întunecată a lui Edward, şi am simţit că nu era al meu. Convinsă că rămăsesem singură pe lume, şi că el nu mă mai iubea, l-am chemat pe Dumnezeu, dar şi El părea să lipsească. Unde era căminul meu? Când avea să mă alunge Edward?

Am strigat în sinea mea: „Inimă pustiită, trezeşte-te! iată-l aici pe sufletul tău pereche. Atinge-l!” Nu puteam. Făptura lui mă respingea. Am făcut un efort să-i pun mâna pe umăr, şi l-am simţit departe, ca şi cum aş fi ţipat peste adâncurile unui canion larg, fără ca el să-mi audă nici vocea, nici ecoul: „Sunt singură!”

Mă cuprinse resemnarea, în timp ce-mi duceam mâna pe abdomen. Parcă ar fi rămas un cerc de beznă, pentru a-mi aminti că sufletul meu era absent. Dându-mi seama de acest lucru, am avut o senzaţie ciudată de calm, chiar în timp ce mă confruntam cu o realitate de care mă temusem. În chip ciudat, mă mângâia sentimentul de a fi apărată de o forţă necunoscută, deşi nu simţeam nici-o legătură cu ea. Slavă Domnului, cortina coborî peste mintea mea inconştientă.

CAPITOLUL 7

Ultimele zile dinaintea plecării vizitatorilor de la Conacul Femdean au fost destul de plăcute. Am urmărit mai multe interpretări la pian ale Dianei şi căpitanului Fitzjames. Mary ne-a recitat câteva poezii romantice, iar eu mi-am descoperit un nou entuziasm pentru exerciţiile de desen, datorită încurajării verişoarelor mele. Uitasem sentimentul de izolare din serile trecute, iar în timpul zilei îmi alungam sentimentele negative, într-adevăr, oroarea lipsei de suflet nu mă mai bântuia, şi nu-mi mai aminteam de ea până nu mă acosta din nou, în timpul nopţii. Edward şi cu mine petreceam puţin timp împreună, întrucât el era ocupat cu căpitanul Fitzjames şi dorea să stea în compania lui cât mai mult posibil.

N-am mai avut nici-o altă ocazie de a-i găsi pe Diana şi căpitanul Fitzjames singuri. Bănuiam că suspiciunile mele faţă de atracţia lor reciprocă, deşi nedeclarată, erau deplasate. Puteam chiar să-mi consider pornirea de a-i surprinde împreună ca o diversiune faţă de propriile mele idei tulburătoare şi neplăcute în legătură cu soţul meu. Dragă cititorule, găsisem într-adevăr foarte deranjant să fac dragoste cu Edward după săptămâni întregi de abstinenţă. Esenţa iubirii noastre se menţinea, dar legătura de suflet se destrămase. Vizitatorii constituiau o distracţie, aşa că nu aveam timp să facem faţă crudului adevăr: În unele perioade, căsnicia era repulsivă. Ce puteam aştepta cu nerăbdare? Ce-i drept, nu tot timpul mă frământau asemenea sentimente, ci numai în unele momente fugare, după ce Edward nu mă sărutase toată ziua, sau când nu-l interesa compania mea şi prefera să stea singur.

După câteva luni şi numeroase întreruperi şi reluări, Edward nu se dovedea a fi un amant prea instructiv. O, cât de mult aş fi dorit să discutăm despre arta dragostei! Voiam să cunosc natura senzuală a soţului meu. Creierul meu cerşea învăţătură şi înţelegere, dar abia dacă-mi puteam exprima dorinţele prin viu grai. Credeam pe deplin că soarta mea era aceea de a fi cu Edward Fairfax Rochester, dar cum să mă simt vreodată la largul meu în patul conjugal?

În ultima seară dinaintea plecării, verişoarele mele au terminat rochia de satin a Dianei. Căpitanul Fitzjames a intrat în salon şi s-a aşezat tăcut într-un colţ întunecat, la spatele nostru, fără să scoată o vorbă. Am întors ochii spre el, cu o privire

întrebătoare, dar Nathaniel nu făcu decât să dea din cap, zâmbind uşor, fără a încuraja însă nici-o conversaţie. Mi-am reluat lucrul la coaserea ultimului tiv al rochiei. După o tăcere profundă, noul-sosit vorbi:

— Edward vine şi el, curând. Voia să discute cu John despre o problemă privitoare la trăsură.

— A, da, e foarte preocupat ca roţile să fie potrivite pentru drumurile din timpul iernii. O grijă mai puţin pentru pregătirile voastre, Diana şi Mary.

Nu mi-au răspuns, şi în cameră se lăsă din nou o tăcere nefirească, în afara trosnetelor focului din cămin şi a foşnetelor rochiei. Aş fi început să mă neliniştesc, dacă nu eram atât de ocupată să terminăm lucru.

Într-un târziu, tăcerea fu risipită de vocea înceată a lui Mary:

— Ard de nerăbdare să-l văd pe domnul Wharton. Pare să fi trecut o lună de când ne-am despărţit şi, cu toate că n-au fost decât două săptămâni, mi-e un dor cumplit de el. Mă tot întreb cum de n-am primit nici-o scrisoare.

Termină ultima împunsătură în dantela bordeaux aplicată pe corsajul verde ca muşchiul al rochiei croite de Diana „ca o toană”. Era foarte frumoasă şi aş fi preferat să nu petrec atâta timp cu rufele mele de dantelă, când aveam în preajmă asemenea talente. Mi-am dat cuvântul că următoarea mea rochie avea să fie elegantă.

Diana interveni şi ea:

— Domnul Wharton mi-a spus odată că nu poate suferi corespondenţa, şi nu scrie decât dacă poate dicta o scrisoare. Cred că-şi tăinuieşte gândurile ca pe nişte comori. Te vei plictisi să tot scormoneşti după ele, sau vei descoperi că nu merită strădania. Reţine, Mary, pentru un bărbat, două săptămâni înseamnă altceva. Sunt sigură că la Morton timpul a trecut în alt ritm.

Căscă, acoperindu-şi gura cu dosul palmei.

— Am nevoie de o activitate. Tu ce faci, Jane?

— Mai stau aici până termin cusătura asta. E târziu?

Diana se uită la ceasul de pe consolă.

— Opt şi jumătate. Pentru mine nu-i târziu. Am stat aşezată atât de mult, c-am amorţit.

Îşi îndreptă alene trupul, întinzându-şi braţele deasupra capului, şi-şi arcui mlădios spinarea. Buclele ei castaniu-deschis se unduiră pe umeri, în timp ce ofta:

— Aşa mai merge...!

— Fac rămăşag!

Glasul baritonal al căpitanului Nathaniel o făcu să tresară pe biata Diana, care probabil uitase că se afla şi el în cameră. Am întors capul şi l-am văzut făcându-i cu ochiul surorii mele, în timp ce se ridica din fotoliul unde stătuse picior peste picior.

— Uite-l şi pe Edward, arătă el spre uşă, în timp ce Edward trecea pragul împreună cu Pilot care, la fel ca stăpânul său, era ud leoarcă. Am alergat la ei şi i-am pus lui Edward o mână pe faţă. Peticul negru îi alunecase pe obraz, şi i l-am ridicat la loc peste orbita goală.

— Vine o furtună de iarnă, peste deal. John zice că-i mai neagră ca iadul, iar norii au acoperit luna. Cu siguranţă, aduce şi tunete!

Soţul meu era fascinat de furtuni, indiferent în ce anotimp.

— Trage draperiile. Vreau fulgere. Ce mai lumini s-ar putea să văd!

Luându-l de braţ, l-am condus spre uşă.

— Haine uscate, domnule!

Edward îşi scutură capul ca un câine, iar Pilot îl imită, stropindu-mă amândoi cu apă de ploaie şi noroi.

— Mă îngrijorezi, cu asemenea întâmpinări – şi tu la fel, am exclamat, prinzând câinele de ceafă. Afară cu tine, fiară! Ieşi!

Peste o jumătate de oră, când Edward şi cu mine am intrat în salon, i-am găsit pe Mary şi căpitanul Fitzjames râzând fără reţineri. Diana, tocmai spusese o glumă. Căpitanul Fitzjames exclamă:

— Ia uite, Diana! Tocmai intră pe uşă!

— Ce jucaţi? se interesă Edward.

— Râdeam de situaţia voastră. Biata Jane, ce expresie amuzantă a avut! aminti Diana.

Şi mă imită, cu o mutră de profesoară severă. Am ameninţat-o cu degetul, în timp ce ea continua:

— Am încercat să fim ambili. O să te desenez, cu expresia pe care o aveai. Niciodată n-ai arătat mai disperată.

Musafirii râseră din nou, deşi gurile lor crispate dădeau de înţeles că încercau să se stăpânească. Am încercat sincer să mă arăt jignită, dar n-am reuşit.

Edward mă bătu pe spate, chicotind. Căutând să fiu jovială, am spus:

— Deci, facem pe bufonii? Ce amuzant! Vezi că expresia asta nu-i cea mai potrivită ca să încerci în continuare, Diana.

— Jane, ce matură vrei să pari! Distracţia asta te va transforma din statuie în maimuţică ciripitoare, mă înghionti Edward. I-am împins mâna la o parte.

— Aţi înnebunit cu toţii!

Văzând voia bună a celorlalţi, am dedus că apropierea furtunii îi făcea să se comporte atât de jucăuş. Domnea o atmosferă sărbătorească şi poate că era mai bine aşa, din moment ce avea să fie ultima seară petrecută împreună, pentru luni şi luni de zile.

Stropii persistenţi de ploaie răpăiau în geamuri ca nişte mărgele de aramă, iar vântul şuiera prin jurul zidăriei. Furiile voiau să intre, dar strălucirea lumânărilor şi focul învăpăiat proclamau: „Suntem de nepătruns! Aici domneşte siguranţa!”

Edward porni grăbit spre fereastră, dibui după draperie şi o trase la o parte. Ceilalţi ocupanţi ai camerei îl urmară. Vuietul furtunii de-afară era mai puternic decât îmi fusese dat vreodată să aud. Ploaia lovea ferestrele, dar Edward se aplecă şi mai mult într-acolo. Imediat, explodă şi fulgerul pe care-l aşteptase.

— Uite-l! Pe ăsta l-am văzut.

— Centrul furtunii e încă departe. Fulgerul ăsta trebuie să se fi produs la zece mile de-aici. Aşadar, ochiul tău a început să-şi revină? se interesă căpitanul Fitzjames, care stătea lângă el, studiindu-i chipul cu o atitudine austeră, ca a unui om de ştiinţă.

— Puţin, bătrâne.

Expresia lui Nathaniel Fitzjames se îmblânzi.

— E bine, atunci. E foarte bine. Ce zici, bem ceva? Propun un toast.

— Să petrecem? De ce nu? Jane, ai chef de zbenguială?

— Desigur.

Mary şi cu mine am adus whisky şi cu toţii am închinat paharele. După ce-l goli, Edward îl întinse pe al său:

— Mai pune!

Am înălţat sprânceana, dar i-am mai turnat whisky în pahar. Apoi, am sorbit dintr-al meu, încercând să înghit cât mai repede, dar aroma mi se părea atât de respingătoare! În schimb, îmi plăcea căldura pe care mi-o producea în burtă, şi mă amuzam copios privindu-le pe verişoarele mele cum sorbeau din pahare la fel de prudent ca mine.

Grăbită, Diana o zbughi afară din cameră, stârnindu-ne curiozitatea, dar reveni după câteva momente, îmbrăcată în rochia ei cea nouă, care-i stătea foarte bine. Tareaş mai fi dorit să fiu şi eu la fel de strălucitoare, dar nu aveam pe cine să impresionez.

— Îţi vine minunat, am felicitat-o.

— Rochiile tale de bal unde sunt, Jane? Întrebă Diana. Sunt singura îmbrăcată aşa. Du-te şi ia-ţi şi tu ceva elegant pe tine.

— Refuză să-şi cumpere, replică Edward. Nu-i place să facă paradă, numai pentru mine. Convingeţi-o, verişoarelor, să se ducă la Millcote şi să comande zece rochii de mătase, în toate culorile curcubeului. Soţia mea consideră că hainele sunt frivole, şi nu vrea să poarte altfel de rochii decât cele practice!

— Nu poate fi răsfăţată? Întrebă căpitanul Fitzjames, uitându-se la mine, cu o plecăciune. Dansul e un exerciţiu fizic excelent, în orice fel de rochie. Pot dansa cu doamna Rochester?

— Găseşte o muzică potrivită, şi s-ar putea, am replicat.

Diana se aşează încântată la pian şi atacă o melodie vioaie. Am început să dansez prudent cu Căpitanul Fitzjames. Acesta îmi zâmbea radios, şi se dovedi un dansator iscusit, cu atât mai bun cu cât corecta subtil şi imperfecţiunile mele. După al doilea dans, mi-am retras mâna dintr-a lui, făcând o reverenţă.

— O nouă parteneră? se grăbi Mary să-mi ia locul. Eu m-am dus la Edward şi, cu toate că mi-am regăsit repede respiraţia, am preferat să mă uit la zâmbetul lui luminos, în loc de a-i vorbi. Pe la jumătatea dansului, îşi petrecu braţul pe sub al meu.

— Noi doi n-am dansat împreună niciodată, zânişoara mea.

— O s-o facem.

Credeam cu adevărat că într-o bună zi ne vom zbengui, şi avea să-mi vadă ochii vii şi jucăuşi. Muzica încetini şi, aruncând o privire într-acolo, am văzut că Diana se uita la Mary cu invidie.

Ar fi vrut şi ea să danseze? Termină cântecul şi-l privi pe căpitanul Fitzjames, în aşteptarea unor noi instrucţiuni. Acesta se înclină în faţa lui Mary şi veni spre masa cu băuturile, pentru a înghiţi puţin whisky.

Fără să se uite la Diana, întrebă:

— Domnişoară Rivers, ai binevoi să dansezi?

— Aş fi încântată, dacă putem găsi un pianist, răspunse Diana, dând din cap spre mine, cu o expresie de voioşie molipsitoare.

M-am întrebat, în timp ce mă aşezam la pian, privindu-i pe cei doi, dacă înflorea într-adevăr o poveste de dragoste. Nu puteam stabili în sinea mea ce părere aveau unul despre altul, iar situaţia mă nemulţumea. Diana mi se alătură, începând să-mi critice interpretarea.

— Cânţi îngrozitor de repede şi sari peste unele note.

— Trebuie să-mi mai rafinez talentul, Edward.

— Ai şi alte talente, nevestico.

— Ştiu.

Am riscat să arunc o privire spre Diana şi căpitanul Fitzjames. Zâmbeau prea mult ca să nu se placă unul pe altul, şi cred că, fiindcă doream atât de mult să se potrivească, am observat o luminiţă drăgăstoasă în ochii lui Nathaniel, în timp ce studia trăsăturile partenerei. Verişoara mea era foarte veselă şi-l tot lua de mână. Era o scenă drăguţă, pe care aveam să mi-o amintesc adesea.

Peste o oră, când ne-am dus la bucătărie să aducem pâine şi brânză, Diana profită de ocazie ca să mi se confeseze:

— O, Jane! Ce să fac cu căpitanul Fitzjames? E atât de bun şi atent... Cum am să mai fiu ca înainte? M-am delectat cu compania lui. Îmi va fi imposibil să mai găsesc pe cineva care să-mi placă la fel de mult, la Morton.

Şi se aşeză pe un scaun, cu privirea spre un colţ întunecos al bucătăriei.

Vântul împingea uşa groasă de lemn, care ţinea piept eforturilor sale de a pătrunde în casă, lăsând să intre doar o adiere, care-mi învăluia gleznele şi agita cenuşa din vatră.

— Nu te înţeleg prea bine, Diana. Ai avut şansa de a cunoaşte un bărbat pe care-l admiri şi care te interesează. Ce-ar însemna să nu vă mai întâlniţi niciodată? Căsătoria e o ocazie de

a fi împreună pentru totdeauna, am încheiat, venind lângă scaunul Dianei, pentru a-i lua mâna înfierbântată.

— Taci, verişoară! Nu pot nici măcar să presupun că ar fi îndrăgostit de mine. Oi fi avut tu norocul de a întâlni un partener din afara lumii tale, dar eu nu mă pot aştepta să-ţi calc pe urme. În fond, tu şi Edward aţi trecut prin multe greutăţi, care nu vă vor dezbina.

— Ştiu că Edward şi cu mine nu facem parte din aceeaşi societate, dar nu găsim nici-o nevoie de a ne mulţumi vecinii sau rudele. Noi doi eram sortiţi unul altuia. Văd pe faţa ta aceaşi dilemă cu care m-am confruntat şi eu, în legătură cu Edward. Ori de câte ori căpitanul iese din cameră, lăsându-te singură, mi-e imposibil să-mi dau seama dacă simţi dezamăgire sau uşurare. Există momente când familia nu mai contează. Nu ştiu prea multe despre legăturile lui Nathaniel Fitzjames, dar ştiu că a trecut prin momente grele, care i-au frânt inima. Văd într-adevăr admiraţie pe chipul lui când te priveşte. Totuşi, sunteţi atât de contradictorii, amândoi, încât n-am putut înţelege cum stau lucrurile. Ţii la el? am continuat, în timp ce obrajii Dianei deveneau palizi, iar colţurile gurii i se arcuiau în jos. Să nu crezi că soţii Rochester încearcă să te cupleze pentru măritiş. Nu s-a aranjat nimic, dar trebuie să recunosc că aş vrea să te văd fericită în căsnicie. Eu sunt pe cât de mulţumită e omeneşte posibil, şi le doresc şi verişoarelor mele acelaşi lucru.

Diana oftă, ridicând privirea spre mine. Pe faţă îi revenise culoarea.

— Chiar vezi admiraţie pentru mine în privirea căpitanului Fitzjames? Mărturisesc că a fost neliniştitor să-i văd ochii adoratori, ca şi cum aş fi fost o femeie dezirabilă. Ba mă tachina cu privirea, ba se uita la mine ca la o persoană de acelaşi nivel intelectual. Iar în clipa următoare, devenea iritat de conversaţia mea. În ultima săptămână, m-a nedumerit mai mult ca oricare alt bărbat. Cum se poate? Ştii ce înseamnă aşa ceva, Jane? Tu trebuie să ştii. În ochiul orb al lui Edward se citeşte dragostea pentru tine, şi o privesc cu tot respectul. Când eşti în preajma lui, răspândeşte în jur un sentiment de onoare. Am fost la un pas de lacrimi, văzându-vă împreună, în primele mele zile la Femdean.

— Mă provoci la destăinuiri, Diana! Da, Edward mi-e egal şi superior în acelaşi timp. Cum bine ştii, n-am mai avut

experienţe romantice înainte de a-l cunoaşte pe soţul meu. Rămân nepricepută în privinţa dragostei, dar sper să înţeleg tot mai multe, cu timpul. Adevărat, uneori sunt certăreaţă. Dar mă îndrept spre mulţumirea deplină. E prea devreme ca să spun, însă cred că între mine şi Edward există o iubire veşnică.

Diana nu-mi răspunse, ridicând spre tavan o privire ca o rugăciune. Am continuat:

— Nu-ţi cunosc trecutul romantic, în afară de faptul că peţitorii tăi te-au dezamăgit.

Ochii Dianei coborâră spre jăraticul din cămin.

— Cu toate acestea, jur să plec de la Femdean mâine, aşa cum am stabilit, şi să mă întorc la viaţa mea de fată bătrână. Totul a existat doar în închipuirea mea. Dorinţele mele capricioase nu sunt de ajuns pentru a susţine o legătură. Te rog, să nu-i spui domnului Rochester nimic despre simpatia mea pentru căpitanul Fitzjames. Mi-arfi ruşine dacă s-ar simţi obligat, doar din cauza fanteziilor unei surori de preot.

— Vorbeşti prostii. Pot să-ţi spun mai mult decât trebuie, ca să-ţi conving inima înspăimântată? Mă tem că nu. Eşti la fel de încăpăţânată ca mine. Numai forţa dorinţei şi planul lui Dumnezeu îţi pot ajuta ochii să vadă dincolo de convenţionalism şi buna cuviinţă. Nu mă vezi pe mine? Sunt aceeaşi fată oarecare şi simplă de care s-a îndrăgostit Edward. Nu m-am schimbat, pe lângă ceea ce am câştigat prin maturizare şi din securitatea căsniciei. Nu văd de ce tu ai merita mai puţin. Dacă n-ai iubit niciun bărbat, lasă ca asta să-ţi hotărască viitorul. Nici-o femeie nu e obligată să se mărite. Trebuie să fie un aranjament cu mai multe avantaje decât dezavantaje. Nu te lipsi de senzaţia iubirii, chiar dacă e nereciprocă, în inima ta. Tare m-aş mira să-l văd pe căpitanul Fitzjames stând cu mâinile-n sân, în loc de a te urma până acasă la fratele tău. Plănuieşte o călătorie în Morton, la primăvară. Edward mi-a spus.

— De ce?

— Nu ştiu. Edward a zis că, acum două zile, căpitanul Fitzjames l-a informat că va trece prin regiunea voastră la anul, pentru nu ştiu ce întâlnire. Întreabă-l şi tu.

Diana se ridică, aranjându-şi gulerul de dantelă.

— Nu acum! Şi te mai rog o dată. Nu-i spune nimic domnului Rochester, lui Mary, şi în niciun caz căpitanului Fitzjames. Aş fugi să mă ascund!

M-am dus la masă şi am luat tava, privind-o pe Diana cu curiozitate. Ochii îi înotau în lacrimi, dar nu lăsa să cadă niciun strop. Se stăpânea remarcabil de bine, şi încercă să zâmbească. Era vizibil încordată, şi-mi afecta şi mie conştiinţa. Diana n-ar fi acceptat dragostea căpitanului Fitzjames decât dacă acesta o obliga să discute faţă-n faţă. Mai degrabă şi-ar fi înăbuşit-o, decât să fie respinsă la fel cum şi ea izgonise atât de mulţi peţitori, în ultimele câteva luni. Poate că avea dreptate să-şi închidă în piept sentimentele. Atâta vreme cât le reţinea în fibrele sufletului ei, rămâneau nestânjenite şi neîntinate.

— Îmi voi lua rămas-bun de la căpitanul Nathaniel în seara asta. Nu plănuiesc să-l mai revăd. N-o să vină el la Morton.

— Am să asist şi eu. Dacă te iubeşte, îmi voi da seama. Inima mea a fost făcută pentru dragoste, Die! i-am şoptit, pe un ton glumeţ, deşi nu voiam s-o încurajez prea tare.

Am ieşitân holul întunecos. Nu voiam să duc cu mine în salon atmosfera aceea deznădăjduită. Lumina lumânării pâlpâi şi se stinse, în holul din faţa noastră, când Diana încercă s-o potrivească mai bine în suport. Întunecimea necunoscută era cu atât mai înspăimântătoare, cu cât chiar atunci un tunet izbi pereţii, învălui toată clădirea şi zgudui cumplit Conacul Femdean.

Mai târziu, în întunericul patului cu baldachin, l-am întrebat pe soţul meu:

— Dormi?

— S-ar putea.

— Furtuna a trecut. De ce eşti neliniştit? Îţi va lipsi prietenul tău?

— Da, deşi e timpul să se întoarcă la treburile lui. Pleacă în două zile. Mai are de terminat nişte treburi locale, înainte de sărbători, după care va trebui să se ducă înapoi în... shire, unde e ofiţer de uscat. În ianuarie vor veni la instrucţie soldaţi pentru flotă.

Şi se întoarse pe-o parte, oftând ursuz.

— Pot să te întreb ce i-a frânt inima, cu ani în urmă? Am motivele mele.

— Motive în legătură cu Diana Rivers, pun prinsoare. Am stat şi eu de vorbă cu el, după cină. Are sentimente confuze faţă de domnişoara Rivers. N-am putut face nimic ca să-l liniştesc. Nu se poate hotărî în legătură cu ea.

După un moment de ezitare, continuă:

— Are motive să fie nervos. De când era mic, i se pusese la cale căsătoria cu verişoara lui, Margaret, dar a ieşit prost. Nathaniel a pierdut-o în favoarea fratelui său mai mare, acum cinci ani, în decembrie. De-atunci, a preferat să evite căsătoria, dar se pare că ruda ta l-a făcut să se mai gândească. Cine ştie ce-o să iasă deaici? Eu, în locul tău, nu mi-aş face atâtea griji.

Oftă cu nepăsare, somnoros. L-am atins pe umăr, îndemnându-l să continue.

— Când i-am spus, astă-seară, în camera lui unde nu ne auzea nimeni, că Diana mi se părea indiferentă faţă de el, dar tu erai de altă părere, a strigat: „Totul e doar în imaginaţia mea! În seara asta, când dansam, o găseam fermecătoare, dar inaccesibilă. În unele momente, mă intrigă, iar în altele, îmi vine s-o evit. Nici nu-i de mirare că domnişoara Rivers mă găseşte neprietenos. Niciodată n-am dat nici cel mai mic semn că aş fi atras de ea. Mă tem că am nedumerit-o cu atenţia pe care i-am arătat-o. N-am s-o mai văd niciodată.” I-am spus să se calmeze. Când am plecat, părea calm. Cu siguranţă, acum doarme, în timp ce noi discutăm în ceasul al unsprezecelea. Nu peste mult, pe la primăvară, vom auzi că s-a îndrăgostit, şi totul o să se rezolve de la sine. Şi acum, dragă soţie, vino cu mine pe tărâmul viselor. Mâine te scoli devreme, şi nu vreau să apari cu o înfăţişare bolnăvicioasă.

— Nu înţelegi cât de serioase sunt sentimentele Dianei faţă de căpitan. E atât de schimbătoare, încât nici n-am putut fi sigură, înainte de a încerca să mă convingă, şi pe mine şi pe ea, că nu e un peţitor, ci doar o cunoştinţă temporară.

Eram gata să izbucnesc în plâns, de teamă că inima Dianei era amăgită.

— Nathaniel se îndrăgosteşte des?

— La fel de rar ca mine. Poţi să vezi şi singură ce nehotărâtă e verişoara ta. Cum ar putea fi o chestiune a inimii? Ai încredere-n mine, ştiu ce perisabile sunt amorezările ca asta. Linişteşte-te, Jane. Totul va fi bine şi limpede, şi vom râde amintindu-ne, înainte de prima floare de la primăvară.

— Da, mi-e dor de acel anotimp. Are cumva o vrajă deosebită? Îl consideri un răstimp fermecat, pentru iubirile dobândite şi uitate?

Mi-am potrivit trupul lângă al soţului meu. Era cald şi-mi alunga toată agitaţia din ultimele ore. Edward avea mulţi ani de experienţă în intrigile şi psihologia sexelor. Aveam încredere în opiniile lui şi speram ca totul să se termine cu bine. Îmi lăsase majoritatea întrebărilor fără răspuns, dar asta nu mă deranja. Ştiam că răspunsurile se găseau în altă parte, pe mările agitate ale minţii mele, şi imediat ce găseam un port liniştit, aveam să le descopăr.

CAPITOLUL 8

A doua zi dimineaţa, în timpul micului dejun, căpitanul Fitzjames mă puse să-i răspund la o serie de întrebări despre verişoara mea Diana. Acest lucru îmi dădea speranţe pentru o posibilă relaţie între ei. Fără îndoială, plănuiam să-i scriu Dianei imediat ce căpitanul Fitzjames pleca de la Femdean, pentru a o sfătui să intre în corespondenţă cu el.

— Da, verişoara mea a plecat în dimineaţa asta, chiar în zori, şi ar trebui să ajungă în apropiere de Morton înainte de căderea nopţii, l-am informat.

— Adevărat, dar se simţea bine la plecare? Scuză-mă că o exclud pe Mary Rivers, căci şi compania ei a fost încântătoare, dar Diana părea cam palidă, în ultimul moment când am privit-o. Le-am urat ambelor domnişoare drum bun, ţinând seama de clima aceasta neplăcută. Nu e anotimpul cel mai potrivit ca să te expui îmbolnăvirilor.

Îşi vârî în gură o brioşă umplută, în timp ce o reverie fermecătoare părea să-i umple gândurile, căci pupilele i se dilatară, iar colţul stâng al gurii i se arcui involuntar.

— Căpitane Fitzjames, eşti la fel de străveziu ca un fulg de zăpadă! Am să-ţi dau adresa ei.

Părând cam iritat, replică:

— N-am făcut nici-o aluzie...

Şi privirea i se abătu spre fereastră.

— Sunt sigură că ar fi încântată să primească un răvaş de la dumneata.

Aşteptam cu nerăbdare să primesc o veste de la Diana şi despre răspunsul ei la scrisoarea căpitanului Nathaniel Fitzjames. Oare avea să dea curs relaţiei? Cât de pervers de neînduplecată avea să fie? Am umplut din nou ceştile cu ceai şi m-am ridicat să ies, lăsându-i pe gentlemeni să discute detaliile plecării căpitanului.

— Jane, înainte de a te duce la treburile tale, ai putea să-mi aduci teancul de hârtii pe care l-am lăsat aseară pe masa din bibliotecă?

— Sigur.

În timp ce ocoleam masa ca să îndeplinesc rugămintea soţului meu, căpitanul Fitzjames mă prinse de mâneca rochiei, privindu-mă cu o expresie de implorare.

— Încă un lucru, doamnă Rochester. Domnul Rivers este un om afabil?

Ochiul lui Edward părea împietrit, ascultându-ne, şi am înţeles că se temea de răspunsul meu.

Am stat un moment tăcută, adunându-mi gândurile. Ţineam minte opinia lui St. John despre noţiunea de iubire. El vedea dragostea ca pe un lux şi o slăbiciune fizică. Senzualitatea era o oprelişte mortală faţă de divinitatea iubirii dintre Dumnezeu şi robii Lui. Mă găsise dezirabilă ca angajată, dar nu şi ca posibilă iubită. Mă întrebam dacă, după toate lunile trecute de când ne despărţiserăm, St. John îşi mai amintea cum arătam la faţă, sau sunetul vocii mele.

— Domnul Rivers este un om abordabil, dar nu foarte vesel. E politicos şi inteligent, însă nu agreează societatea – sau, mai bine zis, acea societate care nu-i împărtăşeşte opiniile. Nu-mi lua cuvintele ca pe o insolenţă, ci ca pe o parte dintr-un portret adecvat, căpitane Fitzjames.

Îmi eliberă mâneca, pe care o ţinuse în tot acel timp, şi am reuşit să aduc hârtiile soţului meu, înainte de a mă retrage la bucătărie ca să văd dacă menajera noastră, Mary, şi ajutoarea ei, Doris, se întorseseră din oraş.

Doris, o femeie deşirată, între două vârste, propusese pe neaşteptate o plăcintă cu carne de raţă şi fazan pe care să i-o trimită căpitanului Fitzjames. Am acceptat sugestia, deşi mi se părea prea festivă pentru o asemenea ocazie. Totuşi, doream ca prietenul din copilărie al lui Edward să se ducă în lume şi să vorbească despre extraordinara ospitalitate a domnului şi a doamnei Rochester de la Conacul Femdean.

Desigur, dorinţa mea dovedea o mândrie nemăsurată, căci jinduiam ca pe viitor lumea să mă accepte. Ar exista un loc şi pentru nişte oameni ca cei din familia Rochester? Dacă nu venea niciun vecin în vizită, mă străduiam să-mi asigur controlul asupra oricăror veşti, făcând astfel ca Femdean să fie onorabil şi cinstit. Dar ce ştiam eu pe atunci despre bârfe? Nu le practicasem şi nu ştiam cât de distrugătoare pot fi câteva cuvinte rostite pe un ton nepotrivit, de o cunoştinţă nepotrivită.

La trei zile după plecarea de la Femdean a căpitanului Nathaniel Fitzjames, ca să se ocupe de treburile lui, am primit o scrisoare de la vărul meu, St. John Rivers. M-am mirat, căci nu mai aşteptam nici-o corespondenţă din partea lui, după sosirea

unei scrisori binevoitoare, dar serioase, cu o săptămână în urmă. Îi răspunsesem pentru a-i spune că-mi făcea mare plăcere compania verişoarelor mele. Intenţionat, încheiasem scrisoarea fără să pun nici-o întrebare şi nu aşteptam un răspuns. St. John greşise, încercând să mă convingă să-l iau de bărbat. În sinea mea, îi puneam pe faţă o mască de vuipoi flămând, care voia să mă rănească pentru că refuzasem să fiu adoratoarea lui tovarăşă de viaţă. Singura tresărire a pasiunii lui neînfrânate îmi era la fel de dezgustătoare ca un coşmar care se tot repetă. Dacă mă ataşam de el, n-ar fi fost o căsnicie reuşită decât dacă practicam idoiatria, şi atunci am fi fost osândiţi amândoi. Nu simţeam că mă respectase în continuare, ci îi era ruşine de propria lui vanitate nerecunoscută şi poftă carnală. Am băgat scrisoarea în buzunarul şorţului, până a doua zi.

În după-amiaza următoare, stăteam aşezată în bucătărie, odihnindu-mă lângă un foc viu, împreună cu Edward. Mi-am scuturat de făină palmele, după ce pregătisem pâinea pentru copt, şi am vârât mâna în buzunar. Pâinea care creştea în cuptor mirosea delicios, şi mă simţeam în siguranţă, ca într-un cocon unde nu mă putea atinge nimic altceva decât armonia acelei scene.

Edward nu era nici vorbăreţ, dar nici posomorât. În ultimele două zile, fusese fermecător şi accesibil. Aveam senzaţia că legătura noastră era întru totul recuperabilă, căci mă săruta des şi începuse să-mi spună din nou că eram lumina ochilor lui. Soţii sunt nişte fiinţe ciudate, şi mă îndoiesc că există doi la fel, decât poate dacă se poartă ca umbra vreunui personaj dintr-o carte pe care societatea a catalogat-o ca tipică. Nu sunt majoritatea cuplurilor mai în siguranţă când joacă roluri dinainte definite?

Lăsându-l pe Edward în pace, am scos scrisoarea din buzunar şi am rupt cu grijă sigiliul. Primele câteva rânduri le-am citit în gând:

Draga mea verişoară Jane, îţi trimit aceste cuvinte rugându-mă lui Dumnezeu să te găsească bine şi în siguranţă. Îţi mulţumesc pentru că le-ai găzduit pe surorile mele, Mary şi Diana, câteva zile şi nopţi. Mă tem că s-ar putea să-ţi fi obosit firea delicată, cu toate sporovăielile şi treburile lor. Sunt sigur că eşti obişnuită cu o viaţă liniştită şi nu-ţi doreşti petreceri şi

distracţii frivole. Din păcate, surorile mele n-au lăsat în urmă niciodată tendinţa spre lux a răposatei lor mame. Sper ca, sub influenţa ta intermitentă, să înveţe să acorde mai multă atenţie îndatoririlor, în defavoarea jocurilor. Trebuie să afirm că au progresat mult sub buna ta îndrumare, deşi se aflau deja pe drumul spre o viaţă folositoare şi conştiincioasă, înainte ca tu să apari întâmplător la uşa noastră, cu atâtea luni în urmă, schimbând cu generozitate împrejurările.

După ce am parcurs aceste rânduri, am dedus că ar fi fost potrivit să-i citesc continuarea şi soţului meu. Mărturisesc că aspiram să-i fac cunoştinţă, prin intermediul cuvântului scris, cu St. John Rivers, în speranţa de a-i potoli temerile că domnul Rivers ar fi fost vreodată un concurent adevărat şi redutabil pentru inima mea.

— Edward, l-am anunţat, am aici o scrisoare de la vărul meu, domnul Rivers, şi aş dori să ţi-o citesc şi ţie.

— Ce-ar avea el să-mi împărtăşească?

După o pauză clară, i-am văzut ochiul îmblânzindu-se, în timp ce continua:

— Foarte bine. N-am nimic împotrivă să aud meditaţiile scrise ale vărului tău cleric, Jane.

Se întoarse spre mine, îşi îndreptă cămaşa şi-mi făcu semn cu capul să încep. I-am citit prima parte, pe care tocmai ţi-am destăinuit-o şi ţie, dragă cititorule, continuând cu următoarele rânduri – oricât erau de respingătoare:

Soarele nu-mi iese în cale fără să mă gândesc la metamorfoza prin care ai trecut sub acoperişul meu. Cum ai venit la mine, ca o făptură nenorocită şi neformată, şi cum m-ai părăsit, spre deznădejdea mea, ca o femeie matură şi demnă de toată lauda. Da, Jane, nici nu pot concepe idea că acum eşti o persoană la fel de întreagă ca sub îndrumarea mea, dar încerc să formulez o opinie favorabilă despre tine. Îmi face bine. Diana şi Mary s-au întors la Morton cu nişte portretizări măreţe, a ta şi a soţului tău. Portrete prea frumoase ca să fie adevărate, din nefericire! Fetele au intenţii bune şi sunt sigur că n-ai să le alungi niciodată de la uşa ta, căci în ochii lor nu poţi fi mai prejos de un înger cu chip omenesc.

Nu le voi descuraja surorilor mele această părere! Eşti într-adevăr un înger. Poate că am fost prea franc, iar tu ai aruncat această scrisoare în foc înainte de a citi până aici. Dar ascultă, draga mea, îţi mărturisesc...

Am scos o exclamaţie de oroare.

— Înger! şuieră Edward.

Tot ce vedeam şi simţeam era furia ochiului său plin de ură, care abia vedea, îndreptat spre mine. Buzele i se albiră de nervozitate. M-am rugat să observe cât de şocată eram, prin ceaţa care-i acoperea vederea.

— Edward, aceste cuvinte m-au uimit la fel de mult ca pe tine. N-am să citesc mai departe...

Am vrut să arunc scrisoarea în foc, dar mâna lui se repezi spre mine, blocându-mi braţul.

— Citeşte, Janet – că de nu, te blestem!

La auzul acestor cuvinte mânioase, am simţit un gol în stomac, iar bătăile inimii mi se accelerară. Am fost nevoită să continui, deşi întretăiat şi cu o voce abia auzită...

...îţi mărturisesc o iubire profundă, la aceste cuvinte cum doreşti. Eşti confidenta mea în privinţa asta şi pe viitor n-am să mai aştern niciodată aceste cuvinte pe hârtie. Dacă vii pe la Morton sau Cambridge, nu voi arăta niciun semn al consideraţiei mele, căci zilnic mă rog ca aceste sentimente să se transforme în afecţiune frăţească. Sunt condamnat! Fantoma prezenţei tale mă vizitează săptămânal, în amintirea apăsării umerilor tăi înguşti şi a pieptului lipit de mine, în ultima noastră noapte când am stat închişi în salon. Îţi revăd faţa ridicată spre mine, plină de pasiune, în timp ce te zbăteai din răsputeri, împotriva voinţei mele. Străluceai ca un far, în lumina lunii, când aproape mi te-ai dăruit. Puterile tale erau formidabile. Sunt ispitit să descopăr cheia seducţiei tale, şi nu reuşesc. Cum ai putut să mă refuzi! Actul acestei confesiuni este un balsam, şi chiar în timp ce aud clopotele cerului în urechi, mă simt rău şi ca un ticălos! Poate ai o părere negativă despre mine? Poate că pe bună dreptate? Dacă nu ai ars această scrisoare, fă-o acum.

Iartă-mă.

St. John Eyre Rivers

Am privit atentă caligrafia. Scrisul era neuniform, ca şi cum cuvintele ar fi fost aşternute la repezeală, sub o lumină slabă.

Edward se ridică brusc de pe scaun, ca şi cum lectura i-ar fi tras o ghiulea de tun chiar pe lângă ureche.

— I-auzi! Şi la soţul tău nu face nici-o referire? Mă mir că te-a lăsat să te mai întorci la mine. Sau nu ştia că alergai spre adevăratul tău destin, nu împotriva lui?

— El nu mă poate cunoaşte aşa cum mă cunoşti tu, Edward. Domnul Rivers şi-a format un portret al soţiei tale deformat şi automăgulitor.

Am aruncat scrisoarea în cămin şi, în timp ce flăcările îndoiau şi strângeau paginile în văpăi mai mici, ruşinea mea creştea în sens opus. Cuvintele citite îmi reverberau în minte ca nişte lovituri de gong, şi-mi simţeam cu mâinile faţa înfierbântată. Eram oare de vină că-l ispitisem pe vărul meu? Părusem atât de neajutorată, încât să am nevoie de o salvare? Mi se făcea rău, la gândul că sperasem ca St. John să se îndrăgostească de mine, iar acum, având dovada, îmi venea să ridic mâna şi să-l lovesc pe soţul meu care mă privea cu dispreţ! Putea fi un gând oarecare atât de tangibil? Mă temeam de propriile mele dorinţe. Dacă la ultima întâlnire cu St. John îi înţelegeam patima, oare mi-aş mai fi găsit drumul înapoi spre iubitul meu? Pasiunile trupeşti trebuie să fie periculoase, căci acum mă lua cu frig, amintindu-mi cum mă strânsese St. John în braţe. Lacrimi fierbinţi mi se prelingeau pe gene şi curgeau pe obraji. Am întins mâna spre spătarul unui scaun, ca să mă sprijin.

Edward mă prinse de umăr, cuprins parcă de lăcomie.

— Jane, mi-ai spus totul despre omul ăsta? N-ai omis nimic?

Chipul îi era îndârjit, marcat de îndoieli triste.

— Da!

Cuvântul îmi ţâşnise din gură ca un bici, şi imediat mi-am ridicat mâna la buze.

— Da, Edward, am reluat în şoaptă, ţi-am spus cinstit cum au stat lucrurile cu vărul meu. Nu am nici aptitudini, nici experienţă, într-ale înşelătoriei.

Edward îşi retrase mâna şi se prăbuşi pe scaun. Acesta se cutremură sub greutatea lui.

— Mary Rivers mi-a spus că stăteai destul de des singură cu fratele ei. Nu înţelesesem că au fost atâtea momente când eraţi izolaţi împreună.

— Nu am nimic de mărturisit! Ai înţeles-o greşit pe verişoara mea, Mary. În casa Moor n-a existat nici-o legătură amoroasă!

— Cum a putut să aibă asemenea sentimente pentru tine? Mary mi-a spus că ea şi Diana voiau să te măriţi cu fratele lor. Mărturisirea asta a făcut-o înainte de a-mi spune ce încântată era de căsătoria ta cu mine. Îşi înţelesese greşeala. Ambele tale verişoare aprobă mariajul nostru.

— În momentul despre care vorbeşte St. John, tocmai îţi auzeam glasul strigând: „Jane! Jane! Jane!”. Nu ţi-am spus niciodată că-ţi auzisem chemarea şi imediat ţi-am răspuns: „Vin. Aşteaptă-mă. Unde eşti?” Era un lucru prea nepământean, şi nu puteam găsi nici-o explicaţie mulţumitoare. N-avea rost să te alarmez, după ce ne-am regăsit, i-am explicat eu.

Camera era strâmtă, şi mă tot uitam de la Edward la uşă şi-napoi.

— E cu neputinţă! S-ar putea să fii cu adevărat o seducătoare crudă. Jane, nu-ţi cunoşti propria putere.

Făcu o pauză, aşteptându-mi răspunsul.

— Ce tăcută eşti...

Privea spre foc. Avea o expresie de îndoială, care apoi deveni acuzatoare. Impresia mea era ciudată. Nu-mi puteam mărturisi dorinţa copilăroasă ca St. John să mă recunoască drept femeie. Ce ambiţie prostească! Aş fi preferat să orbesc şi eu, numai să nu mai văd expresia nefericită din ochiul omului meu drag. O, ce n-aş fi dat pentru o amnezie. Aveam inima străpunsă, sfâşiată ca o rană crudă. Cu siguranţă, sângera!

Eu, o mireasă virgină, eram acuzată de a fi fost consoarta altuia. Cu ochii-n lacrimi, îl studiam pe Edward, după care mi-am lăsat capul în piept, plângând în tăcere, îmi spuneam nedumerită: am luptat pentru iubirea asta, şi acum sunt respinsă. Un bărbat pe care nu-l doresc râvneşte la făptura mea simplă, iar unul pe care-l ador mi-a oferit o iubire care s-a dovedit nestatornică. Oare sunt dorită numai atunci când devin intangibilă? Poate scrisoarea lui St. John n-a făcut decât să-i amintească lui Edward de propriile lui dorinţe neînfrânate? Cum am putut să fiu atât de admirată? În unele momente, mă

cuprinde melancolia. Cine m-a pus în situaţia asta fără ieşire? Unde e Dumnezeul care mi-a hărăzit o soartă atât de contradictorie?

Mă durea capul, în timp ce reflectam la calea care mă adusese aici unde eram. Nu aveam casă, nici rude. Găsirea unei locuinţe modeste la Gateshead Hall-ul mătuşii Reed, şi a unei imitaţii stângace de familie la instituţia din Lowood, mă făcuseră să devin mai retrasă. Apoi, căutasem o viaţă mai bună, potrivită pentru o fată cu gânduri mari şi mijloace reduse, şi ajunsesem cu recunoştinţă, deşi tragic, în mijlocul poveştii de la Thomfield Hali. Aflând despre Bertha Mason, am fugit, rămânând din nou fără un cămin, fără o familie şi fără mijloace de trai. Providenţei i s-a făcut milă de mine şi mi-a servit o mulţime de daruri. Am dobândit o familie adevărată, alcătuită din Diana, Mary şi St. John. Mi-am găsit o slujbă cinstită, ca profesoară la şcoala din Morton. Fortuna a fost destul de generoasă ca să-mi ofere şi partea mea din moştenirea unchiului John. Şi totuşi, voiam mai mult. Întotdeauna căutasem să obţin mai mult decât aveam! Jinduiam după dragostea unui bărbat cu spirit de aventură, şi am fost prinsă într-un moment când dorinţele mele m-au purtat pe calea destinului cu tot atâta siguranţă ca şi cum aş fi urmat o hartă. În mintea soţului meu, sunt schimbată. Nu mai sunt nici dorită, nici demnă de încredere, în propria mea casă. O, cât de bine ar fi fost să fug cu Edward şi să mă angajez ca metresă a lui. Însingurată şi cuprinsă de o dulce amărăciune, inima mea tânjea după o îndrumare. Venele îmi pulsau dezordonat. Mă temeam să nu mi se oprească inima-n piept. Cine, dintre vieţuitoarele naturale ale lui Dumnezeu, mi-ar fi putut auzi strigătele?

Cititorule, mi-am adunat toate puterile ca să rămân nemişcată în timp ce aşteptam ca soţul meu să spună ceva. Tremuram din tot trupul, iar coastele mi se zguduiau ca o cuşcă, în încercarea de a-mi învinge spaima. Stăteam lângă consolă şi aşteptam.

Apoi, pe deplin convinsă că eu eram cauza întregii nebunii, am întins mâna spre a lui Edward, dar imediat mi-am retras-o încet. Mă temeam să nu mă alunge sau să mă strivească într-o îmbrăţişare egoistă şi posesivă. Nici soarta nu părea satisfăcătoare. Oare aveam să-i simt trupul la fel de împietrit şi străin ca în timpul spaimelor nocturne? În groaza

mea întunecoasă, m-am refugiat într-un colţ al minţii atât de îndepărtat de fiinţa mea materială, încât atunci când Edward îmi vorbi a trebuit să fac un mare efort ca să-i aud cuvintele.

— Jane, eşti ca un trandafir. Numeroasele tale straturi sunt fragile, strălucitoare şi veşnice. Voi fi de-a pururi conştient de expresia ta puternică, proclamând lumii: statornicie şi datorie. Îmi amintesc convenţionalismul dur care te ţinea departe de mine, când doreai din tot sufletul să fii suplă şi docilă în strânsoarea mea. Centrul trandafirului ţine laolaltă petalele delicate şi vulnerabile, ca să se apere. Sunt sigur de un anumit adevăr, în timp ce te ţin în braţe, vorbesc cu tine, îmi conduc sufletul şi trupul spre împreunarea cu tine. Sunt pierdut în gingăşia şi delicateţea straturilor tale, dar în centru rămâne mereu puterea ta. Eşti ca un val al mării, care se arcuieşte gata să mă izbească. Eşti ca boarea cea mai blândă de primăvară care-mi mângâie tâmpla. Această fire contradictorie e cea pe care o ador şi jinduiesc s-o am. Iubirea este o furtună, Jane. Iartă-mă că te-am iniţiat.

Ştiam că Edward mi se adresa direct mie. Nu auzeam poezia din cuvintele lui. Credeam doar că nu mă mai iubea. Şi, la acest gând, eram copleşită de o întunecime împovărătoare.

CAPITOLUL 9

În următorul moment, m-am pomenit în toiul unei scene absolut tulburătoare. Aveam ochii închişi, cu pleoapele grele ca pietrele, şi mă chinuiam să mi le deschid. Mâini străine îmi apăsau umerii şi pieptul, scoţându-mi rochia. Deşi eram dezgolită şi stângace sub acea senzaţie ciudată a mâinilor slabe şi reci, nu-mi foloseam vederea. Voiam să rămân ascunsă. Tânjeam să dispar după cortina somnului. Mâinile cele puternice îmi potriveau antebraţele peste abdomenul gol şi rece. Nu puteam spera că murisem, căci frigul era îngrozitor de neplăcut – şi, ştiind că eram cât se poate de vie, am deschis ochii ca să văd cine-mi cauzase asemenea senzaţii stânjenitoare.

Spre faţa mea se aplecă repede o mască severă şi colţuroasă. Ochii erau afundaţi în orbitele adânci, şi o năframă ţinea părul strâns lipit de capul persoanei, astfel că părea să nu aibă niciun sex. La început, am crezut că era un lucrător şi că mă rătăcisem într-o regiune necunoscută, unde eram manipulată în scopuri nu tocmai onorabile. Să-mi pese...? Încă mai păstram certitudinea de a nu putea fi iubită, chiar şi într-un moment atât de teribil. Deschizând ochii, am văzut silueta îndepărtându-se. Era o servitoare, slabă şi ciolănoasă ca un schelet. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca ea să zacă în pat, în locul meu, pentru a fi îngrijită ca să se însănătoşească.

Pleoapele mi se închiseră cu nervozitate, când sora se întoarse spre mine. Îmi spălă obrajii, cu mâini îngheţate. Apa fierbinte care mi-i încălzea nu avea niciun efect asupra puţinei cărni de pe degetele ei. Înfruntându-mi neputinţa, n-am mai putut rămâne nemişcată, când îmi ridică braţul de pe abdomen. Şocată că-mi viola intimitatea, mi-am îndrepta toată furia spre ochii ei cenuşii, severi. Mă privi calmă, ca şi cum aş fi fost o păpuşă. Mi-am smuls încheietura din mâna ei înspăimântătoare, ţipând:

— Piei de-aici, harpie!

— Ei, uite că s-a trezit, spuse ea pentru sine, cu o voce groasă şi calmă.

Tonul îi era mult mai liniştitor decât înfăţişarea. Ciudata făptură trase un cearşaf peste trupul meu vulnerabil şi strigă:

— Mary!

M-am întors pe o parte şi am văzut flacăra pâlpâind, când un strop mare de ceară fierbinte se scurse de pe o lumânare. Pe aşternut se prinseră broboane de ceară. M-am ferit de ele, privindu-le cum se întăreau şi-şi pierdeau luciul. Nu mă aflam în camera pe care o împărţeam cu domnul Rochester şi mă întrebam unde ajunsesem. Odaia era mobilată sumar, cu un fotoliu mare, o masă joasă de mahon şi un dulap îngust şi zgâriat, dar nu vedeam niciun obiect familiar.

Noroc că apăru o faţă cunoscută, şi am simţit o atingere liniştitoare pe pielea întărită a inimii, când vizitatoarea mă salută. Era Mary, cu o tavă de la bucătărie. Desigur, mă găseam într-o cameră a Conacului Femdean. Servitoarea mea puse tava pe masă şi veni spre mine. Am privit-o, iar Mary clătină din capul ei cărunt.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Rochester. Ne îngrijim cu toţii ca să vă faceţi bine.

Putea şti despre boala mea? I-ar fi spus Edward că nu eram demnă de încredere? Avea să vină şi el la mine, curând? Mă oripila gândul la ochii soţului meu privindu-mă în căutarea altor secrete pe care-şi închipuia că le ascundeam. Patul păru să se legene sub mine, şi se înclină ca şi cum piciorul i s-ar fi afundat în mâlul unui heleşteu. Miam imaginat pământul ca pe o capsulă liniştitoare, dar am izgonit gândul când Mary îmi atinse o clipă tâmpla. Am încercat să mă întorc pe partea stângă, cu faţa spre lumânarea care se topea, şi încet am reuşit să duc mişcarea până la capăt. Patul rămase din nou nemişcat.

Gândindu-mă să privesc mai bine camera ca să-mi dau seama unde eram, am văzut ochii întrebători ai sorei. Erau mari şi mă observau atenţi, iar în ei se citea şi o lucire de frică. Cine-ar fi putut avea motive să se teamă de privirea mea? În lumina mai puternică a focului, am recunoscut-o. Era ajutoarea de la Millcote a lui Mary, Doris Lace. Oricum, faptul de a-i şti identitatea nu-mi potolea cu nimic neliniştea instinctivă la adresa ei.

N-am spus nimic, iar Mary, de la spatele meu, explică:

— V-aţi îmbolnăvit acum două zile, şi abia în seara asta am putut face să vă mai scadă febra. Ţineţi minte că azi-dimineaţă domnul Rochester a venit să vă vadă? Aţi deschis ochii un moment, şi v-aţi uitat la el de parcă ar fi fost cel mai

nesuferit străin! E distrus, coniţă. O voi trimite pe Doris să-l cheme.

Cu voce slabă, am răspuns:

— Nu, Mary. Mai lasă-mă o zi.

Apoi m-am întors încet pe spate, urmărindu-i reacţia.

— Sunt la Femdean?

— Dar unde altundeva să vă duceţi, doamnă Rochester? replică ea cu blândeţe. Asta-i cămăruţa de lângă bucătărie, odaia doamnei Lace. Când stă aici, adică. Chiar ea s-a oferit să vă doftoricească aici, ca să nu facem deranj în casă. Vreţi puţină supă sau pâine?

Am dat din cap şi m-am săltat sub cearşaf, constatând că eram slăbită. Mary se întoarse la tava cu mâncare, fără să-şi ia ochii de la mine, dar nu peste mult femeia cea urâtă îmi blocă vederea, trăgându-mi peste cap o cămaşă de noapte din muselină aspră. Când am putut vedea din nou, aveam înaintea ochilor faţa ei lipsită de orice emoţie. Se retrase spre un scaun, luă o carte şi începu să citească.

Mary îmi dădea bucăţele de pâine înmuiate în borş de vită. Beam mult apă, dar nu-mi puteam potoli setea, până când Mary luă ceaşca din mâinile mele tremurătoare.

— Gata, destul atâta, doamnă Rochester. Sunteţi beteagă. Cred că iar vă creşte temperatura. Lăsaţi-mă să vă aranjez mai bine.

Se întoarse şi-i făcu un semn ajutoarei, iar Doris aduse o cârpă răcoroasă şi începu să mă tamponeze cu putere pe faţă şi pe gât. Am închis ochii, cufundându-mă în adâncitura saltelei. Crezând că-mi pierdusem cunoştinţa, femeile începură să converseze.

— Oare ar fi bine s-o vadă şi bărbatul ei, doamnă Lace? se interesă Mary.

— Nu. Să mai aştepte până dimineaţă. Doarme şi el în sfârşit, după ce două zile şi două nopţi s-a tot învârtit prin faţa uşii, şi n-am nevoie de încă un pacient în iarna asta.

Mary se întoarse şi ieşi din cameră, înainte de a apuca să-i răspund pentru devotamentul cu care mă îngrijea.

— Aţi adormit deja? Ce mi-ar mai plăcea şi mie să zac în pat toată ziulica. O dată nu s-a ridicat o mână să-mi poarte de grijă.

Nu-mi plăcea tonul ei. Vorbea ca şi cum mi-ar fi fost superioară, iar eu, o fată proastă şi neglijentă, dacă aveam nevoie de atâtea îngrijiri. Nu părea să înţeleagă situaţia în care mă aflam. Am preferat să mă las pradă somnului care-mi cuprindea mintea, decât să ascult vocea acelei fiinţe urâte şi lipsite de compasiune.

După două zile tulburi, cu somn adânc şi terori nocturne, m-am trezit cu o durere de cap şi simţindu-mi stomacul tare şi gol ca o tărtăcuţă. M-am ridicat în capul oaselor şi am suflat în lumânarea topită de lângă mine, a cărei feştilă era aproape înecată în ceară. Un fuior de fum se înălţă în lumina ceţoasă a soarelui de iarnă, din care o rază îngustă pătrundea în cameră, printr-o ruptură a perdelei. Deşi aveam greţuri, eram şi lihnită de foame. Mi-am pipăit faţa şi am constatat că nu era înfierbântată, ci rece ca marmura, având nevoie de căldură ca să se refacă. Privind prin încăperea slab luminată, n-am văzut pe nimeni care să-mi stânjenească mişcările. M-am dat jos din pat, pregătindu-mă să aprind focul, bucuroasă că femeia care avea grijă de mine nu se afla prin preajmă. Deşi mă clătinam pe picioare, am mers cu grijă până la micul şemineu, am aprins un chibrit şi l-am ţinut lângă surcele până când în odaie se răspândi lucirea flăcărilor.

Am zărit cartea pe care o citea îngrijitoarea mea. Scoarţele ei de piele erau rupte şi pătate de umezeală.

Titlul spunea că era „Persuasiune”, de Jane Austen. În ciuda situaţiei în care mă aflam, mi s-a părut destul de absurd că o persoană atât de aspră se delecta cu momente petrecute în universul romantismului şi al înaltei societăţi. Părea atât de îngheţată, încât mă întrebam cum ar fi putut o fiinţă omenească să-i topească sloiurile din jurul inimii, i-o fi fost dor de primăvară? Şi oare de ce judecam atât de aspru o femeie ca Doris?

Cititorule, mărturisesc că dedusesem multe despre ea, din cele câteva întâlniri ale noastre. Ca servitoare, în timpul vizitei verişoarelor mele, fusese destul de utilă. Părea deosebit de mulţumită dimineaţa, când sosea de la Millcote şi-i plăcea în special să-i servească lui Edward micul dejun urmându-i întru totul instrucţiunile. Doris nu părea să ţină la mine, dar îmi fusese de folos în primele săptămâni de după angajare, alungându-mi multe griji prin faptul că aveam un ajutor în plus

la Femdean. În ziua sosirii verişoarelor mele, Mary şi Diana, pândea într-un colţ al holului, uitându-se la Edward şi la mine cum conversam, şi cu toate că mă surprinsese, n-o condamnam. Când plecase grăbită de-acolo, părea să-i pară rău pentru comportamentul ei, şi credeam că uitasem.

Odată, Diana a cerut o a doua porţie de supă, iar Doris i-a servit-o cu un gest teatral. Acum, reamintindu-mi-o, atitudinea ei mi se părea ironică şi dispreţuitoare. O fi avut vreo boală digestivă care o împiedica să savureze mâncărurile şi era invidioasă pentru apetitul robust al Dianei? Puţinele momente private pe care le petrecusem recent cu ea se dovediseră incomode, şi mă simţeam ciudată, parcă violată, ca şi cum ar fi sustras pe furiş părţi din mine.

Privind-o, pe parcursul zilei, observasem că Doris se simţea incomod în propria ei piele – uscată, subţire şi întinsă pe făptura emaciată şi faţa cu o expresie posacă, în afara momentelor când citea sau se uita pe fereastră. Regret că nu mi-am urmat intuiţia prima oară când am întâlnit-o. Căci acum îmi dădeam seama clar de norul negru care plutea în jurul ei, stăruind peste sufletul meu şi când mă lăsa singură.

Odată ce m-am mai încălzit, am revenit la pat. Inima mi se umpluse iar de durere, şi-mi căutam un refugiu. Recunoscătoare că în cameră nu era nici-o oglindă în care să mă văd, mi-am tras pătura peste cap şi am oftat adânc, înfruntându-mi panica până când nu mi-am mai putut stăpâni suspinele. Plângeam ca o hoaţă care se ascunde din calea unei capturări inevitabile, ca un copil căruia i se interzice să cânte, căci inima şi urechile mele nu-şi puteau aminti nici-o melodie. Am strigat cu voce slabă:

— Edward? Cad...

Şi am continuat să repet în şoaptă aceste cuvinte, cu gâtlejul contractat şi pieptul zguduit, încercând să nu strig prea tare de teamă că ar fi putut apărea în grabă Doris. Frustrarea îmi creştea, şi aveam impresia că dincolo de uşa camerei mă aştepta un călău. Cu siguranţă, dacă treceam pragul, aveam să-mi găsesc moartea. Oare atitudinea mea contradictorie însemna că eram nebună? Până şi mintea mea vlăguită ştia că Doris îl împiedica pe Edward să mă audă. Deveneam tot mai bănuitoare. Fără doar şi poate, în timp ce eu zăceam paralizată de groază, ea îi vorbea lui Edward despre mine. Poate-i spunea că mărturisisem relaţiile mele intime cu St. John Rivers, în toate

privinţele cu excepţia uniunii carnale? Cum putea Edward înţelege că aveam nevoie să fiu salvată, dacă Doris îi înceţoşa mintea cu îndoieli? Adevărat, nu cerusem să-l văd, dar ea avea să-l informeze oare că, în ultimele câteva zile, nu întrebasem de el nici măcar o dată? Ochii mi se închiseră, în timp ce simţeam o mare greutate care mă apăsa până la epuizare, şi am abandonat lupta pentru gânduri mai luminoase, lăsându-mă pradă somnului.

M-a trezit vocea groasă şi liniştitoare a lui Doris. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să fie liniştitoare, dacă n-aş fi ştiut a cui era. Am aruncat o privire furişă din ascunzişul meu, şi am văzut-o pe Doris aşezată lângă foc, unde sorbea ceai, conversând cu Mary.

— Domnul Rochester e stăpânul meu favorit. Mai bun decât domnul şi doamna Todd, care niciodată nu mă lăsa singură cu copilul mai mult de-o oră. Păi, i-am zis, dacă n-aveţi încredere-n mine, eu mă duc! Şi, ca să i-o dovedesc, am şi plecat, în toiul nopţii. Ultimul lucru ce l-am auzit e că pe urmă copilul a murit, de febră. Ţţ, ţţ, ţţ, bietul bebeluş... Şi să nu crezi că mă consider vinovată cu ceva! Eu nu fac altceva decât să-ncerc să ajut oamenii. Pentru asta m-a adus Dumnezeu pe lume.

— Cu siguranţă, îi dădu dreptate Mary. John mi-a cerut să mă interesez...

— Nu, lasă, nu te alarma de ce-ai auzit. Ţi-aş rămâne datoare dacă ţii totul pentru tine şi John. Bietul domn Rochester... Oare-ar fi în stare să mai suporte încă o grijă? Şi doamna Patricia Todd, aia! Până şi despre lacheul ei răspândeşte zvonuri. Da’ n-o să le zic mai departe tocmai eu – doar nu-s bârfitoare!

— Da, John a auzit despre copilul soţilor Todd. Totuşi, bârfe n-am auzit, doar nişte vorbe, la biserică. Doris, crede-mă, eşti de mare ajutor domnului Rochester, acum când vine Crăciunul şi în casă nu-i nici urmă de veselie. Iar micuţa Adèle trebuie să fie ţinută la distanţă.

— Îţi mulţumesc, Mary. Uite, aseară chiar, am intrat în salon ca să-l informez despre starea lui Jane, şi bietul om plângea! Da’ după ce l-am luat de mână ca să-l consolez, până la urmă a reuşit să se odihnească, i-am zis că nu era singur şi mi-a mulţumit frumos. Am roşit!

Mary dădu din cap spre mine, dar fără să mă privească.

— Ce crezi, o fi-nnebunit? În fiecare noapte îşi scoate hainele, pe gerul ăsta. Vrea să piară, sau ce vrea? Încă o săptămână aşa, şi-o să reuşească. În viaţa mea nu m-am aşteptat la aşa ceva. Of, ce să facem? se tângui Mary, amărâtă.

Ideea că moartea ar fi fost atât de aproape mă făcu să mă cutremur, şi mi-am dus o mână la piept. Într-adevăr, eram goală, dar nu-mi aminteam să-mi fi scos cămaşa de noapte! Chiar îmi pierdusem de tot minţile? Eram mai înspăimântată ca oricând.

Doris vorbi încet, şi n-am distins clar decât o frază:

— În patul ăla e altă Bertha Rochester. Nu mai e mult până va trebui s-o ţineţi şi pe ea sub cheie. N-aş vrea să fiu eu aia care-i va spune domnului Rochester. Se va învinui singur, fireşte!

— Taci! o potoli Mary, cu voce tare.

— Ei, dar Edward Rochester n-are nici-o vină, Mary. Spun asta doar fiindcă aşa-s eu, sinceră. Unii oameni sunt atraşi spre un anumit soi de slăbiciune. Uită-te la ea, şi zi-mi dacă nu-i o femeie slabă, cu toate apucăturile ei pasionale! Am observat şi eu câte ceva, de când îşi dă cu mai mult roşu-n obraji şi poartă nişte rochii aşa de strâmte, ca să-i iasă pieptu-n evidenţă!

— Nu-i acelaşi lucru. Jane nu e pătimaşă! Doar că are o siluetă mai plină, şi tot e micuţă ca o păpuşă, acum, că devine femeie-n toată firea. Totuşi, ce-a ajuns să facă...! Eşti răutăcioasă cu ea, Doris.

— Mai încet, Mary. i s-ar frânge inima să te-audă cum vorbeşti, o temperă Doris, deşi părea mulţumită.

Oare nefericita Bertha Mason pândea ascunsă, ascultând cum vorbea lumea despre ea ca şi cum ar fi fost un suflet rătăcit? Mă întrebam sincer dacă nu cumva şi eu eram prinsă în acelaşi vârtej al melancoliei. Unde era purtătorul unei asemenea infecţii? Dacă-l învinuiam pe Edward, ar fi însemnat să abandonez orice speranţă de a-l iubi, dăruindu-i-l cotoroanţei care chiar în clipa aceea spunea despre mine că eram o nebună şi o păcătoasă.

Conversaţia şoptită continua. Am auzit cuvintele:

— ... bolnavă... ochi arzători... sângerează din belşug...

Într-adevăr, aveam menstruaţie şi am simţit un tampon gros de vată între coapse. Doris se ocupa de unele dintre nevoile mele, atâta vreme cât asta-i simplifica munca.

— Gata cu toate astea.

Mary se ridică şi luă ceaşca de ceai din mâna lui Doris, cu un gest repezit.

— Dacă te-au auzit spunându-i şi domnului Rochester tot ce mi-ai zis mie, n-ai să mai stai mult pe-aici. O să am eu grijă!

Tonul ameninţător al lui Mary făcu membrele lui Doris să tremure, şi-şi cuprinse strâns cu braţele umerii înguşti, dar nu reuşi să se stăpânească.

Sări din fotoliu, alergând pe urmele servitoarei.

— Mary, sângerează! Chiar acum! Are toate semnele nebuniei... plânge-n somn, n-are poftă de mâncare... tot murmură ciudăţenii, de sub cearşaf...

Mary o ameninţă cu degetul.

— Aiureli vrăjitoreşti. Nu-i decât o răceală urâtă, şi ciclul lunar. Jane nu s-a mai îmbolnăvit niciodată, o cunosc destul de bine ca să fiu sigură. Ţine-ţi părerile pentru tine. Te-oi fi pricepând tu la doftoriceală, da' şcolită nu eşti!

Şi ieşi valvârtej din cameră. Doris rămase un moment pe loc – şi deodată, pe neaşteptate, bătu din palme, făcând câţiva paşi de dans. Nu ştia că, din ungherul meu întunecos, o priveam. Spre uimirea mea, nici măcar nu se uită să vadă dacă eram trează. Îşi roti capul într-un cerc larg şi ridică privirea spre grinzile tavanului jos, ca şi cum s-ar fi rugat, înainte de a se repezi la dulap, unde deschise un compartiment mic şi scoase o sticlă de băutură. Trase o duşcă prelungă, apoi o puse la loc. Am văzut cum lua cu grijă altă sticlă, înainte de a porni pe furiş spre mine. Închizând ochii, mi-am tras cearşaful peste cap. Prin pânza gălbuie am observat că aprindea o lumânare, fredonând o melodie languroasă.

În ghearele cărui demon nimerisem? Asemenea momente sunt remarcabile, căci mă trezisem de-a binelea şi eram speriată, vrând cu disperare să mă apăr de femeia care, cu siguranţă, era mai periculoasă pentru iubitul meu decât pentru mine.

— Jane? E vremea să te trezeşti.

Doris îmi puse o mână pe umăr. Ochii mi se întoarseră spre umbra celeilalte mâini, pe care şi-o trecea peste faţa mea.

Trase cearşaful la o parte, şi am fost nevoită să privesc faţa cumplitei fiinţe. Tot trupul îmi fu cuprins de groază, când începu să tragă în jos cearşaful, lăsând să mă învăluiască frigul stătut din încăpere. Am aruncat o privire spre foc şi am văzut că era gata să se stingă. Doris îndoi cu grijă cearşaful peste mijlocul meu şi-mi luă braţul ţeapăn cu mâinile ei osoase. Am încercat să mi-l trag înapoi.

— Totu-i bine, draga mea?

Îşi apropie un deget încârligat de buzele mele şi-mi apăsă peste gură sticluţa.

— Ia-ţi doctoria. N-am timp de prefăcătorii. Deschide gura!

Câţiva stropi de lichid se scurseră pe buzele mele pecetluite. Ochii lui Doris ardeau ca doi tăciuni aprinşi.

Mi-am dat seama că o parte din nebunia mea era cauzată de opiu, de laudanum. Am scuipat-o, arătând că mai aveam puţină putere de a lupta. Punând cu grijă sticluţa în buzunarul şorţului, îmi ridică mâna la obraz, cu forţa, şi-şi zgârie pielea cu unghiile mele neîngrijite. Cuprinsă de groază, mi-am dat seama ce urmărea şi mi-am smuls mâna înainte de a putea s-o folosească drept armă asupra ei însăşi.

— Las-c-o dreg eu singură, duduie! mârâi ea, în timp ce se zgâria singură, lăsând pe obraz trei dâre roşii.

Am rămas cu gura căscată; un urlet mi se opri în gât. Părul şaten-cenuşiu al harpiei scăpase de sub basma, şi se trase de el, smulgându-şi o şuviţă din cap.

— Hai, urlă, dacă-ndrăzneşti!

Sângele i se prelingea pe obrazul smead.

— Fiară nesuferită... cine eşti? Deschide uşa şi cheam-o pe Mary! Îţi poruncesc!

— De ce nu pe Edward? Te-am auzit în somn, cum îl strigai. De ce nu te scoli să mergi după el? Ţi-a trecut febra de două zile.

— Tăcere!

Îmi revenise vocea. M-am ridicat în capul oaselor, înfăşurându-mi cearşaful pe trupul gol.

— Nu te vrea, ştii asta! O ştii bine!

Mă săturasem de toată acea scenă nebunească. Doris era un simbol destul de adevărat al autodistrugerii şi o mireasă a lui Narcis. Ce alt semn mai aveam nevoie să primesc de la Dumnezeu? Voiam să ies înainte ca Doris să-şi facă şi mai mult

rău, şi poate şi mie. Voiam să scap de-acolo înainte de a deveni dublura ei. Am ţipat cu sălbăticie:

— Edward! Edward!

Am auzit paşi şi, adunându-mă pe picioare, m-am dat jos din pat. Am alergat la uşă, tocmai când aceasta se deschise şi în prag apăru Mary. Veni grăbită spre mine, după care coti spre cămin.

— Dumnezeule! Doamnă Rochester, v-aţi dat jos din pat? Şi focul aproape s-a stins! Unde-i doamna Lace?

Abia atunci o văzu pe Doris. Aceasta ieşi în fugă de după pat, plângând.

— Atenţie! Atenţie! Să nu iasă!

Am văzut că Mary era nedumerită. Mă privi şi observă că aveam părul încâlcit şi un cearşaf murdar în loc de haine. Cu siguranţă, arătam ca scoasă din minţi şi periculoasă. Oare avea să mă asculte? Puteam să mă salvez?

— Mary, du-mă la Edward! Ajută-mă!

— O, doamnă... Nu sunteţi...

Se întrerupse. În lumina felinarului pe care-l adusese, zgârieturile de pe faţa lui Doris se vedeau bine. Dârele roşii sângerau. Am citit în ochii ei înţelegere şi mi-am dat seama că momentul care urma avea să fie hotărâtor.

Mary îşi duse mâna la gură, spunând cu voce răguşită:

— Jane... doamnă Rochester, veniţi cu mine...

Slavă Domnului, ştia că eram întreagă la minte!

Probabil Doris înţelesese că era condamnată, căci se repezi la mine, dar am reuşit să ies pe coridor înainte de a mă atinge. O luă la fugă după mine şi Mary.

Am alergat pe holul scurt şi întunecos, cu o viteză uimitoare pentru lipsa mea de putere. Spre oroarea mea, Doris mă ajunse din urmă şi mă doborî pe pardoseală. Horcăind ca o vrăjitoare păgână, azvârli spre mine sticluţa cu laudanum care, spre norocul meu, îmi trecu pe lângă tâmplă, înainte de a se sparge pe pietrele duşumelei, deasupra capului meu.

Mary o împinse pe Doris la perete cu toată puterea făpturii ei voinice, iar pe mine mă ridică în picioare.

— John! John! Domnule Rochester! Ajutaţi-ne!

Ne-am repezit amândouă în bucătărie. După noi apăru John.

— Ce-i asta, draga mea? o apucă John pe Mary de umăr, privind-o alarmat.

Amândouă gâfâiam, cu răsuflarea tăiată, dar Mary îşi adună cea dintâi puterile.

— E nebună! Doris Lace vrea să ne omoare!

Mă conduse în salon şi luă un vătrai din şemineu, pentru a i-l da lui John, implorându-l:

— Scoate-o de-aici! O, numai de-ar fi pe-aproape domnul Rochester... Numai de-ar fi iar în apele lui...! suspină ea.

John ieşi în fugă, ţinând reteveiul de fier ca pe o spadă.

— Unde-i soţul meu? am întrebat.

— S-a dus cu lacheul să aducă un doctor. Cu siguranţă, şi-a dat seama că Doris vă trata rău. Haideţi sus, acum, ca să vă spălaţi.

După ce-mi făcu baie şi-mi dădu o rochie de mătase albastră, Mary mă lăsă singură în faţa mesei de toaletă. Am început să caut parfumul de levănţică, evitând să-mi privesc ochii. Aveam nevoie de puţină plăcere senzuală, pentru a-mi păstra luciditatea. Mă întrebam dacă Doris Lace m-ar fi ucis, în caz că Mary nu sosea chiar în acel moment. Oare acum aş fi fost moartă? Înţelegeam greşeala pe care o făcusem: temându-mă de ea, îi dădusem lui Doris Lace putere asupra mea. Ridicând ochii spre oglindă, am văzut o faţă marcată de regrete. Aveam obrajii supţi, iar umbrele de la lumina lumânărilor mi se adunau în jurul gâtului, sporind efectul. Cearcăne negre înconjurau ochii adânciţi în orbitele unei tinere femei ruşinate. Pupilele întunecate mi se măreau după pâlpâirile lumânării, şi aveam impresia că auzeam paşi. M-am întors dinspre oglindă, privind prin cameră. Perdelele patului stăteau nemişcate, iar pe sub uşa masivă de stejar nu se zărea nici-o lumină. De cât timp plecase Edward? Voiam să se întoarcă mai repede, ca să-i fac o mărturisire. Oare ştia că-l iubeam, chiar dacă el mă privea ca pe un înger pângărit? Cum aş fi putut să explic că niciodată nu-l iubisem pe St. John aşa cum îl iubeam pe Edward? Nu cunoşteam cuvintele potrivite. Numai de-ar fi ştiut ce inocentă încă mai eram, nu m-ar fi acuzat niciodată cu privirea ochiului său negru ca pana corbului. Chiar şi orb, dezvăluia emoţii mai fatale decât îndrăznesc majoritatea oamenilor să exprime prin viu grai.

M-am întors iar spre oglindă şi am început să mă pieptăn, strângându-mi părul la ceafă. Dacă Edward mi-ar fi putut vedea faţa, şi-ar fi dat seama că încă nu mă însănătoşisem pe deplin.

În chip ciudat, îmi simţeam oasele fragile, iar genunchii şi coatele mi-erau înţepenite. În tâmplă îmi pulsa o durere arzătoare. Dacă Edward ar fi fost să mă atingă, lucru pe care sigur nu l-ar fi făcut, în dezgustul pe care i-l inspiram, mi-ar fi simţit fisura din inimă. Exista oare vreun balsam care s-o vindece?

Am mai stat acolo câteva momente, abătută, înainte de a îndrăzni să ies pe coridorul de la etaj. Era bine luminat, şi mergeam încet, atentă la sunetul oricărui glas. Când am ajuns la baza scării, Mary şi John nu erau acolo. Spaima care-mi ieşea în golul din stomac deveni aproape greţoasă. Oare aveam să-i descopăr răniţi? Când m-am întors spre bucătărie, Mary apăru de după colţ, ştergându-se pe frunte cu mâneca bluzei.

— Doamnă Rochester! Ce căutaţi aici? exclamă ea, alergând lângă mine, pentru a mă lua de umeri cu braţul.

— S-a dus?

— Da. Nu vă faceţi griji, domnul Rochester va fi aici în curând. Am să vă conduc în sufragerie şi vă aduc puţin lapte.

Am însoţit-o pe Mary, pentru a-l găsi pe John aşezat la masa din bucătărie.

— Am să stau aici, Mary.

M-am aşezat, întrebându-l pe John când se aştepta să sosească Edward, iar el mă informă politicos că nu ştia, şi ar fi putut să apară oricând, din clipa următoare şi până a doua zi dimineaţa la cântatul cocoşilor.

Am sorbit puţin lapte dintr-o ceaşcă de porţelan, ascultând ploaia care răpăia în geam. Evitam să mă uit la Mary sau John, de teama întrebărilor pe care ar fi putut să mi le pună.

După o tăcere prelungită, Mary spuse:

— Înainte de a fugi, Doris şi-a luat toate lucrurile. John a zis că plângea şi i-a spus că se temea să-l lase-n casă cu o nebună. A ameninţat-o cu pumnul şi i-a zis să plece mai repede.

Fruntea mi se încreţi.

— Îţi mulţumesc, John.

— John şi cu mine ştim că nu sunteţi nebună. Zăpăcise de cap pe toată lumea de-aici, înţelegeţi? Minţea, abia acum îmi dau seama.

— Da, Mary.

Mi-am golit ceaşca, privind spre pătratul negru al ferestrei, în căutarea unui felinar. În situaţia mea, încă îmi mai era ruşine să fiu considerată ca având o minte inferioară. Oare melancolia mea avea să-mi afecteze poziţia la Femdean? Mary încercă să-mi susţină privirea, dar eu, de teamă să nu izbucnesc în plâns, mi-am ferit ochii de ai ei.

Din fericire, peste mai puţin de o oră, în depărtare licări o lumină. După câteva minute de aşteptare încordată, Edward intră pe uşă împreună cu James, lacheul. Era un tânăr înalt şi slab, de vreo cincisprezece ani, care păru uşurat să mă vadă. La vederea ochilor lui mari şi miraţi, am zâmbit. Oare pierdusem pentru totdeauna mantia inocenţei care părea să-l învăluiască pe James?

Am întins o mână ca să ating braţul lui Edward, în timp ce-şi scutura apa de ploaie din păr. Mă stropi, dar asta conta prea puţin pe lângă faptul că-l vedeam. În ochi i se citea îngrijorarea, i-am pus mâna pe cot. Îl cuprinse panica şi întinse o mână la rândul său. Ajunse pe faţa mea. Ah! Ce bine-venite erau degetele lui reci pe obraz! În câteva zile, uitasem complet ce plăcere îmi putea dărui doar cu un vârf de deget.

— Jane a mea! mă îmbrăţişă Edward. Jane a mea şi numai a mea!

În timp ce-mi strângea capul la piept, părul mi se umezi de la mantaua lui, iar un nasture de alamă îmi împunse tâmpla.

— Cum te simţi?

— Mă simt bine, Edward.

— Soţul ăsta al tău se bucură! Doctorul Monroe era ocupat cu o amputare şi n-a putut pleca, să vină la tine. Va trece pe-aici mâine. Mary şi John? Vă disting formele, acolo, lângă foc. V-aş putea deranja rugându-vă să aduceţi un *Welsh rarebit?1* Soţia mea pare cam slăbită.

— Nu mă simt în stare. Am băut lapte. Mi-ajunge pentru seara asta.

— Te rog, Jane, îţi simt oasele prin piele. Mănâncă ceva.

Am acceptat rugăminţile lui Edward, iar Mary începu să pregătească o gustare cu brânză topită şi pâine prăjită.

Edward se uită prin încăpere.

---

1 Sau „Welsh rabbit” (iepure galez) = brânză topită, uneori amestecată cu bere, servită pe pâine prăjită sau covrigei (n.t.).

— Doamna Lace unde-i?

După câteva clipe de tăcere stânjenită, John răspunse:

— A plecat, domnule.

Mă privi prevenitor, şi am zâmbit, dându-mi seama că se temea să spună adevărul. Încă nu explicasem nimănui cauza rănilor lui Doris.

Încruntat, Edward se interesă:

— Unde?

Nu voiam să-i mai preseze pe Mary şi John să răspundă. Ar fi fost nedrept, aşa că le-am venit în ajutor:

— Lasă-mă să-ţi explic eu. Stai jos, Edward. Mary, tu vezi-ţi de rarebit. Fă cât să ajungă la toată lumea.

În următorul sfert de oră, pe când mâncam, am povestit cum îmi scosese Doris hainele şi lăsa focul să se stingă, ca să mă îmbolnăvesc şi mai rău. Şi cum, cu câteva ore înainte, descoperisem că mă droga cu laudanum. Auzind povestea, Mary strigă de câteva ori. Desigur, considera că mă neglijase, dar o privire blândă din partea mea o mai linişti pe moment. Apoi, am descris scena conversaţiei dintre Doris şi Mary, în aceeaşi seară. Cu pauze, am povestit cum se zgâriase. Mary era din nou în pragul lacrimilor, iar chipul lui John se înroşise de mânie.

— Trebuia să vă apăr, doamnă Rochester, suspină Mary, cu faţa în mâini. Îmi pare aşa de rău...

John veni şi el până lângă mine şi mă bătu uşurel pe mână.

Edward tăcea, furios – furios pe cine, nu eram prea sigură. Am explicat în continuare:

— Nimeni nu e vinovat.

Tăcerea prelungită a lui Edward era dureroasă pentru mine. M-am ridicat, le-am urat tuturor noapte bună şi am ieşit grăbită din bucătărie. Prăpastia cea adâncă din inima mea se căsca din nou!

Fiind încă slăbită, m-am oprit la baza scării, ca să mă odihnesc. Niciun pas nu venea după mine, şi voiam să mă culc. Unde mă puteam duce? Curând avea să înceapă avalanşa emoţiilor iraţionale, îngropându-mă în propria mea nesocotinţă. Acum aveam să aflu o dată pentru todeauna dacă Edward mă mai voia sau nu. În timp ce-mi ştergeam umezeala de sub ochi, am auzit nişte cizme grele apropiindu-se în grabă, şi am recunoscut paşii lui Edward. Când ajunseră în spatele meu,

încetiniră cu prudenţă. Fără să ridic capul pentru a vedea ce făcea soţul meu, am tresărit alarmată când degetele lui calde şi grele îmi căzură brusc pe ceafa descoperită.

Rămaseră nemişcate un timp, după care, devenind mai calde, îmi prinseră carnea. M-am întors ca să-l văd pe Edward tremurând, cu chipul schimonosit, sfâşiat. Îmi dădeam limpede seama că încerca să-şi ascundă frica şi neştiinţa.

După o lungă tăcere, murmură:

— Jane, vino cu mine. În apartamentul nostru am să te pot linişti. Mergem?

— Chiar mă vrei lângă tine? am întrebat, timorată.

Luându-mă de cot, Edward răspunse în şoaptă:

— Da, îţi jur...

Aceste cuvinte serioase şi hotărâte îmi sporiră puterile, şi m-am îndreptat de spate, pornind grăbită spre camera de culcare, cu Edward după mine. Chiar şi pe jumătate orb cum era, avea pasul la fel de sigur!

În odaie, am închis uşa în urma lui Edward, iar ochii mei l-au urmat până la fotoliul unde se aşează incomod, pe margine. Ochiul lui tulbure îmi urmărea silueta, în umbra unde lumina focului nu putea ajunge. Îl aţâţă cu vătraiul, făcând ca în cameră să se răspândească o văpaie portocalie.

— Mă vezi?

— Da, îţi disting conturul. De ce aştepţi acolo? Ar trebui să te odihneşti pe saltea, draga mea dragă.

Formula „draga mea dragă” mă călca pe nervi.

— De ce? Acum am dat greş în spirit, nu în trup.

— Eşti o fantomă? Încercă Edward să ia lucrurile în glumă; nerăspunzându-i, reveni la tonul stoic dinainte. Ai fost în pericol şi ar fi trebuit să te apăr.

Umerii săi mari se adunară, iar mâna-i acoperi chipul cu un gest aspru.

— Sunt detestabil...

Glasul îi era şovăitor şi trist, dar nici acum nu puteam merge lângă el. Aveam cu adevărat senzaţia că eram o stafie.

În timp ce porneam cu paşi înceţi, fără zgomot, spre pat, am întrebat:

— Cine a făurit coşmarul ăsta? Cred că mai mult eu. Am să mărturisesc.

O, cât mai doream să dispar din nou pe tărâmul somnului...! În acel moment, consideram că mătuşa Reed avusese dreptate să-mi remodeleze personalitatea. Bănuia că aveam inima bolnavă de răutate. În viaţa mea nu plănuisem să mă dispreţuiesc pe mine însămi! M-am rugat lui Dumnezeu: „Scapă-mă! Scapă-mă!”

— Jane, te rog! insistă Edward. Ştiu că pot vorbi cu tine, putem discuta raţional, aşa cum cu Bertha nu s-a putut niciodată. Tu nu poţi fi coruptă, iar în tine nu e nici-o undă adevărată de nebunie. În ultimele patru zile, am jinduit să te mângâi. Cum se poate ca doar câteva zile să pară săptămâni întregi? Trebuie să ştiu, te-am tulburat? Cu siguranţă, trebuie s-o fi făcut. Îmbolnăvirea ta atât de bruscă a fost o consecinţă directă.

— Am zăcut cu febră, sau aşa mi s-a spus. Scrisoarea a făcu ca în sufletul meu să se caşte un abis, i-am explicat.

După voce, Edward îşi dădu seama unde mă aflam şi veni grăbit spre pat, apucând cu mâna stâlpul baldachinului.

— Am simţit cu mâna mea ce febră aveai. Zăceai acolo de câteva minute, nemişcată, când mi-am dat seama că erai bolnavă. Ai căzut de pe picioare fără o vorbă, ca un copil mic. Cum se poate ca nişte simple vorbe să te doboare?

Mi-am acoperit ochii cu o mână, ascultându-mi respiraţia pentru câteva clipe. Aerul din plămânii mei era rece, iar inima-mi bătea nebuneşte. Oare acum puteam să mărturisesc? I-am spus cât am putut de calmă:

— Vreau să mai fiu o dată inocentă.

— Dar eşti inocentă. Eşti o privelişte neatinsă de mâna omului. Câmpiile aurii ca mierea se îmbină cu bolta albastră a cerului, şi cale de mile întregi nimic nu tulbură liniştea.

Mâna lui îmi găsi glezna şi o încercui cu degetele.

— Eşti tulburată, Jane?

— Sigur, mă simt trădată.

— În ce fel? Întrebă el, părând sincer nedumerit.

— M-ai comparat cu Bertha, i-am amintit. De ce?

— Doris a adus vorba de asta, aseară, i-am interzis să vorbească despre tine cu atâta nepăsare.

— Şi pe Mary a încercat s-o influenţeze. E o femeie diabolică, această doamnă Lace.

— De ce-mi refuzi atingerea? Te simt rece ca o statuie.

Oftând, Edward îşi atinse tâmpla, semn că-l durea capul.

— Crezi că ţi-am fost necredincioasă? Regretai că m-ai iniţiat într-ale dragostei?

— Nu. Te rog, nu mă pedepsi pentru nişte cuvinte necugetate.

Se aşeză lângă picioarele mele, făcând eforturi să-şi îndrepte ochiul spre faţa mea.

— Pentru mine, eşti ca un abur. Îţi văd faţa ca şi cum ar fi pierdută în ceaţă. Ce dor mi-e să-ţi mai cunosc o dată detaliile trăsăturilor, draga mea dragă...

— Serios...?

Vocea-mi suna îngheţată chiar şi în propriile mele urechi. Edward se grăbi să-mi prindă în mână umărul stâng.

— Eşti crudă? Te-ai schimbat, Janet a mea?

Clătină din cap, iar părul negru îi căzu în neorânduială pe tâmplă.

— Hai să ne înţelegem...

— Respingerea m-a schimbat în sfârşit, Sau mă va schimba până la urmă, după ce-am să mă resemnez cu ea.

— Care respingere? Nu te resping! strigă Edward, cu chipul căzându-i la pieptul meu.

— Te-am auzit respingându-mă după ce ţi-am citit scrisoarea lui St. John. Era o boală pe care n-o înţelegeam.

Un suspin mi se oprise în gât, dureros. Îl ţineam întemniţat acolo.

Lacrimile încete şi fierbinţi ale lui Edward îmi umezeau gâtul, şi nu-mi mai puteam ţine braţele pe lângă trup. L-am îmbrăţişat, în timp ce el continua să lăcrimneze.

— Te-am tratat ca pe o copilă, şi ca pe o stricată. Ai toate motivele să fii nedumerită.

— Voi mărturisi, şi-ai să mă judeci, de vreme ce nu ştiu ce viitor mă aşteaptă. Scrisoarea lui St. John a fost un memento morbid al propriei mele deşertăciuni. Doream în secret ca St. John să simtă fiorii dragostei pentru mine. O voiam ca o proastă. Ai înţeles asta, desigur, când mi-ai spus cum regretai că le-ai iubit pe altele. Edward, suspiciunea ta faţă de mine a fost aceea care mi-a învăluit inima în amărăciune. Plutea în jurul meu ca un uliu. Mi-e ruşine de mine.

Edward continua să-şi ţină capul pe sânul meu, în timp ce-mi puse o mână pe tâmplă.

— Ai o minte atât de puternică... Oare iubirea mea ţi-a slăbit forţele? iartă-mă pentru cum îmi aleg cuvintele... Voiam să-mi prezint scuze pentru că te-am instruit în domeniul dragostei, şi pentru că nu m-am gândit că ai putea porni în lume fără a-ţi înţelege pe deplin propria atracţie. Chiar şi acum mă mir că n-ai avut mai mult de un singur peţitor, în perioada cât ai lipsit de lângă mine.

— Şi totuşi, oricât de tare mă uimea scrisoarea, ţin minte că-mi doream ca St. John Rivers să vină în vizită la Conacul Femdean împreună cu surorile lui, ca să mă vadă ca femeie multiubită.

Am făcut o scurtă pauză, apoi am continuat:

— Voiam să-l fac gelos. Ştiam că mai păstra o anume măsură de pasiune pentru mine, dar nu voia s-o recunoască. De ce să-mi pese mie de asta? Nu-l iubesc. O, Edward, mă simt pe jumătate moartă!

Edward se ridică, luându-mi amândouă mâinile într-ale lui.

— Jane, te înţeleg pe deplin.

— Cum?

— Eşti vanitoasă, dar nu în sens rău. Eşti fermecătoare! râse el. La fel ca multor alte femei, îţi place să cucereşti bărbaţii. Nu are de ce să-ţi fie ruşine.

— Să las să mi se urce la cap purtarea asta?

— Ar fi cazul. Te maturizezi, Jane. Asta-i tot. Şi acum, te rog, sărută-mă. Numai atunci voi şti dacă într-adevăr mă iubeşti numai pe mine.

— Să-mi schimb dispoziţia aşa de repede? Lasă-mă să mă odihnesc, iar mâine vom vedea ce facem şi cu sărutul.

— Ne-am împăcat? Sunt Cupidon în persoană. Am să-ţi fac curte.

Îmi aşteptă răspunsul. Privindu-i chipul, am văzut că era foarte uşurat.

— Hai să terminăm cu episodul asta din căsnicia noastră, Jane.

— Şi cu Doris Lace cum rămâne? A vrut să mă omoare!

— John m-a asigurat că s-a dus. Ai să-ţi pierzi minţile de-atâtea griji! Odihneşte-te aşa cum ai zis adineauri că vrei, iubiţica mea.

Îmi mângâie umărul, apoi se ridică şi merse către fotoliu. L-am privit cum începea să se plimbe prin faţa consolei.

Mişcările lui erau ca ale unui pendul hipnotic, şi curând bătăile nebuneşti ale inimii mi se liniştiră.

Oare mă purtasem isteric? Acum, când nu se mai întâmpla nimic, înţelegeam mai bine raţionamentul lui Edward. Eram pe drumul spre a deveni femeie, şi dobândeam armele necesare pentru a scăpa din situaţii riscante şi de neînţeles. Nu eram singura care avea asemenea experienţe. Cu vărul meu, St. John, îmi puteam, evita adevărata fire, fiindcă el nega atât senzualitatea mea, cât şi pe a lui proprie. Cu Edward Rochester, nu puteam fi altfel decât vie, iar conflictul mă încurca îngrozitor, ca într-o pânză de păianjen. Era un amestec de spaimă şi plăcere. Cum aveam să găsesc vreodată echilibrul între datoria mea spirituală şi tendinţele voluptuoase?

CAPITOLUL 10

Am dormit pe apucate în timpul nopţii, rămânând în jumătatea mea de pat. Nedorind să mă apropii de soţul meu, am stat închisă-n mine până m-a scuturat de umăr şi am redevenit pe deplin conştientă. Edward mă întrebă preocupat:

— Cum te mai simţi, Jane?

— Mult mai bine. Voi şti de îndată ce mă dau jos din pat şi mă mişc puţin pe picioare.

Am făcut o pauză, privindu-l. Soarele luneca între un spaţiul dintre perdele şi stâlpul baldachinului. Lumina doar partea stângă a feţei soţului meu. Pielea lui era palidă ca aluatul, iar pe obraz îi încolţiseră ţepii bărbii.

— Aş vrea să fie cald azi...

Ştiam că era o dorinţă deşartă, dar cât de mult doream să-mi încălzesc iar oasele sub strălucirea soarelui...!

— Fii liniştită. E puţin soare de dimineaţă. Pot să-l zăresc.

Şi, cu această observaţie, Edward trase draperiile, lăsând să intre toată lumina soarelui pe care mi-o doream. M-am ridicat în capul oaselor, privind spre fereastră. Cerul era de un albastru uniform, fără nori, iar razele soarelui îmi penetrau pielea dezgolită a gâtului, feţei şi antebraţelor, încălzindu-mi-o cât de cât. Tocmai când mă resemnam să mă mulţumesc cu atât, un nor negru intră în cadrul ferestrei, schimbând toată starea de spirit. Aş putea fi descrisă, de oricine mă vedea, ca o imagine vie a dezamăgirii.

— De ce, Jane? se interesă Edward. Nu vrei să stăm de vorbă?

— Ce-aş avea de spus?

— Tonul tău e lipsit de viaţă. Nu s-a rezolvat situaţia?

— Cum ar fi putut să se rezolve? am recunoscut. Bărbate, nu ne înţelegem unul pe altul. Inima mea e neliniştită, şi zace în piept inundată de un torent de tristeţe. Aş vrea să leşin din nou, dar nu cred c-aş putea convinge moartea să mă mai ispitească o dată. Cine ştie unde m-aş mai trezi, de data asta?

— Jane! mă apucă Edward de umăr. Ţi-a pierit dorinţa de a mă iubi? Ce săgeată otrăvită ţi-a străpuns sufletul? Am s-o scot şi voi suge sângele infectat!

I-am dat la o parte mâna de pe umărul meu şi mi-am cuprins strâns pieptul cu braţele.

— Nu cred că otrava mă va ucide. Sunt mai puternică decât crezusem.

Am tăcut, în aşteptarea unei reacţii, dar soţul meu tăcea, aşa că am început să-mi dezvălui dilemele interioare.

— Spune-mi, domnule Rochester, dispreţuieşti femeile?

— Ce te îndeamnă să-mi pui o întrebare atât de brutală? zâmbi amar Edward, de-mi făcu sângele să îngheţe în vene. Cum de nu-mi recunoştea durerea?

— Îţi mai aminteşti cum mi-ai spus, cu luni în urmă, că pe vremuri considerai Conacul Femdean prea nesănătos pentru nebuna ta? Oare eu sunt o locatară potrivită? Sunt la fel ca acea „cotoroanţă înfiorătoare”?

Edward rămase cu gura căscată.

— De ce tot insişti că te-aş urî, Jane? Te iubesc. Te iubesc! Nu mi te-aş putea închipui în niciun alt loc decât aici. A fost acel incendiu...

— Simt că mi-a fost smulsă legătura sufletească. De îndată ce ne-am căsătorit, te-ai îndepărtat de mine. Aşa te porţi de obicei cu ţiitoarele? Ştiu că insist cam mult, dar mă simt atât de nelămurită în legătură cu asta, încât nu mai suport!

— Bine, află că locul ăsta e destul de sănătos pentru noi. Tu eşti lumina care-mi risipeşte tenebrele. Locuieşti aici de bunăvoie. Nu te-am auzit niciodată criticând Femdean, decât în privinţa vechiturilor. Remobilează-l în continuare, şi fă din el un cămin plăcut şi sigur. Ai puterea asta.

— Nu am puterea de a-ţi câştiga încrederea. În cele câteva luni de când suntem împreună, ai rămas un secret pentru mine. E adevărat că, în prezenţa oaspeţilor, lucrurile s-au mai aranjat, dar acum ei s-au dus, şi eu sunt iarăşi deprimată. Imediat ce căpitanul Fitzjames a plecat de la Femdean, tu te-ai închis iar în tine însuţi. Când am citi scrisoarea lui St. John, te uitai la mine ca un maniac. Aranjamentul ăsta mă îmbolnăveşte. Mi-ai mărturisit odată că eşti chinuit de trecut. Demonii tăi au dobândit putere şi asupra mea, Edward!

Edward se dădu jos din pat, începând să se plimbe prin cameră. Aerul rece îl făcu să se cutremure şi, deşi eram supărată, am aprins focul, ca să-i fie mai cald. Retrăgându-mă din nou sub pătură, l-am privit pe soţul meu cum reflecta la întrebările pe care i le pusesem.

După câteva minute, răspunse în sfârşit:

— Jane. Sunt gata să-ţi vorbesc despre demonii mei, cum îi numeşti tu.

— Da, Edward. Sunt numai urechi.

— Cunoşti câte ceva din trecutul meu, Jane. Căsnicia mea cu Bertha şi relaţia cu Celine Varens n-au fost singurele mele legături cu femei nepotrivite. Ştii despre mai multe.

Se aşează în fotoliu, rezemându-şi picioarele pe un taburet. Eu m-am dat jos din pat, ca să-i pot vedea mai bine faţa şi să mă încălzesc de la focul din vatră. Cred că lumina acestuia mă învăluia într-o aureolă ironică.

— Acum cred că sunt altfel, continuă Edward. Pot privi în urmă spre omul acela nenorocit, şi sunt uimit ce lipsit de prevedere şi respect de sine era. Îmi dau seama cât de total mă dezgusta propria mea companie.

Făcu o pauză, frecându-şi ochiul cu degetul.

— Mărturisirea asta va fi dureroasă. Stai alături de mine, Jane.

— Sunt aproape.

— La Thomfield, întâlnindu-te zilnic în casa mea, îmi dădeam seama că nu eram demn de a fi iubit. Inima mea era un bulgăre rece de cuarţ. Avea propria sa frumuseţe. Găsesc frumuseţea în cele mai neaşteptate locuri, când am nevoie.

— Şi la mine ai găsit-o, cândva...

— Da. O asemenea frumuseţe există dintotdeauna. Eşti prima făptură frumoasă pe care am cunoscut-o vreodată.»

Zâmbi cu tristeţe, în timp ce continua:

— Nimic nu-mi putea spune că eram mulţumit. Nici-o rochie de mătase cu volane, nici-o buclă de păr parfumată, nici-o baladă de dragoste cântată impecabil. De fiecare dată când credeam că-mi găsisem fericirea, puteam să simt o apăsare, aici, în mijlocul pieptului. Acum, ştiu că era durere, nu plăcere, coptura dezamăgirii, nu creşterea iubirii. Ce nătărău eram! Când ţi-am descoperit stima pentru mine, conflictul a fost cumplit. Voiam să te izgonesc, numai ca să mă ascund. Am simţit o deschizătură în sufletul meu. Când îmi zâmbeai sau mă tachinai, frica dispărea cu desăvârşire.

Tăcu un moment, clătinând din cap, apoi continuă:

— Ai şi tu parte de chinurile tale groaznice, în ultima vreme. Mă înţelegi?

— Desigur, am cunoscut teama că-mi vei descoperi părerea despre St. John. Nu-mi pot imagina cum aş fi încercat să mă ascund atâţia ani ca tine, Rochester. Trebuie să fi fost şi ceva bun, în tot ceea ce-ai trăit, în toate călătoriile pe care le-ai făcut, nu...?

— Într-adevăr. Am văzut odată divinitatea, în chipul unui copil, înainte ca o barcă să se scufunde în Canalul Mânecii. Senin şi demn, băiatul se uita cu înţelepciune în ochii mei. Înţelegea că nu puteam să-l salvez. N-am să uit niciodată cum au dispărut ochii aceia negri, când un val a răsturnat barca. Poate a înţeles că părăsea această lume inocent, fără lanţurile remuşcărilor? Asta s-a întâmplat acum zece ani, şi am jurat atunci să devin un om mai bun. Totuşi, am avut nevoie de ani de zile ca să mă schimb. A fost nevoie de tine, ca să-mi izgoneşti vulgarităţile, Jane.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— N-am făcut prea multe fapte bune, până am dat peste tine, în ceţuri, lângă Thomfield. Uneori, pare să fi trecut atât de mult timp... Atunci, eram nedemn de tine, dar acum simt că am devenit puţin mai vrednic.

Am studiat figura soţului meu şi am înţeles că-mi ascundea un lucru, aproape ca şi cum şi-ar fi muşcat limba. Nu crezusem că mai avea şi alte secrete să-mi dezvăluie. Inima mi se frânse, în timp ce mă întrebam ce anume avea să ne despartă: un om, o fiară sau natura. L-am îndemnat să continue, întrebându-l:

— Ce mai e? Spune-mi acum, Edward.

— Vreau să vorbesc, dar mintea mea mă informează că ar putea fi stânjenitor. Şi-aşa m-am făcut de râs aproape complet în ochii tăi.

— N-am să te consider niciodată ridicol.

— Numai esenţa care lipsea din fosta mea viaţă, Jane, e cauza conflictului. Mă aşteptam să-mi găsesc mulţumirea în plăcerile casnice, dar văd că nu mă pot schimba chiar atât de uşor.

Chipul i se relaxă, în timp ce mă întreba:

— Dacă te dezgust? Abia de curând ai încetat să mai fi fată, şi nu vreau să te şochez.

Deveneam tot mai nerăbdătoare.

— Încep să mă satur de toate astea, Edward.

— Atunci, am să mă dezvălui. Promite-mi, doar, că ai să mă asculţi până la capăt.

— Îţi promit.

— Ţin minte că adoram imaginea unei femei dansând. Dansând cu indiferenţă şi graţie. Dansând fără egoism şi fără ruşine. Îmi plăcea lumina lumânării pe spatele palid al unei femei, noaptea. Adoram seducţia. Abia când te-am cunoscut pe tine mi-am dat seama ce superficiale şi interesate erau cuceririle mele. Şi chiar şi atunci, am înţeles oare că, dacă-mi infiltram cu forţa dragostea în vene, până la urmă avea să se transforme în venin? Cred că, până la tine, nu m-am trezit din coşmarul meu monstruos. Tu şi numai tu m-ai putut sili să mă dezmeticesc. Până şi fuga ta a fost senzuală, şi felul cum îmi lipseai şi mi-era dor de tine după incendiu şi moartea Berthei. Chiar şi în timp ce eram sigur de soarta mea, la tribunalul diavolului, şi stăruiam asupra amintirilor cu tine... Mirosul pielii tale după ce adormeam, nopţile când îmi stăteai de veghe alături, roşeaţa din obrajii tăi când te retrăgeai de lângă mine, după primele noastre sărutări şi mângâieri, toate acestea mă hărţuiau. Roşeşti, Jane? Îţi face rău ce-ţi zic?

— Roşesc când te văd în partea cealaltă a camerei şi-mi dau seama că inima mea bate mai puternic după o sărutare sau o atingere. O simplă mângâiere pe obraz mă înfioară, dragă bărbate.

Mi-am atins faţa şi, într-adevăr, era caldă, şi am zâmbit. Sinceritatea mea păru să-l mai încurajeze pe Edward.

Apoi, însă, se încruntă, transmiţându-mi şi mie aceeaşi expresie.

— Trebuie să continui. Trebuie să mă descarc, iar sufletul tău puternic este cel care mă convinge că vei suporta orice imagini îţi arunc în faţă. Există momente când încă mai nutresc noţiuni lascive. Nu aud nici-o exclamaţie şocată din pieptul tău, aşa că voi continua. Probabil nu înţelegi. Am să vorbesc explicit. Mi te imaginez goală în lumina soarelui. Îmi doresc să te văd îmbăiată în nestemate, la fel cum au fost metresele mele. Tânjesc să aud geamătul femeii în extaz. Am fost obişnuit să caut, să găsesc şi să iau în stăpânirea mea asemenea momente. Dăruieşte-mi inima ta. Dăruieşte-mi carnea ta. Vreau să fiu liber cu tine, Jane. Nu te pot vedea limpede aici, în faţa mea, dar mi te imaginez, aşa cum pot ca un orb ce sunt, în cele mai

nescrupuloase comportamente. Cum tocmai ai spus, eşti fermecată de plăcerile simple, şi nu doresc să te schimbi. Vai! Vor rămâne în urmă toate cunoştinţele mele? Trebuie să dau uitării plăcerile dragostei exotice? Să uit desfătarea mâncărurilor alese care se oferă pe acest tărâm? Sunt condamnat, draga mea soţie?

Edward îşi lipi mâna pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi strivească minţile.

— Edward, am intervenit, dă-mi voie un moment... Nu ştiu cum se poartă bărbaţii şi femeile când sunt singuri. Se poate ca plăcerile animalice să distrugă legătura unui om cu Dumnezeu?

După o tăcere încordată, am spus:

— Nu ştiu nimic despre toate astea. Nu sunt familiarizată cu senzualităţile pe care tocmai mi le-ai zugrăvit în minte. Ajută-mă să înţeleg. O asemenea dorinţă lumească nu-l poate face pe om să dea uitării spiritul? Unde-şi are locul Dumnezeu în scenariile de soiul ăsta?

— Jane, până te-am cunoscut pe tine, n-a existat niciun loc pentru Dumnezeu, sau pentru iubire adevărată, în relaţiile dintre un bărbat şi o femeie. Tu erai elementul lipsă. Erai esenţa vieţii pe care o tot căutam zadarnic, fără s-o descopăr niciodată. Adu-ţi aminte, imediat ce ai devenit inaccesibilă, a apărut pentru veşnicie. Ascultă, nu vreau să te pângăresc! Vreau să mă bucur de tine! Aceste dorinţe sunt cele care m-au împiedicat să mă apropii de tine nopţi de-a rândul, draga mea. Mă temeam că atingerea mea ar fi riscat să te terorizeze. Jinduiesc să cunosc cu tine toate plăcerile cărnii, cu tine şi numai cu tine, Jane. Dacă greşesc, te implor să mă reformezi, şi voi rămâne hotărât să fiu cuviincios, atât în gândire cât şi-n faptă. Eu sunt cel care te-a făcut să bănuieşti că înnebuniseşi!

— Edward, nu te cred chiar aşa de rău. Nu poţi să fii stăpân pe viaţa cuiva, iar dacă m-aş dărui ţie în întregime, n-aş mai fi Jane a ta cea unică. Vreau numai să înţelegi că nu ştiu nimic despre felul de a face dragoste pe care mi-l pomeneşti. Ce repercusiuni există? Nu cunosc niciuna. Mie mi se pare că nu e vorba decât a ne relaxa unul cu altul.

Vocea-mi era nesigură şi cam panicată. Nu credeam că aş ascunde nimic din dorinţele pe care mi le mărturisise Edward.

— N-ai fost mulţumit de felul cum făceam dragoste? Am mers întotdeauna până la capăt.

— Aşa e... murmură soţul meu, afundându-şi degetele în părul negru, pentru a-şi cuprinde strâns ţeasta.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

— Te-am rănit, Jane? Eşti năucită? Trebuia să vorbesc. Aminteşte-ţi, mi-ai cerut să-ţi mărturisesc adevărul despre barierele care mă ţineau departe de tine.

Întinse mâna spre a mea şi, după ce i-am dat-o, o întoarse şi-mi apăsă palma cu buzele lui calde.

— Nu mă simt rănită, Edward. Dar nu ştiu despre niciun fel de jinduiri ca acelea pe care le descrii tu. Doresc să câştig experienţă, şi tânjeam după necunoscut în timp ce-mi croiam drum spre uşa ta, cu doar câţiva ani în urmă. Sunt complet neştiutoare în legătură cu pasiunile exotice şi senzaţiile tactile. Nu cunosc decât ceea ce mi-ai împărtăşit tu. M-am simţit bine, dar nu ştiu cum să fiu liberă.

— Vrei să spui că nu sunt un demon hidos? Mă simt uşurat, iată, avem acum ocazia de a trăi pe deplin, trupeşte şi sufleteşte. Înţelegi? Vei fi partenera mea? Nu mă mai pot preface, niciunul dintre noi n-ar fi mulţumit.

Vedeam în ochii soţului meu iubire adevărată, iar în adâncul inimii ştiam că nu voia să-mi facă niciun rău. I-am răspuns cu sinceritate:

— Sunt încă nedumerită, dragul meu drag. Căci, în mai puţin de două săptămâni, am mărturisit un păcat, iar acum tu-mi faci capul să se învârtească ameţitor, cu fanteziile tale. Ia-mă încetişor. Cu blândeţe. N-am decât douăzeci de ani, iar propriile mele senzaţii sunt pentru mine la fel de noi ca şi ale tale. Aminteşte-ţi că suntem soţ şi soţie, iar eu nu sunt ţiitoarea ta. Ai mai fi atât de îndrăzneţ, dacă ţi-ai fi păstrat vederea? M-ai mai fi ademenit într-o scenă desfrânată, la întoarcerea de la Morton, dacă erai întreg? Mă întreb...

— S-ar putea să fi fost chiar mai frivol, dar niciodată nu te-aş fi pus în situaţia de a-ţi fi ruşine de tine însăţi, şi nici acum n-am s-o fac. Mă munceşte idea de a pleca pe plajele italiene, ca să te am pe toată numai pentru mine.

— Mă ai pe toată numai pentru tine şi aici, n-avem nevoie de nici-o atmosferă îmbălsămată. Suntem pe propria noastră insulă, tu şi cu mine.

— Te-am izolat, Jane?

— Sunt obişnuită cu izolarea. Natura expansivă a minţii mele este cea care mă scoate în societate şi în lume. Într-o zi, vom fi acolo, printre mulţimi, şi nu vom mai avea parte de multe momente numai noi doi.

— Mă tem de o asemenea situaţie, şi o şi sper. Nu te pot înrobi într-o viaţă umbrită de voinţa lui Edward Fairfax Rochester. Trebuie să-mi promiţi că te vei împotrivi oricărei fapte sau situaţii care contravine naturii tale. Să nu faci nimic numai pentru a mă mulţumi pe mine. Plăcerea ta este aceea pe care vreau s-o explorez. Poate că ne potrivim mai mult decât bănuiam. Există mult mai mult. Jane, mă încearcă o mare speranţă. M-am despovărat; să nu mă înţelegi greşit. Nu te voi angaja în nici-o activitate la care să nu consimţi şi tu. Te respect mai presus de orice.

Mă simţeam firavă şi nu i-am răspuns soţului meu. M-am retras din nou în pat şi am dormit toată dimineaţa. Abia pe la începutul după-amiezii am văzut faţa blândă a lui Mary deasupra mea, cu o ceaşcă de ceai. Edward nu era în cameră, şi recunosc că aveam nevoie de un răstimp fără el şi sugestiile lui conjugale.

Mi-am petrecut următoarele trei zile restabilindu-mi sănătatea. Mary îmi dădea de mâncare, Edward vorbea cu mine, iar Pilot stătea lângă patul meu în timp ce dormeam peste zi. Mă simţeam înconjurată de iubire, şi deşi eram cam derutată în legătură cu căsnicia mea, nu mă încerca nici însingurarea, nici deznădejdea. Edward nu mai aduse vorba despre relaţiile conjugale până într-o seară, când ne luam cina în apartamentul nostru.

— Jane, în legătură cu discuţia noastră de acum câteva zile... Ai digerat-o?

— Da. Sunt dispusă să-ţi îndeplinesc dorinţele, dar trebuie să-mi mai acorzi timp. Vei fi profesorul meu.

— Nu este o ocupaţie chiar atât de serioasă. Hai să fim noi înşine. Nu-ţi voi strivi dragostea, nici n-am s-o consum prea repede.

Şi, spre surprinderea mea, strigă:

— Jane! Vino la fereastră! Hai să vezi cum o deschid şi las să intre stelele!

Nu voiam să-i spulber iluzia, aşa că l-am urmat la fereastra deschisă şi mi-am imaginat că vedeam constelaţiile, nu cerul întunecat şi ceţos.

— Da, Edward. E o noapte strălucitoare. Faţa ta este luminoasă ca a unui băiat. Te iubesc.

M-am înălţat pe vârfuri şi i-am sărutat brazda din bărbie.

— Tu şi cu mine suntem noi şi perfecţi împreună. Nimic nu ne va slăbi legăturile. Centru la centru, aşa suntem.

Rostise aceste cuvinte în noapte, după care, cât se poate de gingaş, îmi sărută tâmpla şi mă îmbrăţişă cu drag. Niciodată nu mă mai simţisem într-o asemenea siguranţă, în pofida tuturor defectelor şi greşelilor mele. Poate că mariajul nostru avea totuşi şanse de salvare? Numai trecerea timpului avea s-o dovedească.

CAPITOLUL 11

Curând, viaţa la Femdean a dobândit o atmosferă mai naturală şi mai relaxată. Sărbătorile de Crăciun au trecut fără a li se acorda o atenţie prea festivă, i-am trimis lui Adèle la şcoală o acuarelă, ca să nu se simtă uitată. După câteva săptămâni de convalescenţă, eram din nou ocupată cu îngrijirea zilnică a lui Edward al meu, şi o ajutam pe Mary la gătit şi dereticat. Am hotărât să nu mai angajăm o servitoare nouă la conac, până în primăvară. Singura ştire pe care o auzise Mary în legătură cu Doris era că părea să fi plecat din Millcote, căci nimeni n-o mai vedea venind sau plecând de-acasă.

Mary nu e suspicioasă şi iscoditoare din fire, aşa că nu s-a agitat prea mult, doar strecurând câte un comentariu pe ici, pe colo, plângându-se de neîndemânarea gospodărească a lui Doris şi povestind cum nu ştergea praful decât până la înălţimea unde putea ajunge stând cu picioarele pe podea. Şi ea se bucura că scăpase de Doris Lace, de unde am dedus că nu eram singura care nutrea asemenea sentimente faţă de persoana aceea ciudată. Totuşi, în sinea mea rămâneam prevăzătoare faţă de orice situaţie neobişnuită. Tresăream din timp în timp, când intra câte o persoană în cameră fără să se anunţe. Somnul îmi era bântuit de vise groaznice, deşi nu mai des de o dată pe săptămână. De îndată ce începeau activităţile mele regulate, mă afundam în treburi şi mă simţeam ocrotită în lumea mea reală.

Cititorule, să nu crezi că respinsesem fanteziile lui Edward pentru relaţiile matrimoniale. Pur şi simplu, le lăsasem să aştepte până mă simţeam destul de comod ca să le examinez. Slavă Domnului, Edward era un om răbdător, şi simţeam că, destul de curând, odată cu sosirea primăverii, aveam să mă restabilesc complet cu sănătatea. Poate că, în mijlocul copacilor înfloriţi şi al serilor luminate de lună, aveam să pot îndeplini dorinţele carnale ale soţului meu.

Era o dimineaţă vântoasă de marţi, în prima săptămână a noului an, când am primit două scrisori – una de la verişoara mea, Mary Rivers, şi cealaltă de la fratele ei, St. John Rivers. Inima mi se opri un moment în loc, pe când priveam al doilea răvaş, şi am fost cât pe ce să-l arunc în flăcările focului din bucătărie, înainte de a-l introduce în buzunarul şorţului. În cratiţă fierbea o tocană irlandeză, şi stăteam cu ochii la pâinea

care se cocea în cuptor, în timp ce Mary făcea paturile, iar Edward fuma în bibliotecă. Confortul bucătăriei într-o zi de iarnă îmi dădea putere, aşa că m-am hotărât să citesc mai întâi scrisoarea de la Mary. După ce-i aflam conţinutul, aveam să trec şi la mesajul fratelui ei.

M-am aşezat pe un scăunel tare de lângă fereastra bucătăriei şi am rupt sigiliul scrisorii de la verişoara mea. Am constatat că era foarte concisă:

Dragă verişoară Jane,

Rezistăm toţi cu putere în faţa nenorocirii care i s-a întâmplat Dianei Rivers a noastră. A plecat spre regiunile litorale şi-şi plănuieşte o viaţă nouă. Nu va mai purta numele de Rivers şi şi-a ales un drum, foarte riscant şi mult mai divergent decât cel pe care i-l prescriseserăm fratele meu şi cu mine. Cumva, simte că iubirea e în apropiere şi a spus, într-un bilet lăsat în urma ei: „Dragostea mă cheamă şi o voi întâlni la malul mării". E foarte criptic, nu-i aşa? Mai mult m-a scris, aşa că-ţi poţi imagina cu câtă înverşunare încercăm, John şi cu mine, să înţelegem ce-a vrut să spună. Crezi că ne poţi ajuta cu ceva? Te rog, foloseşte-ţi toată puterea minţii pentru a ne ajuta s-o găsim pe Diana. Nu avea nici vreun peţitor, nici rude la care să fugă, în afară de tine, Jane. Diana a refuzat mai mulţi bărbaţi eligibili, aşa că nu credem că a fugit cu vreunul. Mă foi confesa ţie. S-a înfuriat când i-am spus că ar fi o mătuşă foarte potrivită pentru viitorii mei copii. Plănuiam să-i ofer o ocupaţie, când am informat-o că ar fi bine să locuiască la domnul Wharton şi la mine, când fratele nostru va pleca în misiune, în India.

În viaţa mea n-am mai văzut-o atât de lividă şi dispreţuitoare. Nu s-a întors când spusese. Am descoperit un mesaj în Biblia ei, în seara când o aşteptam acasă. Plecase de la Moor chipurile la cumpărături, dar cred că minţea! Totuşi, mi-e dor de ea şi-i doresc dragei mele surori să nu păţească nimic şi s-o apere Dumnezeu. Te rog, ajută-ne, Jane.

A ta fidelă, Mary Rivers

Îngrozită şi căutând să rezolv misterul, am deschis prudentă şi scrisoarea de la St. John Rivers. Iată rândurile din corespondenţa datată cu două zile înainte ca eu s-o primesc, şi la o zi după cea de la Mary:

Domnule şi doamnă Rochester,

Vă rog să reţineţi că am alăturat o adresă a surorii mele Diana şi a soţului ei, căpitanul Nathaniel Fitzjames.

În prezent, se află pe coastele comitatului Chiar azi am primit un scurt mesaj de la ea, şi adresa aceasta. Vă transmit adresa dumneavoastră, întrucât eu nu voi avea nevoie de ea. Nu am nimic de-a face cu marii înşelători, aşa cum sunt pentru mine căpitanul şi Doamna Fitzjames. Poate nu ştiţi că doream să se logodească cu un prieten al meu din colegiu, un anume domn Lamprey. Părea deosebit de potrivit pentru Diana, şi l-am sfătuit s-o curteze. Acum, nu va mai face parte din familia noastră, aşa cum speram, şi mă tem că i-am pierdut atât prietenia, cât şi admiraţia.

Mai mult decât atât, Mary se teme că acest scandal va duce la desfacerea propriei sale logodne. Nu mă tem de o asemenea situaţie, întrucât îl cunosc bine pe domnul Wharton. Nu rupe niciodată un contract, deşi cele întâmplate vor pune familia lui într-o postură cumplit de stânjenitoare.

Din păcate, sunt nevoit să recunosc cu tristeţe că dumneavoastră şi soţul dumneavoastră sunteţi complici ai acestui necaz îngrozitor. Ştiu că Diana a fost prezentată căpitanului Fitzjames în casa dumneavoastră, şi a fost încurajată de domnul Rochester. Persoanele din categoria lui nu au cunoştinţă despre integritatea tinerelor domnişoare cu frica lui Dumnezeu. Nu mă puteţi contrazice în această privinţă! Înalta mea consideraţie pentru rudele mele este pusă la grea încercare. Voi încheia acum această scrisoare, căci trebuie s-o pun la poştă înaintea zilei de mâine. Plec la o conferinţă în Cambridge. Mă rog pentru dumneavoastră în fiecare zi.

St. John Rivers

Am sărit de pe scaun, repezindu-mă în bibliotecă.

— Edward, trezeşte-te! Am primit veşti din Morton! Diana şi căpitanul Fitzjames s-au căsătorit!

L-am scuturat de umăr, iar Edward sări din fotoliu şi o luă din loc ca şi cum ar fi dansat greoi, după care se rezemă de umerii mei.

— Jane? Visez? Ce vorbe ai rostit adineauri?

— Tocmai au sosit două scrisori, una de la Mary Rivers, iar cealaltă de la St. John Rivers, confirmând suspiciunile lui Mary. Diana şi căpitanul s-au cununat, şi am aici, în mână, adresa lor.

— Sunt în... sau pe coasta de la nord? Nathaniel e ofiţer de uscat acolo. Lua-l-ar naiba! Dintotdeauna a fost un pişicher. Cred că o iubeşte sincer pe Diana a ta, altfel n-ar fi riscat un scandal ca s-o ia de nevastă. Au existat multe ocazii, în tinereţea noastră, când Nathaniel pierdea câte o fată pentru un peţitor mai îndrăzneţ. Nu l-aş fi crezut niciodată agresiv. E un şoc foarte amuzant, Jane.

— Cred că Diana a fost cu iniţiativa. A plecat din Morton marţi după Crăciun, şi n-a luat legătura cu sora şi fratele ei decât după ce s-a măritat. Mă întreb dacă ar fi bine să-i scriu. Poate se teme să ne scrie...? A trecut o săptămână de când a avut loc ceremonia.

Eram veselă şi nemulţumită în acelaşi timp, căci şi eu dorisem ca acea pereche să se căsătorească; totuşi, aş fi preferat o ceremonie desfăşurată în condiţii mai puţin neobişnuite.

— Diana te va contacta fără doar şi poate, presupuse Edward, iar prietenul meu trebuie să aibă şi el ceva de spus! Mă întreb de ce n-au venit să se căsătorească aici. Poate au considerat că riscau prea mult să fie amânaţi sau împiedicaţi. Ai zice că a fost un gest romantic, soţioara mea?

— A, nu-i chiar atât de vesel şi romantic, Edward. St. John Rivers ne-a acuzat, pe tine şi pe mine, că le-am încurajat relaţia. Recunosc că am manifestat un anumit interes, dar n-aş fi putut sădi în veci seminţele dragostei acolo unde nu există un teren fertil.

L-am luat de mână, simţind un tremur în piept.

— Linişteşte-te, nevastă! Stai jos pe genunchiul meu.

Am fost trasă spre un scaun, iar Edward se aşează, trăgându-mă şi pe mine cu el.

— A venit iar cu proclamaţii de dragoste nefericite la adresa ta, Jane?

— Nu: St. John Rivers e din nou cel dinainte. Nu pot decât să cred că se va alege ceva bun din asocierea asta între familia mea şi prietenul tău.

— O asociere pozitivă, să sperăm. Mă întreb ce-o să facă familia lui Fitzjames. Nu cred că s-au aşteptat vreodată să se

însoare, după ce prima logodnă i-a fost stricată de fratele său. Pentru ei, căsătoria asta va fi o adevărată minune. Un şoc binemeritat!

Mă strânse în braţe, sărutându-mă pe gât, şi chicoti. Mă bucuram să văd că, deşi considera acea căsătorie revoltătoare, era şi vizibil încântat.

Pilot se repezi în cameră, înaintea lui John şi a lui Mary. Servitoarea aducea o tavă cu ceai şi diverse prăjiturele. Le-am dat şi lor vestea căsătoriei şi, ca de obicei, niciunul dintre ei nu s-a emoţionat prea mult. Pilot mi-a simţit dispoziţia şi a scos un lătrat scăzut, împingându-mi mâna cu botul ca să-l privesc în ochi şi să-l mângâi. Dragă cititorule, presupui că mai sunt pe drum şi alte întâmplări interesante? Nu te înşeli, căci mai am destule de spus despre primii mei ani de căsnicie şi evenimentele din timpul lor.

CAPITOLUL 12

După trei zile, sosi un pachet adresat domnului şi doamnei Rochester de la Conacul Femdean. La deschiderea lui, au apărut două documente sigilate. Unul provenea de la Diana şi mi-era adresat mie, câtă vreme celălalt era pentru Edward, de la căpitanul Nathaniel Fitzjames. Cum Edward se afla în grajd, cu John, m-am retras în camera mea să citesc netulburată epistola Dianei. Speram să fie o scrisoare frumoasă, iar în caz că-mi cauza lacrimi sau nelinişti, preferam să diger efectele cuvintelor Dianei în singurătate.

După ce m-am instalat în fotoliul soţului meu, cât mai aproape de foc, am citit cuvintele scrise de Diana:

Draga mea Jane,

Presupun că ai primit până acum confirmarea uniunii mele cu căpitanul Nathaniel Fitzjames. Aşa este. Ne-am căsătorit, la data de 31 decembrie, 18... Recunosc că am fugit în secret la Nathaniel, şi l-am găsit gata să mă ceară în căsătorie. La început am refuzat dar, stând să mă gândesc mai bine, l-am acceptat şi nu mă îndoiesc că niciodată nu-mi voi regreta alegerea. Îl iubesc, cu adevărat şi cu pasiune. Sunt binecuvântată, iar el îmi comunică aceeaşi emoţie şi însufleţire.

Îţi voi relata cum a decurs curtea pe care mi-a făcut-o, căci numai tu, Jane, poţi să înţelegi şi să apreciezi corect complexităţile iubirii moderne. Chiar în timp ce-ţi scriu aceste cuvinte, sunt uimită de faptele mele din trecut, şi mă simt peste măsură de binecuvântată ca rezultatul să fi fost în favoarea mea.

După plecarea de la Femdean, nu mai aveam nici-o speranţă să mă bucur din nou de compania lui Nathaniel, întrucât lăsasem situaţia nerezolvată. Nu mă aşteptam să mă urmărească stările confuze şi visele cu Nathaniel, înainte de răsăritul următoarei luni pline. Dimpotrivă, eram cu atât mai nerăbdătoare să caut compania iubitului meu. Căci în fiecare noapte, după despărţire, inima mi se frângea de dorul lui, iar în mintea mea îl numeam „Iubitul". Nu-i aveam adresa, şi mă codeam să ţi-o cer, Jane.

În mod miraculos, la câteva săptămâni după despărţire, ca şi cum mi-ar fi cunoscut dorinţa inimii, Nathaniel a ciocănit la uşa casei Moor. Eram acoperită cu făină după ce pregătisem

plăcinte cu mere şi biscuiţi, când a intrat în bucătărie. Am fost fascinată, deşi m-am purtat cu rezerve. Mary l-a adus la mine, ca şi cum n-ar fi contat dacă arătam prezentabil sau nu. Nu vedea niciun semn de fascinaţie între Nathaniel şi sora ei mai mare.

Totuşi, i-am oferit lui Nathaniel o ceaşcă de lapte cald şi l-am poftit să ia loc în faţa vetrei. Mary nu voia să ne lase singuri. St. John trebuia să sosească din clipă-n clipă la cină, iar Hannah nu vedea niciun motiv de a ieşi din bucătărie. Aşa că i-am zâmbit lui Nathaniel, iar el mi-a surâs la rândul lui. Ne-am purtat destul de necuviincios, cred. Nu puteam sta mult timp fără să roşesc, şi cu toate că aveam obrajii pudraţi cu făină, se vedea limpede că eram intimidată. Astfel, după câteva minute, s-a ridicat să plece. Ce tare îmi bătea inima! Nu-i puteam spune cu niciun chip cât de mult îi preţuiam prezenţa şi că aş fi dorit să vină mai aproape de mine. Par cumva înnebunită de pasiune? Este o stare cu totul nouă. Aş vrea să rămân sub vraja ei cât mai mult timp posibil. Nu există cuvinte care să descrie această senzaţie de afecţiune, şi descopăr că numai poezia se apropie de o exprimare similară. Totuşi, dragostea este propria ei formă de artă!

Să-ţi povestesc mai departe. În timp ce Nathaniel pornea spre uşa bucătăriei, am aruncat cât colo aluatul de pâine pe care-l frământam şi am alergat la el. Am încercat cu disperare să-i arăt din privire că-l iubeam. Şi, ce să vezi! Pesemne îngerii mi-au venit în ajutor, căci oricât eram de încurcată, când l-am privit în ochi el mi-a şoptit:

— Mă bucur mai presus de orice, Diana, să văd că eşti bine.

Ce cuvinte minunate! Numele meu rostit de gura lui, alături de nişte vorbe atât de frumoase, suna mai degrabă extraordinar decât nepăsător. Foştii peţitori nu-mi spuseseră niciodată altfel decât „domnişoară Rivers", iar la plecare, dădeau din cap şi atât. În acel moment, inima mi s-a umplut de fericire. Cuvintele lui s-au infiltrat în mine ca mierea, şi eram sigură că-l voi adora pentru totdeauna!

Chiar în clipa următoare, fratele meu a sosit acasă. Ne-am pomenit în uşa bucătăriei, înconjuraţi de sora mea, Hannah şi St. John. Eram captivi!

Nathaniel, deşi surprins de apariţia fratelui meu, şi-a păstrat calmul şi a stat de vorbă cu St. John, în salon, aproape o oră. Am profitat de ocazie şi m-am spălat pe faţă şi pe mâini, mi-am scuturat fusta de făină şi am dus în salon o tavă cu biscuiţi proaspeţi.

Când am intrat în cameră, am văzut că nu se înţelegeau. Aproape că se certau, în chestiuni de religie şi politică, şi nu peste mult Nathaniel a ajuns la uşa din faţă, cu pălăria pe cap şi pelerina pe umeri. Stăteam în faţa lui şi nu îndrăzneam să scot niciun sunet, de teamă să nu izbucnesc în plâns.

În clipa când puse mâna pe clanţă, Nathaniel se uită la mine şi dădu din cap cu gravitate. Apoi, se întoarse spre fratele meu, care stătea întors cu spatele spre el, şi spuse:

— Bună seara, domnule Rivers. Vă mulţumesc pentru trataţie. Dacă va fi nevoie să mai corespondăm, mă puteţi găsi la Hanul Green. Am o cameră acolo, în timp ce se construieşte propria mea locuinţă.

Deschide uşa, îmi făcu cu ochiul şi ieşi. Am alergat la fereastră şi l-am privit cum pleca, pe calul lui negru, prin ploaia asfinţitului de decembrie. Îmi simţeam inima frântă în două. M-am dus direct în camera mea şi am stat la masa de toaletă timp de aproape o oră.

Am fost surprinsă să văd, în oglindă, că dragostea continua să mi se citească în ochi. Înotau în lacrimi dulciamărui, iar pe buze îmi apăruse un mic zâmbet ciudat, în clipa aceea, am ştiut că aveam să-mi găsesc drumul spre Nathaniel înainte de Anul Nou. Am văzut cum pe faţă îmi apărea propriul mei zâmbet şiret, dându-mi seama că Nathaniel Fitzjames mă informase intenţionat unde-l puteam găsi.

Hotărâtă să-mi fac un mic bagaj şi să pornesc de una singură pe urmele lui Nathaniel, nici nu m-am mai gândit la convenţiile din societate. Ştiam doar, cu fiecare celulă a fiinţei mele, că trebuia să ajung la el înainte ca îndrăzneala să-mi fie înăbuşită de buna cuviinţă.

Aşa că, a doua zi dimineaţa, am făcut aranjamente să mă duc la Whiteross, pentru a cumpăra cadouri, căci atât Mary cât şi St. John au zilele de naştere în ianuarie. Când Mary s-a oferit să vină cu mine, am refuzat-o, insistând în repetate rânduri că preferam să merg singură. Mi-am ascuns sub fustă trăistuţa cu lucruri, luând la mine şi una goală, chipurile pentru cumpărături.

St. John plecase deja de-acasă, aşa că lui nu trebuia să-i dau nici-o explicaţie.

Pe tot parcursul călătoriei m-au frământat grijile şi de multe ori am fost cât pe ce să fac calea-ntoarsă. Dar, când m-am apropiat de oraşul unde locuia iubitul meu, după o zi întreagă pe drumuri, n-am mai avut nici-o îndoială că aveam să-l văd pe Nathaniel înaintea dimineţii următoare. După ce am tras un pui de somn, m-am trezit ca să descopăr că trăsura cu care călătorisem se oprise în faţa unei cârciumi. M-am interesat unde se afla Hanul Green. Întâmplător, era la doar cinci minute de mers pe jos. Era târziu, aproape de micul dejun, şi cu toate că riscam să fiu tâlhărită sau chiar mai rău, nu mi-am căutat alt adăpost. Soarta sau nepăsarea m-a îndemnat să mă duc la el.

Oricât ar părea de improbabil, când mai aveam câţiva paşi până la Hanul Green, s-au deschis băierile cerului. Ploaia m-a udat până la piele. Aveam la mine doar un schimb de haine şi o cămaşă de noapte. Am intrat grăbită la Green, cu apa şiroindu-mi de pe gulerul pelerinei.

Domnul Robbin, un bătrân pe jumătate orb, mi-a spus despre căpitanul Fitzjames că era plecat. Tocmai mă întorceam să ies, când mi-a spus, făcându-mi cu ochiul:

— Dar nu mi-ar fi greu să-i deschid uşa camerei, pentru sora lui.

I-am înţeles jocul şi am dat din cap, cu un zâmbet spăşit.

Peste câteva momente, mă aflam în camera căpitanului Nathaniel Fitzjames. Jane, inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam ca domnul Robbin să nu mă creadă o stricată în devenire. Cred că arătam jalnic, cu boneta pleoştită de ploaie şi pelerina mea stacojie împroşcată cu noroi. Hangiul m-a lăsat singură, după ce a aţâţat focul gata să se stingă, şi m-am aşezat pe un scaun, înţepenită din toate încheieturile şi singură cu gândurile mele.

Oare să-i spun că avusesem drum prin Whiteross şi, ajungând întâmplător în zonă, îmi amintisem adresa lui? Jane, nu avem niciun plan pus la punct! M-am hotărât să-mi ascund dragostea din ochi până reuşeam să citesc o expresie de acelaşi gen şi pe chipul lui Nathaniel. Timp de aproape un sfert de oră, am stat aşezată pe taburetul de lemn, şiroind de apă lângă foc, înainte de a mă hotărî să mă dezbrac şi să-mi pun hainele la uscat. Curând, aveam pe mine o rochie călduroasă şi-mi

strânsesem părul la spate, cu o panglică. Am găsit o oglinjoară pătată şi m-am ameninţat singură cu degetul.

„Fii gata să pleci înapoi în noapte! S-ar putea să nu te iubească! Poate că asta e pedeapsa ta pentru că ai dat cu piciorul sentimentelor de la patru peţitori!"

Totuşi, nu-mi puteam stăpâni zâmbetul. Mă plimbam prin cameră, atentă să nu deranjez din loc niciun obiect. Am găsit câteva cărţi de istorie şi proceduri navale. Odaia era mobilată foarte simplu, şi nu vedeam niciun semn că ar fi fost a lui Nathaniel, până am găsit o scrisoare adresată lui de la cineva din familie. Dedesubt se afla o hârtie cu un „D" mare scris pe ea, aşa că am dat scrisoarea la o parte, pentru a-mi vedea numele asociat cu mesajul scris artistic şi plin de ornamente. Mi-am regăsit încrederea şi bucuria. Dimpotrivă, în clipa următoare m-am temut că, găsindu-mă acolo, avea să mă considere prea îndrăzneaţă. Mi-am făgăduit să nu-i cerşesc prietenia, dacă nu-mi putea oferi dragostea lui.

Am pus la loc hârtiile care atestau preocuparea lui Nathaniel faţă de numele meu şi m-am retras în fotoliu, privind flăcările care devorau hulpave lemnele din sobă. Curând, am adormit şi nu m-am mai trezit până când am auzit glasul unui bărbat cântând. Stăteam cu spatele spre uşă, aşa că nu puteam să văd cine era, dar am recunoscut vocea iubitului meu. Am încremenit în fotoliu, temându-mă să fac vreo mişcare, conştientă de gravitatea situaţiei.

— Ce-i asta? O pelerină şi o traistă?

Între timp, focul scăzuse şi mai răspândea doar puţină lumină. Nathaniel a scăpărat un chibrit, aprinzând o lumânare, şi privind peretele din faţa mea am văzut lumina lumânării apropiindu-se. Peste o clipă, Nathaniel ocoli fotoliul şi ajunse în faţa mea.

— Asta-i vreo scamatorie? Să fie oare o fantasmă, sau adevărul adevărat? Eşti o plăsmuire a imaginaţiei.

Şi-şi acoperi ochii cu mâna stângă, scuturând din cap.

— N-am băut atât de mult încât să-mi pierd minţile. Mă...

Întinse mâna, îmi atinse tâmpla şi făcu un pas grăbit înapoi.

— ... Mă gândesc prea mult la tine.

Cu voce mică, am răspuns:

— Voiam să te văd.

— Aha! Eşti Diana!

— Voiam să...

N-am mai putut continua. Eram prea ruşinată ca să spun ce voiam. Nathaniel, care nu uitase de buna cuviinţă, se uita la mine precaut, ca şi cum aş fi fost o închipuire.

— Ei bine, stai să aduc un scaun, şi vom putea sta de vorbă înainte de a veni vremea să pleci. Probabil te-a prins ploaia afară.

Arătă spre hainele mele ude, iar eu am dat din cap, încurcată. Pipăindu-mi rochia, constată:

— Încă nu s-a uscat.

După ce se aşeză, îmi adresă un zâmbet prietenos şi se aplecă spre vatră. În timp ce scormonea tăciunii, flăcările se înveăpăiară din nou, şi i-am putut vedea bine faţa, cum sunt sigură că putea s-o vadă şi el pe a mea.

În clipa aceea, emoţia şi pasiunea mi-au explodat în piept şi am sărit din fotoliu, cuprinzându-mi iubitul cu braţele pe după gât. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, în timp ce-i mărturiseam:

— Nathaniel, nu mă alunga. Am venit ca să rămân cu tine.

Da, Jane, n-a lipsit mult să-l seduc de-a binelea, dar aş fi făcut orice ca să cunosc adevărata plăcere despre care le auzisem şuşotind pe femeile măritate şi citisem în „Cântarea Cântărilor". Mă simţeam obligată să profit de ocazie, călăuzită atât de spirit, cât şi de trup.

Reţine, nu mă aşteptam să ne căsătorim, şi consideram că era singura mea şansă de a cunoaşte extazul cu un bărbat pe care-l admiram şi-l adoram. Până atunci, îmi înăbuşisem sentimentele tulburi şi neînţelese, dar în acea noapte de decembrie nu mi-am mai putut ascunde dorinţa.

Şi astfel, am petrecut noaptea ca doi îndrăgostiţi de pe vremuri. Existam dincolo de reguli şi legi. Nu mai aveam ochi decât unul pentru celălalt. În văpaia soarelui de dimineaţă, m-a privit cum mă trezeam din somn.

După un moment, mă întrebă:

— Şi acum, draga mea dragă? Ce urmează, făptură nebunatică? E dimineaţă, iar tu te afli tot aici. Cât timp ai să stai cu mine?

— Cât vrei tu, i-am răspuns.

— Ba nu, cât vrei tu, *sunt sigur.*

— Nu sunt atât de încăpăţânată şi egoistă – deşi am fost acuzată de ambele defecte.

— Asemenea trăsături sunt calităţi, la o tovarăşă de viaţă, prietenă şi soţie.

Am fost tulburată de aceste cuvinte şi m-am ridicat în capul oaselor, în pat.

— Dragă Nathaniel, să nu crezi că m-am strecurat în camera ta ca să te ademenesc să ne căsătorim. Sunt neconvenţională. Nu caut să te atrag în nici-o capcană.

Nu aştept de la tine nimic mai mult decât ceea ce tocmai am împărtăşit.

— Nu vrei să te măriţi cu mine? mă întrebă Nathaniel, cu adevărat perplex.

— Nu ştiu...

— Crezi că te poţi întoarce la casa Moor neschimbată?

— Nu. Am să te păstrez în inima mea.

— Asta-i o idee romantică, Diana, dar deloc practică. Nu-ţi va fi simţit nici-o persoană lipsa, în noaptea asta? Aşa cum eşti acum, nu te mai poţi duce înapoi.

— Mi-am pregătit scuzele şi, dacă mă întorc acasă până diseară, nimeni n-o să mă ia la întrebări. Vrei să insist să te însori cu mine înainte de a mă cunoaşte pe deplin? Nu de hatârul tău am făcut dragoste cu tine în noaptea asta. Te doream.

Ţine-te bine, verişoară Jane. Recunosc că mă cuprinsese un soi de nebunie, darlasă-mă să-ţi povestesc mai departe, ca să vezi cum a continuat. Într-adevăr, uneori îmi place să-mi asum riscuri.

Nathaniel a încercat în continuare să discute raţional cu mine.

— Vorbeşti de parcă ai fi urâtă şi lipsită de farmec! Prin urmare, nu mă iubeşti?

Nu i-am putut răspunde. M-am întors pe partea cealaltă, îngropându-mi faţa în pernă.

Nathaniel îmi puse mâna pe umărul gol şi începu să mă mângâie. Am ridicat capul, mi-am dat la o parte părul din faţă şi am exclamat:

— Spun limpede: te iubesc! Totuşi, venind aseară la tine, nu m-am gândit nici-o clipă că ai vrea să mă iei de nevastă. E o

mărturisire nebunească, da! Nu mă judeca, Nathaniel. Nu sunt o matracucă.

— Să te judec...? Te iubesc, Diana. Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Din prima clipă când m-ai ţinut de mână, am simţit o scânteie şi o recunoaştere. Trebuie s-o fi simţit şi tu. Altfel, de ce aş fi fost atât de îndrăzneţ încât să te vizitez, la casa Moor?

— Întâlnirea noastră de la Femdean m-a speriat, Nathaniel, şi am vrut să fug, dar în acelaşi timp eram atrasă de tine cum e o căprioară atrasă la adăpătoare, în arşiţa verii. Mai ţii minte acea ocazie când m-am simţit îndemnată să stau lângă tine, în timp ce tu cântai la pian? În asemenea momente, eram foarte încurcată – şi mai sunt şi acum.

— Nu eşti sigură cât de mult te iubesc?

— Nu.

— Atunci, mărită-te cu mine. Aşa cum eşti acum, nu te mai poţi întoarce acasă.

— Să ne căsătorim numai de dragul convenţiilor? Niciun alt bărbat nu mă va cunoaşte vreodată aşa cum mă cunoşti tu. N-am nici-o scuză ca să-mi găsesc un alt tovarăş de viaţă.

— Nu poţi să crezi că te ador, Diana?

— În ultimul an, mi s-au făcut multe declaraţii de dragoste, şi erau fie glume, fie trecătoare.

— Te-am ţinut aici, în camera mea, hotărât pe deplin să-mi devii soţie. De ce am vorbit atât de puţin în casa Moor, când nu te-am găsit singură? Voiam să mă duc acolo azi, ca să te cer în căsătorie, declarându-mi dorinţa de a face nunta imediat ce-ţi convenea.

Mă luă de mâini, dar mi le-am smuls şi am alergat să-mi iau rochia de pe podea. Eram goală, în faţa lui. Şi refuzam să-i fiu soţie. Ar fi putut să fie sfârşitul lumii mele. Poţi înţelege de ce mi-am asumat un asemenea risc, Jane? Dacă nu, am să-ţi explic la fel cum i-am explicat şi lui.

M-am logodit la şaptesprezece ani. Un aranjament clandestin, care s-a dovedit ca fiind ilicit, cu domnul Robert Elver. În mod inexplicabil, la scurt timp după logodnă a început să flirteze cu buna mea prietenă din copilărie, Rosalyn, despre care n-am pomenit nimic până acum, pentru că voiam s-o uit. Crezusem doar că

Rosalyn şi Robert erau buni prieteni, de dragul meu. Nu aveam experienţă cu prefăcătoriile. La două luni după logodnă şi cu o săptămână înainte de ziua când trebuia s-o anunţăm familiilor noastre, domnul Elver şi Rosalyn au fugit împreună.

I-am spus iubitului meu Nathaniel că mai trecusem printr-o logodnă şi aveam s-o refuz pe oricare alta. Până la el, inima mea fusese intangibilă. Doream să încetăm relaţia câtă vreme încă mai era plină de adoraţie. Eram sigură că acea legătură avea să-mi dea putere toată viaţa. Era o soluţie sigură pentru mine, dar deloc mulţumitoare pentru Nathaniel.

— Vino aici, Diana, mă chemă el, întinzându-mi mâna, şi n-am putut face altceva decât să-i îndeplinesc dorinţa de a mă avea, căci putea fi ultima mea întâlnire cu sublimul.

Şi-a potrivit trupul lângă al meu pe saltea, gâdilându-mi urechea în timp ce-mi făcea o propunere:

— Bine, atunci nu ne vom logodi. Ne căsătorim mâine-seară, şi nimeni n-o să intervină între noi. Fii soţia mea, Diana. Nu-mi poţi refuza raţionamentul.

Mi-am imaginat cum m-aş fi dat jos din pat, ca să mă îmbrac, să plec de lângă Nathaniel şi să mă întorc la casa Moor. Ştiam că ar fi fost totuna cu a mă duce în Infern de bunăvoie. În clipa următoare, am izbucnit în râs, căci mi-am dat seama că aveam de ales, Jane. Mă simţeam prost la gândul rezervelor dinainte, şi i-am strâns şi mai puternic braţele în jurul meu, spunându-i că aveam să-i fiu soţie. Şi aşa a fost, iar acum mi te poţi adresa cu „doamnă Fitzjames"!

Ce mai poveste ţi-am depănat, dragă verişoară! Sper c-ai să mă iubeşti şi pe mai departe. În viitorul apropiat, ne vom putea întâlni din nou, aşa c-ai să vezi că, deşi m-am repezit, acum mă aflu într-un loc sigur. Un loc minunat! Te rog să-mi scrii, şi să-mi spui ce mai faceţi tu şi domnul Rochester. Mi-e dor să mai aud de Femdean şi de locatarii de-acolo. Iartă-mă pentru orice îngrijorări am pricinuit şi să ştii că n-am făcut decât să-mi urmez inima.

Cu drag, Diana

Cititorule, am parcurs scrisoarea de două ori, şi de fiecare dată am plâns, cuprinsă de uimire şi recunoştinţă. Apoi, am vârât-o în buzunarul rochiei, hotărâtă să-i scriu Dianei de îndată ce se însera. Mai întâi, însă, voiam să citesc şi epistola

căpitanului Fitzjames, înainte de a le binecuvânta căsătoria. Scrisoarea îi era adresată soţului meu, aşa că eram obligată să-i aştept întoarcerea ca s-o citesc.

CAPITOLUL 13

Am fost smulsă din reverie la auzul paşilor lui Edward pe rogojina din hol. M-am ridicat, scoţând scrisoarea căpitanului Fitzjames din buzunar.

— Jane? Eşti aici? Mary mi-a spus că te-ai închis în cameră de-o oră şi mai bine. Totu-i în regulă?

— Citeam o scrisoare de la Diana. A venit şi una de la prietenul tău, şi te-am aşteptat. Ai avut o după-amiază frumoasă?

— John m-a dus pe la grajduri, şi mi-am vizitat calul. Ar trebui să-nveţi şi tu să călăreşti, draga mea dragă. Mi-ar plăcea să te văd practicând sportul ăsta. Pilot s-a luat la bătaie cu un câine vagabond, aşa că John l-a bandajat, în timp ce eu îl ţineam. Se pare că i-a sfâşiat destul de rău urechea. O să se vindece, cu alifie. Una peste alta, a fost o zi bună. M-am simţit folositor şi, la drept vorbind, m-am simţit bine stând afară mai mult de o oră. Am fost surprins că nu m-ai căutat.

— Bine, adică, foarte bine. Edward, vrei scrisoarea?

— Ei, dar nerăbdătoare mai eşti, Janet! Da. Ajută-mă să-mi scot cizmele. Încercam să te enervez. Voiam să-ţi văd furia! Să te fac să te simţi nedorită, ca să alergi la mine şi să-mi cauţi afecţiunea. Toată după-amiaza n-am avut parte de nici-o sărutare sau mângâiere.

— Edward, nu fi răutăcios! Sunt preocupată de scrisoarea Dianei. Cum poţi fi atât de calm? Nu te interesează situaţia căpitanului Fitzjames?

— Taci, păpuşico, şi hai să mă ajuţi la cizme.

I-am scos cizmele şi le-am pus în faţa căminului, la uscat.

— Tonul Dianei e destul de vesel, în scrisoarea pe care mi-a trimis-o. Conţine şi unele confesiuni pe care nu cred că ar vrea să ţi le povestesc. Te superi?

L-am condus pe Edward la fotoliu şi m-am aşezat şi eu pe scăunel, la picioarele lui.

— Ia s-auzim ce-are de spus Nathaniel. Mie mi-a scris, şi sunt curios să aflu detaliile, chicoti Edward. Dar, înainte de a începe, dă-mi o ţigară.

După ce havana soţului meu fu aprinsă şi începu să pufăie din ea, i-am aşternut o pătură verde cu carouri maro peste picioare şi am deschis scrisoarea sigilată.

Dragă Edward,

Vă trimit cele mai călduroase salutări, ţie şi soţiei tale. Mi-a făcut mare plăcere vizita, şi sunt nerăbdător să văd grădinile de la Femdean în măreţia înfloririi de la vară, dacă vom fi invitaţi. Sunt sigur că ştii despre căsătoria mea cu verişoara soţiei tale, Diana Rivers. Ceremonia a avut loc în ultima zi a anului trecut. S-a oficiat în grabă, din cauza pericolului ca St. John Rivers să intervină, cu riscul sigur de a o pierde pe Diana dacă n-o luam de soţie. Vizitasem casa Moor chiar după Crăciun, cu intenţia de a o cere pe Diana în căsătorie. Nu i-am putut afla răspunsul şi sentimentele pentru mine decât după aproape două zile.

Din fericire, la patru zile după întâlnirea noastră din casa Moor, ne-am căsătorit şi acum locuim în odăiţa mea de la Hanul Green, până când casa îmi va fi gata pentru a ne muta acolo. În iunie, noua mea mireasă va fi stăpâna propriului ei cămin.

Ai ştiut că o iubeam pe Diana înainte s-o spun cu glas tare. Îţi mulţumesc pentru discreţia şi sfaturile tale. Nu le-am urmat pe toate şi pot să spun că, în unele privinţe, te-ai înşelat. N-am putut s-o uit pe Diana şi să aştept ca primăvara să-mi trimită o nouă dragoste. Tu o cunoşti numai ca verişoară a soţiei tale.

Diana intenţionează să-i trimită o scrisoare doamnei Rochester. Îi va explica în amănunt cum am curtat-o, în măsura în care încă nu ştii. Te rog să înţelegi. Când arşiţa verii va usca noroiul drumurilor, făcând călătoriile mai uşoare, soţia mea şi cu mine sperăm să vă revedem, pe Jane şi pe tine, la Femdean. Numai sănătate şi fericire la amândoi!

Căpitan Nathaniel Fitzjames

În timp ce puneam scrisoarea la loc în buzunar, lângă a Dianei, Edward întrebă, cu o expresie amuzată pe chip:

— Ei, şi verişoara ta ce-a avut de spus? La fel stau lucrurile şi cu ea?

— Da, a fugit ca să fie cu căpitanul, dar fără intenţia de a-l lua de bărbat. Diana nu era insistentă. Cred că mariajul a surprins-o şi pe ea la fel de mult ca pe noi. Sunt sigură că e mulţumită cu soţul ei.

— Jane, eşti de acord că situaţia s-a rezolvat în favoarea tuturor, cu excepţia lui St. John? N-o să fie mulţumit până nu va

mai vedea în faţa lui decât Porţile Raiului, în viaţa mea n-am cunoscut pe cineva care să-şi deteste atât de aprig natura umană.

— Edward! Eşti răutăcios. Numai viitorul ştie ce soartă e benefică pentru faptele de acum. Totuşi, cred că vor avea o căsnicie fericită.

— Du-te la biroul tău şi trimite-le un răspuns. Nu vreau ca Fitzjames să ne ocolească uşa. Spune-le că sunt cum nu se poate mai bine-veniţi, şi că ne bucură mariajul lor. N-o să ne facem griji în legătură cu fratele Dianei şi opinia lui despre amestecul nostru.

Am scris o epistolă pentru căpitanul Nathaniel şi doamna Fitzjames şi am trimis-o a doua zi. Mă simţeam uşurată că Diana şi Nathaniel se găsiseră unul pe altul. Ştiam că din relaţia lor nu putea ieşi nimic rău. Le-am scris un mesaj şi lui St. John şi Mary Rivers, ca să-i anunţ că Edward şi cu mine îi susţineam pe Diana şi Nathaniel. Nu voiam să las loc pentru niciun fel de speculaţii.

În ultima săptămână a lunii ianuarie, am primit o scrisoare de la Diana Fitzjames. Recunoscătoare pentru sprijinul nostru, spera să ne viziteze pe la sfârşitul primăverii sau începutul verii. M-am bucurat până-n adâncul inimii să aflu că urma să-i văd împreună peste câteva luni.

Mary Rivers mi-a scris şi ea, ca să atenueze tensiunile din ultima vreme, iar răspunsul ei părea binevoitor şi prietenos. Cred că-i era dor de Diana, dar se înfuriase aşa de tare că nu era prima dintre surori care să se mărite, încât n-o deranja absenţa surorii sale din casa Moor. Totuşi se bucura la gândul că urma să aibă o cununie frumoasă, cu nuntaşi şi flori, în septembrie. Aceste gânduri fericite o ajutau să-şi privească sora şi cumnatul cu respect pentru căsătoria lor, chiar dacă nu şi fără o undă de dispreţ.

Luna februarie a fost friguroasă şi umedă. Edward şi cu mine petreceam ceasuri îndelungate citind sonetele cu încărcătură metapsihică ale lui William Wordsworth, şi opera mistică a lui William Blake. Ne-a plăcut excelentul roman „Valentine”, al scriitoarei franceze George Sand.

Uneori, mă săturam de cuvinte şi-mi doream să pot doar să închid ochii şi să ascult. Era o atitudine egoistă din partea mea, aceea de a dori ca lui Edward să-i revină vederea. Îi admiram peticul de piele petrecut peste ochiul lipsă, dar

misterul pe care i-l conferea începea să devină obositor. Spre ruşinea mea, aveam momente, în zilele cu ploaie şi vânt ale iernii, când mă lăsau nervii la gândul de a-l informa iar despre starea vremii.

Chiar când luna februarie se apropia de sfârşit, şi consideram că n-avea să se mai producă niciun eveniment care să mi-o întipărească în memorie, am fost vizitată de un spectru. În zorii unei zile, tocmai când razele soarelui începeau să intre în cameră, m-am întors pe o parte, privind conturul trupului lui Edward. Era adus de spate şi rotunjit. Umărul lui se înălţa în faţa mea ca un deal. În timp ce el se odihnea în continuare, m-am strecurat jos din pat, ca să privesc zorii zilei de iarnă. Prin cameră se răspândea lucirea slabă a focului, şi mi-am imaginat că faţa mea era umbrită în timp ce mă uitam afară, ascunsă de lumina zorilor.

Dincolo de fereastra cu dantelărie de lemn, lumea era albăstrie şi stinsă. Cea mai mare parte a naturii rămânea capturată în întuneric, mai puţin vârfurile copacilor cu contururile lor neregulate, şi o pată închisă în noroiul de lângă drum. Dintr-odată, am zărit o pisică alergând spre grajd şi am zâmbit. Viaţa îşi urma cursul şi, curând, liniştea calmă avea să se ascundă iar în străfundurile minţii mele. Ca întotdeauna, pe tot parcursul zilei aşteptam cu nerăbdare să regăsesc singurătatea, cu calităţile revigorante ale liniştii şi păcii.

Ştiam că Mary era la bucătărie, unde pregătea pâinile şi fierturile pentru mesele zilei, dar încă mai nutream ideea de a contempla naşterea zilnică a perfecţiunii naturale a lui Dumnezeu. Mă aşteptam întru totul să văd un înger în razele soarelui care răzbăteau printre norii groşi.

Mă aflam într-o stare plăcută, aveam membrele relaxate şi ochii încă somnoroşi, aşa că mă lăsam deschisă şi vulnerabilă. Eram chiar pe acea culme a calmului în care simţeam nişte ochi aţintiţi asupra mea. Am cercetat împrejurimile cu privirea. Cerul se lumina treptat, iar norii nu mai blocau razele soarelui. Mai erau doar câteva momente până să se lumineze pe deplin. Curând, soarele mă ajută cu un fascicul palid. O mişcare, undeva într-o parte, mă făcu să tresar. Ochii mi se repeziră într-acolo, şi am văzut, la marginea pădurii, o siluetă în mantie. Umbra adâncă a copacilor îi ascundea chipul.

Ştiam că ochii săi voiseră să-mi atragă atenţia. Mi-am apăsat mâna pe gură. N-avea niciun rost să-l trezesc pe Edward, căci ochii lui nu mi-ar fi fost de folos. Eram singură cu arătarea, iar forţa prezenţei sale se simţea până în cameră! Am vrut să-mi acopăr imediat faţa cu perdeaua, ca să nu mă mai vadă şi s-o pot pândi până când lumina zilei o dezvăluia complet. Instinctiv, am ştiut că înţelesese c-o descoperisem, şi totuşi nu fugea, stând pe loc şi sfidându-mă. Cât de neclintită stătea, în timp ce vântul puternic îi flutura mantia, ridicându-i poalele în jurul picioarelor.

Pielea mi se înfioră, iar inima îşi accelera bătăile. O, cât mai doream ca asupra pământului să se reverse complet lumina zilei! Oare era o fantezie copilărească, azvârlită din adâncurile minţii mele pentru ca ochii s-o vadă în peisajul de-afară? Mi-am înlăturat o şuviţă de păr de pe obraz, iar pleoapele mi se deschiseră de-a binelea, căci mişcarea mea făcuse silueta să tresară. Deci, era o fiinţă omenească! Lumina începea s-o contureze, şi am văzut că avea umeri, iar o mână se profilă dintre faldurile mantalei. În gât mi se ridică o senzaţie de greaţă, până am crezut că aveam să mă înec. Aş fi vrut să am o piatră pe care s-o arunc spre locul unde se afla sinistra arătare – care pornise drept spre fereastra mea! O tensiune nervoasă îmi paralizează mişcările, în timp ce mă uitam cu spaimă cum vizitatorul se dezvăluia cu totul la vedere, în dreptul ferestrei. Mă temeam să nu-i citesc pe chip răutatea.

Mi-am imaginat că putea fi un spirit sau vreo ţigancă uitată de lume care voia să-şi arunce blestemul peste dragul meu Edward. Apoi, privind din nou silueta, am văzut că-şi schimbase direcţia. Se furişa înapoi spre pădure, fără să se orienteze cu privirea. Foarte încet, se retrăgea. M-am rugat să fugă mai repede. Tocmai când umbra se pierdea în tenebrele de sub stejar, gluga mantiei îi căzu de pe cap. Părul, lung şi fluturând încâlcit în vânt, arăta precum coroana de şerpi de pe ţeasta Meduzei, când îşi împietrea cu privirea vrăjmaşii muritori. Fruntea intrusei lucea albă ca un craniu descărnat în mormânt. Ochii rămâneau un mister, în găvanele întunecoase, iar drept gură avea doar o dâră neagră.

Ştia că o studiam, şi se retrase complet, cu o mişcare bruscă, în ascunzişul pădurii. Singurul semn al existenţei sale rămăsese poala mantiei, aşternută peste buruienile de la

picioare. Mă simţeam ademenită. Mi-am acoperit gura cu pumnul, pentru a-mi înăbuşi un ţipăt, şi am rămas cu privirea într-acolo până am fost nevoită să clipesc ca să nu mi se usuce ochii. Când am deschis iar pleoapele, nu mai exista nici-o creatură de temut. Doar natura se înfăţişa privirii mele.

Am înţeles că eram vizitată de un duh malefic, şi nu-mi puteam alunga fiorii. Am fugit la pat, unde am dat la o parte perdelele, apoi le-am tras la loc în urma mea. Sub pătură era întuneric şi cald, şi mi-am lipit trupul de spatele lui Edward. El continua să doarmă, din fericire nu-l deranjasem. Urechea mea îi prinse bătăile inimii. Tamtamul ei regulat mă adormi la loc.

Cititorule, ţine-te bine şi ascultă continuarea – poate îţi dai seama că am o minte de genul care stăruie asupra câte unui lucru şi nu-l lasă până nu-l stăpâneşte şi-l alungă, dacă aşa vrea! Am visat o zi de iarnă.

Oricât de vie şi primitoare era imaginea din faţa mea, ştiam că eram prizoniera unui vis, căci lui Edward îi revenise vederea, iar membrele lui erau din nou întregi. Eram prinşi într-o joacă amuzantă. Arunca vesel în mine cu bulgări de zăpadă. Curând, zăpada îmi intră sub guler, iar fulgii reci îmi ajunseră pe umăr şi se topiră pe spate, spre talie. Oricât de îndârjită adunam şi eu zăpadă în mâini, nu reuşeam să fac niciun bulgăre pe care să-l arunc spre soţul meu din vis. Râdeam, iar el se repezi la mine. Mă trânti la pământ, unde mă cuprinse într-o îmbrăţişare dulce, şoptind:

— ... fiecărui ticălos, propriul său viciu.

N-am avut timp să mă întreb ce însemna acel mesaj ciudat, când mi s-a părut că mă trezisem.

Edward zăcea cu spatele spre mine, şi l-am bătut uşor pe umăr. Nu se mişcă, iar respiraţia abia i se auzea. M-am ridicat în capul oaselor şi i-am atins obrazul îmbujorat. Era cald, iar de pe frunte i se prelingea transpiraţia.

— Edward?

— Jane... nu te mişca.

În cameră era mai întuneric decât m-aş fi aşteptat, la crăpatul zorilor, şi foarte frig, ca şi cum n-ar fi ars focul. M-am uitat dincolo de vecinul meu de pat şi am văzut o creatură hidoasă. Spectrul pătrunsese în dormitorul nostru! Purta în continuare mantia, aşa că nu-şi dezvăluia identitatea.

Respiraţia mi se opri în piept, când mi-am dat seama că arătarea ţinea un cuţit mic dar tăios lângă gâtul lui Edward. Fără îndoială, credea că era o fiară sau un nebun. Şi nu s-ar fi înşelat, în ambele privinţe. Apoi, o voce frumoasă de femeie rosti o frază pătimaşă:

— Edward, iubirea mea, sărută-mă, iubirea mea, iubirea mea, sărută-mi gura...

Mantia căzu şi apăru o faţă, albă şi pistruiată. Ochii-i arătau ca două mărgele de un roşu-aprins, iar nasul ca un clonţ de vultur era zgâriat şi plin de sânge. Părul monstrului, o perucă galbenă murdară, stătea strâmb pe pielea capului. În jurul tâmplelor avea legate funde din panglici maro şi albastre vii. Un ruj portocaliu încerca să înfrumuseţeze trăsăturile acelei imposibile epave a feminităţii.

— Edward, iubeşte-mă, iubeşte-mă!

Limba îi aluneca printre dinţii lungi şi cenuşii.

— Nici-o mişcare!

Şoapta panicată a lui Edward se adresa tuturor celor din încăpere. Mi-am dat seama că era neajutorat şi n-avea să facă nici-o mişcare spre necunoscut. Am înţeles că eu eram cea care trebuia să pună capăt întâlnirii. Creatura nu-mi dădea nici-o atenţie, aşa că m-am retras pe furiş de lângă soţul meu şi, încet, m-am târât spre picioarele patului. Pe după perdea, am văzut că-şi apropia faţa de iubitul meu, iar Edward strâmba din nas dezgustat de mirosul şi vorbele ei.

— Sunt aici. Atinge-mi părul. Nu-s frumoasă, jupâne Rochester?

Îl apucă de mână, iar el îşi strânse pumnul, când arătarea începu să se mângâie cu mâna lui şi, cu o forţă zdrobitoare, îi apăsă pumnul strâns în corsajul rochiei. Edward încercă să-şi tragă mâna înapoi, dar cu cealaltă mâna fiinţa îi ţinea cuţitul la gât, aşa că pumnul lui îi apăsă sânul scofâlcit.

Mi-am împreunat mâinile şi am constatat că aveam petrecute printre degete nişte viţe groase. Am văzut o şansă de a-l salva pe iubitul meu. M-am repezit în spatele fiarei şi, pradă mâniei, am sărit asupra ei. Un foc protector lăuntric mă făcu să-i încercuiesc grumazul cu viţa. De trei ori i l-am înconjurat, fără ca ea să se împotrivească. Se uita doar cu nişte ochi bovini la prizonierul ei, şi am tras din răsputeri, până căzu pe spate, cu privirea aţintită spre tavan, pe lângă faţa mea.

Ochii-i ieşiră din orbite când m-am prăvălit peste trupul ei. Niciun cuţit nu se repezi să mă înjunghie, iar furia feroce se potoli, când ceaţa iubirii îi transformă sfâşietor trăsăturile. Curând, totul luă sfârşit, şi m-am dat jos de pe ea, atingând mâna întinsă a lui Edward, care se smuci înapoi, cu teamă.

Slavă Domnului, m-am trezit ca să constat că totul fusese un vis. Inima mă durea îngrozitor, căci văzusem în mine însămi o ucigaşă. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că aveam înclinaţia de a lua viaţa cuiva! Niciodată nu cunoscusem dorinţa de a ucide, şi mi-era ruşine că eram o nimicitoare de vieţi, chiar dacă o făcusem ca să-mi apăr soţul. Am simţit un nou torent de lacrimi pe obraji şi am strigat:

— Edward!

L-am luat de mână, când se ridică în capul oaselor, apucându-se de beregată, i-am desprins mâna de la gât.

— Iubitule?

— Jane? Jane? Un vis cum nu se poate mai fantastic! Mă întâlnisem cu o stafie! Chiar şi acum mai plutesc peste mine valuri de vapori spurcaţi!

— Taci, dragul meu.

L-am privit întrebător. Se putea oare să fi avut amândoi acelaşi coşmar? Fuseserăm acolo împreună? Ce gând sublim! L-am culcat încet la loc pe pernă.

— Cea mai hidoasă creatură dintr-un vis...? Poţi să-ţi imaginezi, Jane? Eram neputincios! Împietrisem de frică şi umilinţă...

Am hotărât să-l las pe Edward să-mi povestească visul, înainte de a i-l împărtăşi pe al meu. Poate că n-avea să-şi dea seama de legătura dintre ele? Relatarea lui copia aproape întocmai propria mea experienţă, cu deosebirea că era făcută din perspectiva unui orb.

— Ce s-a întâmplat cu creatura?

Edward părea îngreţoşat, iar pielea-i arăta palidă şi verzuie.

Încet, am răspuns:»

— Am omorât-o eu.

— Tu?

— Am avut amândoi acelaşi vis, oricât de fantastic ar părea. Este adevărat. Ce facem acum, Edward? E destul de

înfricoşător că am împărtăşit o vedenie, precum şi conţinutul visului.

Am dat la o parte perdelele patului, privind prin cameră. Soarele strălucea din plin pe fereastră, şi m-am simţit mai înviorată. Oare să-i spun despre viziunea cu arătarea dinainte de a mă fi întors la pat, în zori? Mă întrebam dacă mai aveam mintea întreagă. Poate că şi acela fusese tot un vis? Cu siguranţă că aşa era, şi am alungat ideea de a-mi dezvălui implicarea într-o realitate împărtăşită cu o intrusă la crăpatul zorilor.

— Nu înţeleg, Edward...

M-am frecat la ochi, încrucişându-mi protector braţele la piept.

— Vorbeşti cu atâta tristeţe, draga mea dragă... Am auzit despre ţigănci care trimit vise, ca nişte descântece magice, spre cei pe care-i detestă sau care le-au făcut ceva. Vai de mine...! Dar să nu ne temem, Jane! Să începem ziua ca de obicei, şi vom uita de această nebunie a nopţii.

Şi mă sărută pe obraz, zâmbindu-mi încurajator.

I-am refuzat sfatul, hotărându-mă să-i vorbesc totuşi despre viziunea mea de mai devreme. Fu copleşit să afle că văzusem o fiară la fel şi afară. Eram sigură că o credea tot o parte din coşmarul meu dar, ca să mă liniştească, ieşi grăbit din cameră şi-l puse pe John să cerceteze împrejurimile, împreună cu Pilot. După micul dejun şi alte câteva momente de îngrijorare, John reveni ca să ne spună că nu descoperise nici-o urmă în locul de sub stejari, din faţa ferestrei mele. John nu era bine informat, dar avu bunul-simţ să nu pună întrebări.

Ziua decurse fără evenimente, iar în seara aceea, după cină, Edward şi cu mine ne-am cuibărit în salon. Toate simţurile îmi erau în alertă, atente la orice mişcare din cameră sau din afara ferestrei. Edward se învoi să-l lase pe Pilot să doarmă în apartamentul nostru, şi eram sigură că ne-ar fi anunţat dacă apărea orice intrus. Însă nici chiar în aceste condiţii nu m-am putut odihni.

Foindu-se în fotoliul său de lângă şemineu, Edward mă întrebă în şoaptă:

— Jane, eşti trează?

— Sigur că da.

Mă întrerupsesem din lectura poeziilor lui Samuel Taylor Coledirge „Rima bătrânului marinar” şi „Kubla

Khan”. Imageria senzuală, nebunească, a domnului Coleridge îmi activa simţurile cu izbucnirile sale de cutezanţă. Îmi închipuiam că spectrul era real, şi mă aşteptam să apară din clipă-n clipă. Eram prizonieră în propriul meu „dom al plăcerilor”

— Suntem în siguranţă. Un vis nu ne poate face nimic cu adevărat rău.

— Ştiu. Nu mai sunt copil. Atâta doar că pot să simt totul. Nu-mi găsesc odihna. Ştiu cum se-mpinge vântul în pereţii casei, şi mă dor toţi nervii. Îmi simt fiecare fir de păr de pe trup, iar pulsul îmi bubuie în urechi ca un tunet.

— Mă îngrijorezi. Îmbrăţişezi atât de complet totul... Nu te poţi desprinde de fantezie?

— Edward, nu reuşesc să mi-o alung. Simt că-mi lipseşte un indiciu... Ai tu vreo soluţie?

— Reflectează asupra situaţiei, Jane. Eşti lumina ochilor mei, şi nu suport să te văd agitată. Aş vrea ca Doris Lace să nu fi apărut niciodată în viaţa noastră.

— E clar, am replicat, nu mi-am revenit de pe urma întâlnirii cu ea.

Edward se ridică din fotoliu şi îngenunche la picioarele mele, spunând:

— Am promis că voi avea grijă de tine şi am s-o fac. Nu te voi mai lăsa de izbelişte. Trebuie să ai răbdare cu tine însăţi. Relaxează-te şi lasă-ţi membrele să se destindă în mâinile mele.

— Aşa...? am întrebat, înmuindu-mă în fotoliu ca o păpuşă de cârpă.

— Da, şi lasă gluma. Acum, dă-mi braţul.

Am întins braţul spre el. Edward îl luă şi mi-l puse de-a lungul coapsei. Îmi ridică mâneca până la umăr, apoi îşi trecu degetele peste piele, în sus şi-n jos, încet, liniştitor.

— Imaginează-ţi doar că ţi-l simţi tot mai greu şi mai greu, cu fiecare mângâiere a mâinii mele.

— Mă furnică... Nu pot.

Am vrut să mi-l retrag, dar Edward se hotărâse cu adevărat să mă ajute.

— Jane! Nu ne jucăm.

Îmi luă apoi braţul drept şi-i aplică acelaşi tratament ca şi celui stâng.

— Te simţi mai bine?

— Nu. Mă gâdili.

— Ia să facem o încercare şi cu picioarele. Scoate-ţi ciorapii, te rog, îmi ceru el, chicotind.

— Ai răbdare, bărbate dragă. O să mă concentrez. Numai, încearcă să nu mă mai gâdili!

Am râs, în timp ce-mi scoteam pantofii şi ciorapii. Mă simţeam bine ştiind că Mary şi John se retrăseseră în camerele lor, şi n-aveau să intre în salon, aşa că m-am lăsat în voia îngrijirilor lui Edward.

Îi simţeam mâna fierbinte pe picior. Se produceau scăpărări de energie, pe măsură ce fiecare cută a degetelor şi palmei lui îmi trecea peste fluierele picioarelor. Mi-am dat seama că plănuia să-mi mângâie şi coapsele, lucru pe care nu-l făcuse decât fugar, în timpul dragostei. Acum care avea să fie senzaţia? Mi-am dres vocea cu o tuse scurtă şi m-am pregătit pentru ceea ce urma să simt.

— Cum e? Ai început să te relaxezi?

— Da, Edward.

Mâna i se opri pe genunchiul meu, şi-şi înăbuşi un pufnet în râs.

— Bravo, fetiţo. Vei adormi curând, şi am un avertisment pentru tine.

Făcu o pauză, bătându-mă pe genunchi.

— Să nu te mai strecori în visele mele. E o intruziune foarte neliniştitoare, nevestico.

Şi, cu aceste cuvinte, mă ciupi de picior.

— Au, am exclamat, cu o tresărire, făcându-l să chicotească iar.

— O iepşoară nărăvaşă? Ce te-a apucat?

— Stau pe marginea fotoliului, am răspuns.

— Nebunatico! Aşază-te mai bine, altfel n-o să prea dormim în noaptea asta!

— Edward, l-am rugat, dă-mi o sărutare.

— O sărutare? Pentru ce?

— Pentru ce? Pentru că vreau, de-aia! Nu e un motiv suficient?

— Hmmm... Nu ştiu dacă am dispoziţia potrivită pentru un sărut...

Îşi plimbă degetele până pe talia mea şi mi-o încercui cu mâna. Gestul lui surprinzător mă făcu să mă cutremur şi mi-am pus mâinile peste a lui, încercând să-l opresc cumva.

Imediat, însă, m-am ridicat şi am întrebat cu un sentiment de triumf stăpânit:

— Ce fel de dispoziţie e aia potrivită pentru un sărut?

Edward mă ciupi de talie, prin cămaşă.

— Vorbeşti prostii.

M-am zbătut sub atingerea lui, râzând cu poftă:

— Edward, nu-ţi mai mişca aşa degetele!

— Cum – aşa...?

— Termină!

— Atunci, pleacă de-aici! Adormi cum ştii!

Mâna lui Edward se desprinse de mine, în timp ce se ridica, începând să se plimbe prin spaţiul fără mobilă din mijlocul camerei.

Eram nedumerită. Tonul îi contrazicea cuvintele aspre, şi m-am întrebat dacă maturitatea mea nu-l ofensase în vreun fel.

— Edward?

Ridică mâna la ceafă, începând să-şi maseze apăsat pielea cu degetele. Mişcarea lui parcă mă legăna, într-un fel, într-un balon cald, şi curând am urmat-o cu totul. Mă simţeam moleşită şi calmă. Am văzut că şi soţul meu avea nevoie de atenţie, aşa că m-am sculat şi, ducându-mă în spatele lui, i-am cuprins torsul. Am ridicat mâna şi i-am luat-o pe a lui de la ceafă. Se rezemă cu spatele de pieptul meu. Am început să-i frec pielea aspră a gâtului, în timp ce el îşi lăsă capul să cadă înainte, supus. O căldură deosebită şi o scânteie iubitoare se simţeau din acea atingere simplă. În mod frapant, am cunoscut o nouă senzaţie.

Era o senzaţie străină cărnii mele, şi m-am întrebat cum apăruse. N-am avut nevoie decât de un moment ca să descopăr ce însemna. Cu stângăcie, mi-am luat mâna de pe pielea lui Edward.

— Ce repezit te mişti...

Se întoarse cu faţa spre mine, apropiindu-şi degetele de faţa mea.

— Eşti nervoasă, nevestico? Îţi ţii gura întredeschisă. Ţi-o simt, iar respiraţia ţi-e mai caldă decât obrajii.

Continuă să-mi atingă uşor buzele, şi am simţit o durere înţepătoare în abdomen.

Mă şoca şi-mi venea să plâng. În toate momentele iubitoare pe care le petrecuserăm uniţi, trup-cu-trup, nu mai întâlnisem nişte senzaţii atât de intense în centrul făpturii mele. Nimeni nu-mi vorbise despre aşa ceva. Erau normale? Nu mă simţeam înjosită sau pângărită, numai crudă şi vie. Orice stare nouă mă făcea s-o examinez. Firea mea are asemenea obiceiuri.

Era oare aceasta plăcerea senzuală pe care Edward dorea să mi-o exploreze? Reacţia mea de-acum era ceea ce-i lipsise cu mine?

În acele momente, mi-am abandonat creierul, lăsând emoţiile să se trezească la viaţă. Mi-am amintit mărturisirea lui Edward din urmă cu câteva săptămâni: „Sudoare şi parfum... combinaţie între spirit şi carne...” Îmi venea să mârâi şi să urlu. Acesta era misterul cărnii?

Nu ştiam cum să reacţionez faţă de propriul meu trup. Respiraţia îmi devenise sacadată, iar inima-mi pulsa nebuneşte în piept. Mâinile mele tânjeau dureros să simtă pielea lui Edward. O, ce senzaţii aspre şi crude! Îmi simţeam fiecare nerv al mâinii conectat la pielea de pe braţul său şi mi-am strecurat o mână pe sub vesta şi cămaşa lui.

— Jane, respiri foarte repede... Să cred ceea ce-mi spun trupul şi urechile mele? Eşti excitată?

— Cred că da... am şoptit încet şi, cu sfială, mi-am luat mâinile de pe pielea lui delicioasă. Oare aşa trebuie să se simtă o soţie? m-am întrebat. Voiam să mă las pradă instinctelor, să-i iau mâna şi să i-o apăs pe sânul meu. Abia aşteptam să-mi scot cămaşa, ca să fie piele pe piele cu dragul meu drag. Gândurile-mi erau învălmăşite, nu mă mai recunoşteam pe mine însămi, şi totuşi mă simţeam mai adevărată ca oricând!

În lumina puternică a focului şi a celor câteva lumânări, l-am văzut pe Edward aplecându-şi faţa spre mine. Buzele lui pline îmi întâlniră fruntea, apoi coborâră spre gura mea. Nu mă sărută uşor ca de obicei, ci stărui asupra buzei mele de jos, sugând-o cu poftă. Mi-am lipit pieptul de al lui şi l-am cuprins cu braţele.

— Mi-e frică, Edward.

— Şşşt, Jane.

Îmi mângâie părul şi-şi rezemă bărbia de fruntea mea.

Cu urechea pe pieptul lui, îi auzeam respiraţia ca valurile oceanului – plină de unduiri creatoare şi dorul de a se sparge la mal.

Mă simţeam ca o femeie pătimaşă şi l-am sărutat la rândul meu.

Ne-am împreunat pe covor, între fotoliile de lângă cămin, şi m-am întrebat dacă reuşisem să împlinesc una dintre fanteziile iubitului meu. Cât mai tânjeam să-l bucur şi apoi, cunoscând capacitatea propriilor mele porniri, să-mi caut şi mie satisfacţia senzuală. Edward Rochester şi cu mine am devenit cu adevărat posedaţi unul de altul.

CAPITOLUL 14

Cititorule, iată şi zilele glorioase ale verii. Au trecut câteva luni de la începutul anului, iar acesta pare să fie atât de departe, în suflet şi în trup. M-am maturizat ca simţ al datoriei, în calitatea mea de soţie şi îngrijitoare a lui Edward Rochester, şi m-am deprins cu propria mea senzualitate. Temându-mă la început de noile senzaţii, nu voiam să mi le examinez sau să fiu conştientă de ele până nu ajungeam în spaţiul ferit al camerei mele de culcare cu Edward. Apoi, am petrecut luna aprilie explorând fiecare scenă dinaintea ochilor mei, cu o curiozitate pătimaşă. Edward şi cu mine ne ospătam unul din altul, şi eram sigură că-i satisfăceam toate dorinţele carnale. De asemenea, el îmi lămurea toate curiozităţile tinereşti.

La drept vorbind, febra primăvăratică îşi infiltrase parfumul în conştiinţa mea. Eram plină de încredere şi asigurată că nu exista nici-o ruptură între spiritul şi trupul meu, în timp ce făceam dragoste. Eros nu era lacom, oricâtă atenţie îi acordam, şi nu simţeam niciun conflict în timp ce-mi rosteam rugăciunile zilnice către Dumnezeu sau petreceam o oră de meditaţie cu Biblia. În esenţă, ştiam că nu eram o păcătoasă, şi prin urmare mă simţeam obligată să înţeleg darurile anatomiei sale primordiale.

Puţine orori nocturne ne mai chinuiseră de la acel coşmar pe care l-am avut împreună. Edward suferea de vise urâte când mai adormea întâmplător în timpul zilei. Erau pline de lucruri neplăcute – abandon, nebunie şi degradare fizică totală. Înlătura viziunile de îndată ce-şi dădea seama cât de stânjenitoare erau, şi-şi trăia fiecare zi cu mult zel şi entuziasm. Fără doar şi poate, vederea parţial ameliorată îi sporea şi ea încrederea. Mi-a explicat la sfârşitul lunii mai, într-o după-amiază călduroasă, cum vedea el lumea. Îmi amintesc cuvintele:

— O ceaţă subţire... culorile sunt din nou vibrante...

Edward este la fel de puternic şi viguros ca în momentul când a declarat că-l vrăjisem, în asfinţit, chiar lângă moşia Thomfield, cu luni de zile înainte de a ne îndrăgosti unul de altul.

Am dormit prost în câteva nopţi ale lunii februarie, înainte de a ajunge la concluzia că spectrul pe care-l văzusem în faţa ferestrei, visându-l apoi, era doar o plăsmuire a imaginaţiei mele surescitate. Curând, am ajuns să-mi consider temerile simple dovezi ale unei nelinişti interioare, iar puţinele îndoieli pe care le

mai aveam deveniseră doar nişte senzaţii surde, ca o simplă dispoziţie. Îmi îndreptam atenţia spre dragoste şi mă străduiam să-mi alung teama de grădinile din jurul casei. Cred că am reuşit căci, din acea seară târzie de iarnă, numai bucurie şi seninătate a mai trecut prin porţile de fier şi granit de la Femdean.

Într-o după-amiază de iunie, am fost surprinsă de o bătaie în uşă. Adèle, care sosise cu două zile înainte ca să-şi petreacă la noi vacanţa de vară, mă ajuta să pregătesc o tocană de legume. De asemenea, se străduia să ne distreze, pe Edward şi pe mine, povestindu-ne basme. Îi plăcea povestea cu Hansel şi Grethel, până când vrăjitoarea încerca să-l devoreze pe băiat, iar Grethel trebuia s-o ucidă pe cotoroanţa culinară. Edward punea la încercare atenţia pupilei *sale* şi încerca să schimbe povestea, iar imaginaţia ei nu prea făcea faţă. Totuşi, era întru totul mândru de Adèle.

După al patrulea ciocănit în uşa din faţă, Mary îşi şterse mâinile şi ieşi din bucătăria caldă, pentru a reveni imediat împreună cu doi vizitatori. Diana şi Nathaniel Fitzjames intrară emoţionaţi în portretul nostru de familie.

— Aţi venit! am exclamat eu. Aţi venit la noi!

Edward şi Adèle se întoarseră spre mine, curioşi. Eu mă uitam de la unul la altul, ca pentru a întreba: „Cum, nu-mi împărtăşiţi bucuria?”

— Sunt Diana şi Nathaniel, le-am explicat. Staţi să vă prind până nu dispăreţi iar!

Şi i-am îmbrăţişat pe amândoi cu drag, sărutându-i pe obraji.

— Dă mâna, bătrâne! Îl chemă Edward, încântat, pe Nathaniel, care i-o strânse, privindu-l cu sfială, după cum îl dădea de gol roşeaţa din obrajii rumeni, cu favoriţi blonzi.

— Îţi mulţumesc pentru primirea atât de inimoasă, Jane. Ne-a fost dor de voi, toţi. Dar teamă mi-e că vizita noastră trebuie să rămână secretă. Nu ştim cum ne va primi familia mea.

Cu glas scăzut, Nathaniel continuă:

— Abia am anunţat posibilitatea unei vizite la fratele meu. N-am primit niciun răspuns, dacă Diana şi cu mine vom fi bine-veniţi sau nu.

— Ei, n-au trecut decât două săptămâni de când ai trimis scrisoarea. Poate se mai gândesc, dragul meu drag, îl bătu Diana pe umăr.

— La Femdean găsiţi întotdeauna o familie, pentru câte zile veţi avea, spuse Edward cu blândeţe, pentru a-şi linişti prietenul din copilărie şi a risipi sentimentul de părăsire al tinerilor căsătoriţi. Starea de proscris nu trebuie să dăinuiască, şi nici să fie căutată anume.

— Îţi mulţumesc, verişoară, continuă Diana, cuprinzându-mă în braţe. Mi-a fost dor de tine, micuţa mea Jane.

Buclele ei lungi îmi gâdilau umărul şi, când m-am retras, am plesnit-o în joacă peste mâini.

Adèle era nedumerită, dar se aşeză politicoasă pe un scaun de lângă al lui Edward. Auzindu-i târşâitul picioarelor, Edward îşi puse o mână pe cârlionţii ei arămii.

— Ea e Adèle, pupila mea. Vine să ne viziteze în vacanţă. Adèle, dumnealui este căpitanul Fitzjames, un prieten al meu din copilărie, cu Diana, soţia lui, care întâmplător mai e şi verişoara lui Jane.

Ridicându-se, Adèle făcu o reverenţă.

— Da. Am auzit de dumneavoastră, de la domnul Rochester. Încântată de cunoştinţă.

— Ce copilă dulce...!

Nathaniel scoase un pacheţel din buznar şi-i oferi lui Adèle o acadea cu mentă. Fetiţa mă privi cu ochii ei mari şi strălucitori. Am încuviinţat din cap, aşa că scoase imediat bomboana şi o vârî în gură.

— Mulţumesc, zise ea, aşezându-se din nou lângă Edward.

Am poftit-o şi pe Diana să ia loc, şi ne-am întins la vorbă în timp ce eu frământam coca, tăiam morcovi şi cartofi şi plămădeam chifle şi forme pentru tarte. Cei doi bărbaţi conversau în colţul de lângă uşa bucătăriei, şi-mi zâmbea inima văzându-i atât de însufleţiţi. Adèle ajuta şi ea la prepararea prânzului, şi cu toţii am luat apoi o masă simplă, cu tocană şi chifle fierbinţi cu unt, în bucătăria de la Femdean.

În timp ce Edward şi căpitanul Fitzjames îşi fumau pipele în salon, Adèle şi cu mine am ajutat-o pe Diana să-şi pună hainele în dulap. Fetiţa era încântată de numeroasele panglici pe care le avea Diana şi se simţea cu atât mai apropiată de ea datorită părului buclat. Binevoitoare, Diana o lăsă să se joace cu

panglicile ei şi cu câteva bijuterii, în timp ce discutam despre planul şi locul casei sale din...

Verişoara mea se bucura că locuinţa era aproape gata şi abia aştepta să poată organiza dansuri şi baluri pentru marinari, cu soţiile şi prietenii lor. Eram extrem de încântată s-o văd atât de fericită şi nerăbdătoare, într-adevăr, viitorul ei era luminos şi plinde planuri. Nu mai avea obrajii palizi şi ochii întunecaţi de mâhnire. Cele câteva mici griji pe care mi le făcusem în legătură cu căsătoria ei cu căpitanul Fitzjames mi-au pierit din minte numaidecât. Eram sigură că se iubeau cu adevărat.

După o cină delicioasă cu gâscă la cuptor şi mazăre proaspătă, culeasă din propriile noastre grădini, am dus-o pe Adèle în camera ei. I-am cântat vechile cântece de adormit copiii, deşi era cam mărişoară pentru ele, şi am stat de vorbă un timp despre profesoarele şi colegii de la şcoală. Îşi făcuse o prietenă foarte bună, pe nume Mia.

Apoi, am coborât în salon, unde i-am găsit pe Edward şi căpitanul Fitzjames angajaţi într-o partidă de *fer-abras*. Diana îşi încuraja soţul, iar eu m-am grăbit să trec lângă al meu. L-am bătut pe spate, strigând:

— Nu te lăsa, câine bătrân! N-am să-l răsplătesc cu un sărut pe cel învins, ci doar cu o strângere de mână, în semn de condoleanţe!

— Du-te de-aici, domnişorico! Îmi scutură Edward mâna de pe umăr, continuând să-şi încordeze braţul împotriva celui al prietenului său.

— Nu-l lua de sus. Trebuie să fie o luptă cinstită, Jane.

Diana bătu din palme, când văzu că bărbatul ei câştiga. De pe nasul Căpitanului Fitzjames picurau stropi mici de sudoare, în timp ce împingea mâna lui Edward spre tăblia mesei. Eram impresionată de acea demonstraţie de forţă masculină.

Curând, mâna lui Edward fu apăsată pe masă, iar căpitanul i-o ţinu acolo.

— Trei din patru?

— Eu sunt terminat! declară Edward. Mai încercăm mâine, Nathaniel.

Şi-şi şterse de transpiraţie buza de sus, ridicându-se.

— Primim şi noi un strop de whisky? se interesă Nathaniel.

Am luat carafa şi paharele de pe un gheridon şi le-am servit băutura.

— Să beţi cu plăcere! le-am urat, ridicând paharul spre Diana şi căpitanul Fitzjames. Râdeam, căci mă simţeam ameţită, prietenoasă şi iubită. Adoram să-mi văd soţul zâmbind şi distrându-se şi cu alţi oameni în afară de mine însămi. Aş fi vrut să cunoaştem mai multe persoane cumsecade din vecinătate. Mai doream şi ca bârfele despre căsnicia noastră să înceteze. Oare nu exista nimeni, în toată regiunea, care să ne reabiliteze?

— Conacul Femdean este un paradis al proaspeţilor căsătoriţi, spuse Edward. Puteţi sta aici oricât timp doriţi să vă continuaţi luna de miere!

Locvacitatea nemăsurată a lui Edward mă făcea să roşesc, şi l-am strâns de braţ. Diana şi soţul ei îşi făcură cu ochiul, iar eu, pentru că nu aveam niciun răspuns potrivit, am rămas tăcută. Liniştea mai continuă câteva momente, dar nu într-o atmosferă încordată. Ambianţa din cameră era comodă şi senzuală. Toţi sorbeau whisky, până când li se goliră paharele. Nu-mi puteam stăpâni senzaţia că aveam o expresie de femeie simplă – căci, pe măsură ce se apropia aniversarea primului nostru an de căsnicie, îmi descopeream firea iubitoare şi înţelegeam în ce fel pot constitui relaţiile o punte de legătură între un soţ şi o soţie.

Diana se rezemă de bărbatul ei, care o mângâie pe gât. Intimitatea lor, aşezaţi pe canapeaua din faţa lui Edward şi a mea, mă surprinse, dar nu-mi puteam lua privirea dinspre afecţiunea lor nereţinută. Niciodată nu mai văzusem doi îndrăgostiţi atât de apropiaţi. După ce zărisem diverşi peţitori şi domnişoare pe străzi sau în parcuri, le înţelegeam prudenţa şi manierismele flirturilor, dar niciodată nu mai asistasem la o dragoste exprimată atât de deschis şi fără ruşine. Oare şi Edward şi cu mine arătam atât de captivaţi unul de altul? Eram la fel de vulnerabili şi expuşi tuturor celor care ne priveau?

Pe un ton blând, Edward spuse:

— Vara nici c-ar fi putut să fie mai bine-venită, anul ăsta. Iarna m-a ţinut într-o menghină, mă rugam la Dumnezeu să scap de influenţa ei îngheţată, şi iată că aşa s-a întâmplat!

— Da, şi pentru noi a fost un anotimp dulce-amărui, Edward. În momentul când am ştiut că-mi găsisem cel mai bun tovarăş de viaţă, m-am mai întrebat şi cum vom putea fi aliaţi

fără a le face rău altora, sau a da motive de bârfă. Se pare că s-a întâmplat şi una, şi alta, şi vom supravieţui. Dar pentru tine şi mireasa ta de ce a fost un răstimp atât de trist? se interesă Nathaniel, tuşind, cu privirea spre chipul lui Edward.

— Am avut unele neînţelegeri, iar Jane a fost bolnavă o vreme. N-am să vă povestesc totul în seara asta. Să ne mai bucurăm puţin de această situaţie plăcută.

— Va trebui să-mi spui, Jane, prin ce-ai trecut! afirmă Diana, privindu-mă drept în faţă. La vederea expresiei mele abătute, însă, mă lăsă în pace.

— Da, reveni Nathaniel, mă bucur de orice distracţie, căci nu vreau să-mi imaginez vizita la familia mea, peste trei zile.

— Aşadar, v-aţi hotărât definitiv să-i vizitaţi? se încruntă Edward.

— Familia Fitzjames nu poate fi evitată. Le-am trimis vorbă că vom ajunge la ei vineri. Mă tem că, dacă am pleca din zonă fără să schimbăm câteva vorbe, nu vom mai fi primiţi acolo niciodată.

Diana se desprinse de lângă soţul ei şi-şi înlătură o şuviţă de păr din dreptul ochilor.

— Dacă nu aveţi nici-o obiecţie, poate ne veţi însoţi şi voi în vizită? propuse ea, privindu-mă cu sfială.

— Sunt gata să fac cunoştinţă cu persoane noi, Diana, i-am răspuns. Mergem, Edward?

— Cred că va fi posibil. O să parcurgem împreună cu voi cele câteva mile până la casa copilăriei tale, Nathaniel.

— Îţi suntem foarte recunoscători, Edward, îi mulţumi căpitanul Fitzjames.

Diana sări de la locul ei şi se aplecă să mă sărute pe frunte.

— De-acum, n-am să mă mai tem atât de tare! Jane dragă, suntem aşa de binecuvântaţi să avem parte de prietenia ta, şi de a lui Edward!

Mă încânta ideea de a cunoaşte oameni noi şi a mai vizita şi alte locuri. Sunt o fiinţă în căutarea aventurii, oricât de mărunt şi neînsemnat li s-ar părea acest lucru altora. Găsesc aventurile demne de lecţiile pe care ni le dau, fie dificile, fie sangvine.

După două zile şi jumătate de relaxare, soţii Fitzjames, Edward, Adèle şi cu mine eram în trăsură, pe drumul spre

proprietatea familiei Fitzjames. După paloarea pe pe chipul Dianei, mi-am dat seama că era la fel de agitată ca mine. Oare urma să fie bine-venită, sau respinsă? Evident, împrejurările căsătoriei mele cu Edward Rochester ajunseseră şi la urechile familiei lui Nathaniel Fitzjames. Aveau să încerce să mă sperie cu dezaprobarea lor?

Am privit în jur, la persoanele cu care mă aflam. Edward se juca absent cu un nasture al costumului. Era distins şi maiestuos, şi speram ca înfăţişarea mea să fie potrivită cu a lui. Purtam o rochie înfloratăă, de culoarea piersicii, şi o eşarfă asortată, pe care Diana mi-o petrecuse prin părul împletit. Mă asigurase că nu eram prea împopoţonată, şi că o mică decoraţiune mă avantaja. Totodată, menţionase că arătam mai matură şi-i plăcea cum mă dezvoltasem. Am fost de acord că eram foarte sănătoasă şi activă, dar am îndemnat-o să-mi termine de aranjat părul.

Nathaniel îşi ţinea protector braţul pe după umerii Dianei. Părea uşurat să se afle în drum spre confruntarea cu un lucru de care se temea. Adèle stătea lângă mine, emoţionată că se ducea la o petrecere. Trecuse un an şi mai bine de când nu mai avusese plăcerea de a se îmbrăca elegant, i-am privit zâmbind cârlionţii negri, margareta din păr şi cizmuliţele negre, lucioase. N-avea să se dezbare prea curând de vanitate şi, în cele din urmă, poate că avea s-o ajute să-şi găsească situaţia dorită în viaţă. Fiind încă mică, nu visa la peţitori sau moşii. Voia doar să fie adorată şi să se joace oamenii cu ea. Mă aşteptam să ajute la risipirea oricăror tensiuni, în timpul cinei.

Nu peste mult, am intrat pe poarta de la Princeton Hall. Era un conac regal vechi, la fel de măreţ ca ruinatul

Thomfield, dar nu la fel de vechi sau mic ca Femdean. Era luminat ca un palat, iar pe peluza din faţa uşii ne aştepta un bărbat, ca să ne conducă de la trăsură în casă.

În timp ce aşteptam în holul vast de la intrare, decorat cu albastru şi auriu, am studiat numeroasele portrete înşirate pe pereţi. Strămoşii erau în majoritate militari şi femei frumoase şi robuste. O scară arcuită îmi arăta drumul spre primul etaj, unde nu ardea lumina, aşa că numi puteam da seama dacă eleganta schemă cromatică ajungea şi în acea regiune a casei.

Pe neaşteptate, dintr-o cameră laterală ieşi o femeie veselă, care se repezi să-l îmbrăţişeze pe căpitanul Fitzjames.

— Băiatul meu! Ai venit acasă! Dă-mi un sărut, Nathaniel.

Roşind, căpitanul sărută fruntea femeii scunde şi voinice. Apoi, mama căpitanului Fitzjames făcu un pas îndărăt şi o privi pe Diana. Îşi netezi buclele roşcat-deschise şi zâmbi.

— Iar tu eşti Diana? Ce scumpete!

Şi, pe un ton mai blând şi afectuos, adăugă:

— Bine ai venit, draga mea.

Se vedea limpede că doamna Fitzjames era foarte mulţumită să vadă că nora ei nu era nici-o copilă, nici-o fată bătrână. Părea bucuroasă că se putea aştepta la o anumită maturitate de la soţia fiului ei.

— Sunt foarte fericită să mă aflu aici, doamnă Fitzjames, îi zâmbi Diana, cu mâinile într-ale ei.

Adèle stătea în stânga mea şi căuta să pară calmă, dar felul cum îşi foia nervos degetele o dădea de gol. Din dreapta, Edward mă ţinea cu braţul pe după mijloc. Mă simţeam oarecum nevăzută, dar ochii gazdei se întoarseră curând şi spre mine.

— Bine aţi venit, domnule şi doamnă Rochester, şi micuţă Adèle. Vă rog să mă urmaţi; toţi ceilalţi sunt la pian.

Adèle şi cu mine ne-am înclinat spre stăpâna de la Princeton Hall, cu faţa ei blândă, dar şi cam nedumerită.

În salon, trei persoane stăteau în picioare lângă un pian, în timp ce a patra cânta. Muzica era familiară şi mă ajută să fiu mai destinsă. După ce am intrat cu toţii, ceilalţi se întoarseră spre noi, iar pianista se întrerupse. Mă simţeam intimidată sub atâtea priviri curioase şi-mi doream să fi încercat o pieptănătură mai comună, sau să fi cerut o panglică simplă pe care să mi-o petrec prin părul şaten-deschis.

Doamna Fitzjames prezentă pe toată lumea, şi am recunoscut-o pe femeia de la pian. Era Blanche Ingram. Nu mai arăta la fel de strălucitor cum mi-o aminteam, iar acum era căsătorită. Redutabila Blanche, supusă! Înălţă o sprânceană, făcând o mică plecăciune spre Edward şi spre mine. L-am privit pe Edward şi i-am văzut gura arcuindu-se într-un zâmbet amuzat de faptul că ne reîntâlneam cu o femeie care-l atrăsese cândva. Blanche nu mai era o Ingram, fiind măritată de şase luni cu un anume domn Dent, nepot al colonelului Dent, care fusese în vizită la Thomfield Hali. Era vânjos şi cu peste cinci ani mai tânăr decât soţia lui. Arăta bine îmbrăcat, şi în sinea mea am fost de acord cu combinaţia, ştiind că Blanche, pe vremea când

o curtase domnul Rochester, căuta un mire bogat. Bravo ei că reuşis, el Nu eram sigură dacă noul său soţ o merita sau nu.

Celălalt cuplu de la pian era format din fratele mai mare al lui Nathaniel Fitzjames şi soţia lui de patru ani. Richard şi Rebecca Fitzjames ne zâmbeau cu sinceritate. Nervii mi s-au calmat de îndată. Imediat, Rebecca se grăbi să-i îmbrăţişeze pe Diana şi Nathaniel. Trupul cam rigid al Dianei se relaxă în îmbrăţişarea fostei logodnice a soţului ei, şi mi s-a încălzit inima văzând că se stabilea o legătură şi era posibilă iertarea.

Richard Fitzjames o urmă curând, pentru a strânge mâna fratelui său şi a o săruta pe a Dianei. Am fost surprinsă când soţii Fitzjames m-au salutat şi pe mine cu căldură.

Rebecca spuse:

— În sfârşit, doamnă Rochester, ne cunoaştem! Începeam să cred că nu sunteţi decât un personaj de poveste.

— Sunt cât se poate de reală, am răspuns eu încet.

Edward, care nu era luat în seamă, salută şi el:

— Richard. Mă bucur că am venit. Ce mai faci?

Toţi cei din cameră, inclusiv eu, l-am privit pe Edward. Era conştient în mod dureros de lipsa vederii şi încerca s-o compenseze vorbind mai tare decât ceilalţi. Noroc că Richard se apropie şi-i strânse mâna.

— Edward Rochester. Ne bucurăm că eşti aici – deşi trebuie să te dojenesc pentru că l-ai ţinut pe fratele meu la tine atât de mult, iar mie mi-ai refuzat vizita, anul trecut. Sper că s-a terminat cu comportamentul ăsta, da?

— Sunt un om reformat, replică Edward, aplecându-se în direcţia mea, iar gazdele îmi zâmbiră.

Rebecca interveni şi ea:

— Cu toţii sunteţi de-o sută de ori bine-veniţi! Haideţi, toată lumea, luaţi loc la masă. E târziu şi sunt sigură că tuturor ne e foame. Sau, poate numai mie...

Îşi atinse uşor pântecul, apăsând materialul astfel încât să se distingă clar că era însărcinată. Până în acel moment, nu-mi dădusem seama. Căpitanul Fitzjames observă şi el şi-i strânse mâna fratelui său. Aşa sunt bărbaţii – le place să se felicite pentru un lucru cu care au atât de puţine în comun.

În timpul delicioasei mese, Adèle îi fermecă pe toţi cu bunele ei maniere. Toţi afirmau că lui Edward şi mie ne revenea tot meritul. Cred că Adèle se simţea cel mai la largul său în

timpul petrecerilor şi când era admirată. Biata fetiţă, curând avea să înţeleagă că viaţa ei nu era o poveste, şi nu voiam să fiu eu aceea care să-i spulber speranţele de a deveni o mare frumuseţe şi a dansa cândva în faţa publicului.

După masă, ne-am întors în salon. Blanche începu să cânte la pian fără să se lase rugată şi ne delectă pe toţi. După două cântece, îi strigă lui Edward:

— Nu vreţi să mă acompaniaţi, domnule Rochester, ca pe vremuri?

Înclină capul spre mine, şi am ştiut pe dată că n-aş fi putut spune nu fără să fiu nedelicată.

— Da, Edward, tu ai o voce frumoasă, i-am spus, bătându-l uşor pe mână. Te rog, cântă-ne.

— Foarte bine.

Chipul soţului meu se lumină la gândul de a retrăi vechile vremuri. Porni spre pian fără prea mari probleme, atingând din mers doar un taburet şi piciorul altui scaun, şi-i impresionă pe cei din cameră cu uşurinţa lui de a se deplasa. Eu am rămas în fotoliu, cu Adèle aşezată lângă genunchiul meu, şi în timp ce Edward şi Blanche cântau o frumoasă baladă medievală am profitat de ocazie ca să-i studiez pe ceilalţi fără ca nimeni să observe.

Soţul lui Blanche, Gregory Dent, arunca priviri furişe spre mireasa lui; prudent, se uita la ea cu uimire şi imediat întorcea capul, ca un om care se teme să nu orbească dacă priveşte prea mult soarele. Îşi frământa nervos degetele lungi, înlănţuite pe talie. Poate că şi el nutrea o mică fărâmă de gelozie, la fel ca mine. Găseam acest lucru fermecător şi ştiam cu certitudine că Blanche era binecuvântată cu un soţ adorator. Şi eu mă uitam pe furiş la fosta pasiune a bărbatului meu. Arăta mai umană şi mai puţin inabordabilă sau perfectă decât pe vremea când, în sinea mea, o considerasem rivală. Îi puteam aprecia just frumuseţea şi doar o mică parte din mintea mea mai era neliniştită s-o vadă atât de aproape de Edward.

Diana şi Nathaniel Fitzjames se uitau prin jur, încântaţi. Ochii Dianei păreau să absoarbă luxul din cameră, cu numeroasele sale miniaturi delicate de porţelan şi un raft mare cu cărţi vechi. În ochii verzi şi blânzi ai lui Nathaniel Fitzjames se citea admiraţia şi visarea.

Faţa mamei sale radia de bucurie, ca şi cum i s-ar fi împlinit un vis şi se desfăta cu armonia vieţii de familie. O cuprinse pe Adèle cu un braţ protector, începând s-o bată uşurel pe umăr în ritmul muzicii. Portretiza o fire puternică şi încrezătoare, o bună înţelegere a primejdiilor şi plăcerilor vieţii, şi nu mă îndoiam că, în şaizeci de ani, fericirea ei întâmpinase mai multe oprelişti decât aş fi putut eu să concep. Îmi surprinse privirea şi răspunse cu un zâmbet amiabil.

Apoi, ochii mei se opriră spre Richard şi Rebecca Fitzjames. Faţa Rebeccăi era puţin mai rotundă, datorită sarcinii, iar ochii ei căprui şi strălucitori se uitau prin cameră, fără un scop anume. Oare visa la râsul copilului său încă nenăscut, sau nu făcea decât să întruchipeze o singură stare emotivă: extazul? Soţul ei se cam foia şi-şi îndreptă de câteva ori vesta de catifea verde ca salvia. Părea stânjenit şi nu-mi puteam da seama, după gesturile sau expresia lui, care era problema. După ce s-a ridicat, ducându-se la fereastră, nu m-am mai uitat la el.

Când Edward şi Blanche terminară şi al doilea duet, domnul Dent se duse grăbit lângă soţia lui şi o sărută pe obraz, ca un şcolar. Blanche se îmbujoră, aruncând o privire spre mine să vadă dacă observasem. La vederea expresiei sale jenate, am zâmbit, ştiind că se bucura că Edward nu putea s-o vadă în acel moment. Cântăreţii se întoarseră la locurile lor, iar un valet aduse vin pentru toată lumea, în afară de Adèle, care primi limonadă.

Apoi, căpitanul Nathaniel Fitzjames ridică paharul.

— În seara asta doresc să ţin un toast multiplu, începu ei, cu glasul vibrându-i de emoţie. Închin pentru Jane şi Edward, care mâine aniversează un an de căsnicie, închin şi pentru mireasa mea, Diana, şi-i salut pe fratele meu şi soţia lui, care aşteaptă primul copil!

— Într-adevăr, răspunse Blanche, continuând pe un ton plin de importanţă: pentru adevărata dragoste, şi pentru valorile căsniciei!

Edward bău, apoi se încruntă puternic. Mă temeam ca Blanche să nu aducă vorba despre trecut, şi am dedus că şi pe Edward îl frământa acelaşi gând. Înainte de a o lăsa să continue, intervenii cu câteva cuvinte:

— Da, doamnă Dent. Aveţi dreptate. Nu există viaţă mai mulţumitoare decât aceea trăită alături de adevărata iubire, indiferent dacă liantul e plămădit din sărutări sau lire sterline!

Atmosfera deveni cam stânjenitoare, dar tânărul domn Dent reuşi să salveze situaţia:

— Slavă Domnului, Blanche e o soţie fericită, iar dacă mă laud, vă rog să mă iertaţi.

La auzul acestor cuvinte, Blanche se înroşi în obraji.

— Mai laudă-te, domnule Dent. Mă bucur să aud.

Edward ridică paharul în direcţia soţului lui Blanche, zâmbind. Blanche îşi privi dispreţuitor vinul şi câteva momente, evită privirile tuturor celor prezenţi.

— Mi-ar face cea mai mare plăcere, dar nu în seara asta, replică Gregory Dent.

Se vedea limpede că invidia fosta relaţie a soţului meu cu soţia lui.

După cincisprezece minute de conversaţii oarecare, stăpânul şi stăpâna de la Femdean, împreună cu invitaţii lor, plecară de la Princeton Hali. Mă bucuram de noii mei prieteni, iar revederea unei vechi cunoştinţe mă însufleţise.

Când am ajuns din nou în apartamentul nostru din Conacul Femdean, după miezul nopţii, l-am întrebat pe Edward:

— Nu doreşti să ştii cum mai arată Blanche, sau soţul ei?

— Nu, pot să deduc. Blanche s-a mai cuminţit, dar e la fel de frumoasă ca atunci când mi-am luat rămas-bun de la ea, acum doi ani şi mai bine. Iar soţul ei e verde şi bogat – o combinaţie groaznică pentru el şi avantajoasă pentru Blanche a lui. Sunt zile când mă bucur că am orbit. Am unde să mă ascund.

— Nimic nu-ţi scapă, am replicat. Ai dreptate. E tânăr, blond şi cinstit. De fapt, aş zice că are cu vreo cinci ani mai puţin decât doamna Dent. Aş zice că, într-o bună zi, vor avea nişte copii destul de drăguţi.

— Va avea ea grijă să-l îmbătrânească înainte de vreme, destul de curând. Ideea cu copiii e amuzantă, chicoti Edward. A semnat vreun contract să-i producă un moştenitor?

— Aş zice că da.

— Nu putem decât să aşteptăm. Va fi o situaţie stranie. O femeie atât de rece să producă un trup omenesc cu sânge cald.

— Edward, e ruşinos ce spui. Mulţi dintre cei care mă văd ar deduce că n-aş fi bună ca mamă.

Glasul lui Edward se înălţă cu o octavă, în timp ce mă atingea pe obraz.

— Nu eşti deloc nesimţitoare, Jane, draga mea dragă, doar rezervată şi lipsită de experienţă; n-ai niciun motiv de a-ţi fi ruşine. Eşti incomparabilă cu acea Blanche. Tu eşti un dar de la Dumnezeu, iar ea doar o oglindire a idealului unui bărbat modern. Eşti eternă, Jane.

— Mulţumesc Edward. Apropo, ai simţit că Richard Fitzjames era puţin cam neliniştit după cină?

— Nu.

— Se observa în postura lui, pe când tu şi Blanche cântaţi.

— Nu e niciun mister, remarcă Edward. Era pentru prima oară că se întâlnea cu fratele lui, de când doamna Fitzjames îi poartă copilul. Sunt sigur că nu poate ocoli faptul că dreptul de prim-născut îi revenea lui Nathaniel. Practic, i l-a furat.

— Şi asta va cauza vreo fisură în relaţia lor de fraţi?

— Nu. Nathaniel l-a iertat de mult. Totuşi, va fi nevoie de timp pentru vindecarea deplină – dar sunt sigur că se va produce. Naşterile şi morţile constituie întotdeauna un teren fertil pentru ca legăturile dintre oameni să se strângă sau să se destrame. În plus, dacă Nathaniel şi

Diana au un fiu, acesta va avea prioritate la moştenire faţă de al lui Richard.

— Ştiam eu că eşti înţelept. Am multe de învăţat de la tine, bărbate dragă.

— Nu sunt la fel de înţelept pe cât eşti tu de intuitivă. Ne potrivim unul cu altul.

Mă bătu pe dosul mâinii şi câteva momente am stat în tăcere. Mă gândeam ce frumos evoluaseră vieţile noastre împreună. Chiar în clipa aceea, simţeam că Edward şi cu mine nu ne vom mai despărţi o veşnicie. Înduraserăm lupte grele ca să fim împreună şi, poate, dăduserăm greş la multe încercări, dar acum eram reuniţi la fel de firesc ca muşchiul şi ceaţa din mlaştini.

CAPITOLUL 15

Odăiţa folosită drept bibliotecă era destul de liniştită pentru ca acolo să dau curs interesului meu pentru desen. În timp ce contemplam un portret terminat recent al unei fetiţe imaginare pe o pajişte cu flori de câmp, am observat că plantele aurii şi purpurii o cotropeau primejdios, cu florile lor grele pe tulpinile suple. Stăteau suspendate deasupra căpşorului ei ca pentru a o prinde în laţurile frunzelor şi ale cozilor. În fundal, o siluetă întunecată şi singuratică stătea de strajă, supraveghind copila de la umbra unui pin. Nu avusesem intenţia de a crea o scenă atât de sumbră. La drept vorbind, nu mă aflam deloc într-o dispoziţie jucăuşă şi lipsită de griji. Din păcate, încă mai eram chinuită, dar nu cunoşteam secretul care mă hărţuia din spatele uşilor închise ale minţii conştiente. În timp ce terminam de colorat cu roşu obrajii cenuşii ai fetiţei, m-am auzit strigată pe nume.

— Jane! Jane! Unde eşti?

Scumpul meu Edward era cel care mă chema pe un ton atât de nefericit şi înspăimântat. Am tresărit din tot trupul, cuprinsă dintr-odată de ameţeală. Mi-am aruncat portofoliul pe covor şi am trecut grăbită pragul. Erau ceasurile înserării, iar pe coridorul care ducea în salon încă nu ardeau luminile. Aerul părea să mă preseze din toate părţile, în timp ce alergam spre iubitul meu. Camerele erau pline de o zăpuşeală densă, iar în calea mea se aşternea o dâră de lumină trandafirie slabă, de la o fereastră deschisă lângă uşa de la intrare. Mi-am făcut vânt cu o coală de desen, pe când treceam prin dreptul scării, până am ajuns la capătul culoarului.

— Fir-ar să fie! Cine-i aici, cu mine? Răspunde-mi! Răspunde-mi!

Am cotit la dreapta şi am trecut pragul camerei. Edward stătea împietrit ca o statuie şi la fel de palid, cu un pumnal în mână. La auzul paşilor mei, făcu o mişcare bruscă, împungând aerul.

— Edward! l-am strigat, pe un ton autoritar, care-l făcu să dea drumul cuţitului. Ce este?

După ce-şi dădu seama că intrusa era soţia lui, întinse mâna spre mine şi mă strânse lângă el, cu un gest posesiv.

— Ajută-mă să mă aşez. Am trecut printr-o spaimă cumplită, Jane.

— Un vis?

— Nu, sunt sigur că n-am visat!

— Linişteşte-te. Uite, bea puţină apă...

— Nu... împinse Edward paharul din faţa lui, vărsându-mi-l pe mâneca rochiei.

— Ce ţi-a stârnit furia? Eşti cumva bolnav?

I-am privit chipul. Părea să retrăiască acea experienţă. Întoarse capul ca şi cum ochii i-ar fi fost nevătămaţi, iar mâna i se întinse, zgâriind cu unghiile tapiţeria fotoliului.

— Spune-mi!

Vocea-mi era aspră, şi-mi dădeam seama că Edward avea nevoie de puterea mea. Părea înnebunit, iar ochiul îi lucea negru precum cerneala şi tăios ca o lună nouă.

— N-am avut un vis, dar ezit totuşi să-l chem pe John.

— De ce ai avea nevoie de John?

— A fost un intrus aici.

— Pilot unde-i? Ar trebui să fie lângă tine.

I-am şters sudoarea de pe frunte cu mâneca, încercând să-l liniştesc.

— Calmează-te, Edward. Ai respiraţia foarte fierbinte şi sacadată.

— Pilot e cu John. Eram singur şi aproape adormisem. În casă e cald, tu desenai, şi...

— Poate-ar fi mai bine să-l chem pe John.

Şi l-am strigat, apoi şi pe Mary.

— Încă nu! răcni Edward. Dac-a fost doar o plăsmuire a imaginaţiei mele? Ajută-mă să mă hotărăsc, Jane.

— Ei, atunci continuă! Te porţi aşa de copilăros, încât uneori mă întreb dacă mai eşti întreg la minte.

— Da. Există momente când nu strică să te întrebi. Acum doar câteva clipe, m-a vizitat o creatură a întunericului.

— Sună ameninţător, am comentat eu, cu un uşor râs, gândindu-mă că Edward era peste măsură de dramaticdar, din nou, ţinând seama de înfăţişarea lui răvăşită, am renunţat la amuzament şi l-am rugat: descrie-mi coşmarul.

— O mână rece ca gheaţa m-a apucat de beregată, cu unghiile înfigându-mi-se în carne. Venise din spatele fotoliului şi m-a ţintuit acolo, sub ameninţare. Pe urmă, s-a auzit un hohot de râs. Ar fi trebuit să-l auzi şi tu, dar poate că exagerez, căci era cu gura lângă urechea mea. Nu-mi puteam da seama dacă

era o voce feminină sau masculină. Era în acelaşi timp groasă, dar şi melodioasă, ca a unei fete tinere. Am încercat să apuc mâna de încheietură şi să înlătur fiara. Mâinile ei erau ca ale unui schelet, nemiloase, fără pic de moliciune. Totuşi, mi-am dat seama că era vie, când i-am simţit pulsul, bătând nebuneşte de emoţie. Îi plăcea ceea ce făcea!

I-am cerut să mă lase să-i examinez gâtul. Într-adevăr, avea zgârieturi.

— Edward! N-a fost un vis! Rănile astea, oricât de neînsemnate, abia au încetat să sângereze!

Am strigat din nou după John, dar n-am primit niciun răspuns. Atunci, am început să tamponez micile zgârieturi de pe gâtul lui Edward cu batista lui şi, văzând că nu erau adânci, l-am asigurat că nu era în niciun pericol.

— Pe lângă râsul ăla malefic, mai şi vorbea?

— Da. Avea o voce joasă şi slabă, ca un foşnet. Spunea aşa: „Urmează-mă. Vino cu mine, Edward. Eşti al meu! Eşti al meu!” Dumnezeule mare, ce făptură să fi fost asta? Ar putea fi fantoma Antoinetei? Mă va ierta vreodată pentru că n-am iubit-o?

— Edward, lasă acum deducţiile. Aşteaptă să-ţi vii în fire, ca să gândeşti raţional. Lasă-mă să te ajut să urci la etaj. Poţi să te odihneşti în camera noastră.

După ce l-am culcat pe Edward în pat, am deschis fereastra dormitorului şi l-am zărit pe John apropiindu-se dinspre livada de meri, cu Pilot şi Mary. Adeseori, le plăcea să facă o plimbare de seară, înainte de cină, şi înţelegeam câtă încredere aveau unul în altul. Dintotdeauna îşi fuseseră loiali, şi după treizeci de ani de căsnicie încă mai erau cei mai buni prieteni.

În timp ce veneau astfel, cu privirile spre cer, i-am strigat:

— John, Mary, haideţi mai repede!

Mi-au făcut cu mâna şi au luat-o la fugă spre intrarea în conac.

Retrăgându-mă iar în dormitor, am văzut că Edward se ridicase în capul oaselor. Ochiul lui orb săgeta încoace şi-ncolo, cu teamă şi furie. Încă mai era speriat, i-am atins fruntea, iar el îşi smuci capul înapoi.

— Eu sunt, Edward. Doar eu.

— Sunt complet năuc în seara asta!

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi oftă adânc. Apoi, se culcă pe o parte şi închise ochii. Eram nevoită să fac ceva pentru a ţine situaţia sub control. Sângele-mi clocotea în vene când mă gândeam cine sau ce l-ar fi putut face pe un om atât de puternic şi temut să-şi piardă aşa curajul, chiar în propria lui casă. Mâinile mi se încleştau şi se descleştau; fruntea-mi era străbătută de gânduri negre despre omoruri şi instrumente de apărare.

Bătându-l uşor pe obraz, i-am şoptit la ureche:

— Mă duc să-i întreb pe John şi Mary dacă au văzut pe cineva. John o să se uite prin casă după orice urme sau obiecte ciudate.

Edward mormăi, dar în rest nu mai dădu niciun răspuns.

— Mă întorc imediat, dragul meu drag.

Am coborât grăbită scara, întâlnindu-l pe John care tocmai urca. Fruntea lui roşie şi pistruiată lucea de sudoare, şi am văzut că era în panică.

— Doamnă Rochester?

— Edward a fost atacat în salon, acum câteva minute. A suferit câteva răni minore, dar nimic periculos. E foarte tulburat, într-adevăr, dar îşi va reveni.

— Aţi auzit ceva? N-aţi recunoscut persoana?

— Nu, domnul Rochester n-a recunoscut-o, numai mirosul de-afară, pe care-l adusese cu sine în casă. Crede că era o femeie, după mărimea mâinilor şi felul cum vorbea.

— Nu-i o femeie pe care o cunoaşte?

John îşi scărpină bărbia, întorcându-se ca să pornească pe culoar, spre salon. Dumneavoastră aţi văzut ceva, doamnă Rochester? Vreau să zic, vreo urmă de pantof sau un lucru mutat din loc ori care a dispărut...?

— Bine gândit, John! am exclamat. Încă nu m-am uitat atent...

Am pornit amândoi prin cameră, aprinzând lumânările şi dând draperiile la o parte. Am constatat că în jurul fotoliului unde stătuse domnul Rochester încă mai stăruia un miros slab de iarbă proaspăt cosită, iar la picioarele fotoliului zăcea un buchet de flori de câmp şi un mănunchi de paie amestecate cu bălegar de vacă, probabil desprinse de pe încălţămintea atacantei.

— Uite, John, ia-le pe astea, i-am spus, întinzându-i iarba şi florile strivite.

— Le arunc, doamnă Rochester, răspunse el, în timp ce mi le lua din mână.

Se întoarse să plece, apoi mai întrebă:

— Desigur, o bănuiţi pe Doris Lace?

— Înţelesesem că a plecat din regiune...

— S-o fi întors? Întrebă John, pe un ton ciudat.

— Du-te, John! Află de la Mary dacă ştie despre vreo vizită la Femdean, pe ziua de azi.

Curând, John bătu la uşa dormitorului şi, când am ieşit pe culoar, mă informă că Mary nu ştia să fie aşteptat vreun vizitator la Femdean. Amândoi servitorii lipsiseră mai mult de o oră, ceea ce însemna că orice intrus ar fi putut veni şi pleca nevăzut. Eram perplexă. L-am urmat la bucătărie, de unde am luat nişte cafea şi ciocolată pentru Edward. Eram nerăbdătoare să-l liniştesc.

Înainte de a pleca din bucătărie, Mary îmi spuse pe un ton încurajator:

— Doamnă Rochester, John şi cu mine vom căuta astă-seară prin toată curtea, şi n-o să lăsăm nici-o uşă descuiată înainte de a ne retrage. Data viitoare când mă mai duc la Millcote sau Hay, voi întreba de Doris Lace. Acum sunteţi mai liniştită?

— Da, Mary, îţi mulţumesc. Noapte bună.

M-am grăbit spre dormitor şi l-am găsit pe Edward învârtindu-se prin cameră, cu braţele ridicate în faţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să izbească vreun obstacol. Lumina slabă a unei lumânări îi contura trupul, dar nu reuşea să-i alunge dispoziţia neguroasă. M-am întrebat cu voce tare dacă el o aprinsese.

La auzul vocii mele, se opri. I-am văzut ochiul căutându-mi silueta, în timp ce ieşeam din întunericul coridorului.

— Edward, lumânarea...?

— Jane? Da, eu am aprins-o. Am nevoie de puţină lumină, în bezna asta! Vino la mine.

Am pus gustarea pe o măsuţă şi m-am dus repede la soţul meu.

— Vreo veste? mă întrebă el.

L-am îmbrăţişat, încercând să vorbesc cât mai nepăsător:

— Edward, nu mai e nimeni pe-aici! Îţi spun încă o dată, şi încă o dată: calmează-ţi nervii. Nu s-au găsit decât nişte flori de câmp strivite.

— Nu te preface calmă şi indiferentă. Pe mine nu mă duci. Şi tu ai suferit un şoc.

— Stai jos. Am adus cafea şi puţină ciocolată. Vrei ceva?

— Bine ai făcut!

Edward mâncă repede câteva ciocolate, iar eu i-am umplut ceaşca de trei ori, înainte de a vorbi din nou.

— E mai bine, dragul meu drag?

— Din ce în ce mai bine, salvatoarea mea. De câte ori ai să-mi mai salvezi pielea, înainte de a mi-o lua în stăpânire viermii?»

— Nu fi morbid! am exclamat, oripilată.

— Am senzaţia că peste Femdean s-a lăsat un nor negru. Şi mă tem că numai eu sunt cauza.

— Cum se poate? Doar nu ştii cine te-a atacat! Nu tu ai cerut să fii rănit.

Îmi venea să-mi frâng mâinile, la gândul că un om şi-ar dori singur răul.

— Am întreţinut latura necurată a vieţii, Jane. Oricât aş încerca, nu pot fi fericit multă vreme, şi niciodată nu sunt, dacă nu eşti tu în apropiere.

— Eşti foarte ataşat de mine. N-ai să fii întotdeauna atât de vulnerabil. Într-o zi, vei vedea din nou destul de bine – ai mai progresat, în ultimul an.

Edward zâmbi.

— Ai speranţe cât să-ţi ajungă pentru trei soţi desfiguraţi!

— Aşa e...

Am făcut o scurtă pauză, înainte de a-l întreba:

— De ce nu eşti fericit?

— Nu pot scăpa de trecut. Nu mi-am plătit crimele.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Văd în trupul tău mutilat dovada justiţiei extreme a lui Dumnezeu.

Ridicându-se, Edward se duse la fereastră. Oftă, apoi spuse încet:

— Îmi amintesc ororile. Oricât aş încerca, nu le pot uita, iar când am parte de puţină linişte, ca la întoarcerea ta, intervine câte ceva din afară, ca să-mi readucă în minte scenele sordide la care am luat parte.

— Vorbeşte cât mai mult. O minte închisă în sine e periculoasă, Edward.

— N-ar fi bine să ştii nimic despre nebunia care a domnit cândva în viaţa mea, replică el, ştergându-şi o lacrimă.

— Într-adevăr, rănile astea de pe gâtul tău sunt reale. Ştii cumva cine e persoana care vrea să-ţi facă rău? S-ar putea să fie Doris Lace, oare?

— Posibil... N-ar fi înţelept să vă interesaţi de ea. Va da naştere la întrebări.

— Ar trebui să avem grijă. Poate i s-a dezlănţuit nebunia.

— E la fel ca în coşmarul pe care l-am avut amândoi. Era aceeaşi fiinţă!

Am simţit că mi se oprea respiraţia în piept de uimire.

— Edward, mă îngrijorezi!

Cu voce crispată, Edward continuă:

— Chiar nu înţelegi? i-am luat la ochi pe toţi demonii din infern, iar Satana m-a învrednicit cu o făptură atât de diabolică, aşa de vicleană, încât se potriveşte cu forma din coşmarurile mele – reveriile mele care se tot repetă. Mă uit în trecut şi le văd pe Celine Varens şi Bertha Antoinetta Mason. Nu mai sunt frumoase. Mai rău, unghiile lor lungi şi lăcuite mă torturează, mirosul buclelor lor mă sufocă, iar bujorii boiţi în obraji arată ca nişte pete de sânge! Acum ştiu că erau nişte creaturi malefice chiar în timp ce încercam să le iubesc!

Eram uluită să aud asemenea vorbe isterice din partea lui Edward. Am venit lângă el şi l-am chemat la fereastră, să respire puţin aer curat.

— Aerul de-aici e stătut. Când voi uita? Amintirile îmi vin din iad şi se răsucesc în mine ca un şarpe sau rădăcina unui copac putrezit!

Mă strânse în braţe, fără niciun rezultat, suspinându-mi în păr. Câteva lacrimi calde mi se prelinseră în josul gâtului, până pe umeri. Apoi, Edward făcu un pas înapoi, deschise gura ca pentru a spune ceva, după care o închise la loc, strâns, încruntându-se.

— Te rog insistent, spune-mi tot ce ai pe suflet!

Deşi deveneam tot mai stânjenită de emoţiile soţului meu, înţelegeam câtă nevoie avea de încrederea mea.

— Mă întreb...

Făcu o pauză.

— ... am fost chiar un asemenea monstru pentru amantele mele? În relaţia adulterină, m-am purtat într-adevăr monstruos.

Nu simţeam nici cea mai mică undă de vinovăţie! Iar acum, tot ceea ce-am lăsat să aştepte mă devorează!

Am încercat să-l potolesc:

— Edward, calmează-te!

— Am păcătuit prin asociere cu femeile nepotrivite. Tu eşti atât de bună şi veselă... Nici măcar acest lucru nu poate să mă absolve de orice vină?

— Nu. Numai din vanitate te-ai legat de soţia şi de metresele tale. La început, şi pe mine m-ai iubit din vanitate şi egoism. Trebuie să găseşti armonia dintre trup şi spirit, aşa cum încerc eu. Poate că omul îşi poate găsi adevărata mulţumire doar atunci când e împăcat cu centrul sufletului său, cu miezul propriei sale fiinţe? i-ai cerut lui Dumnezeu să te ierte?

— M-am rugat să mi te aducă înapoi, când eram despărţiţi. În culmea nefericirii, m-am târguit cu Dumnezeu. Poate că i-am cerut să mă scoată din situaţia asta...? Nu mai puteam continua, ştiind că plecaseşi în lume, că poate erai singură... Am simţit răutatea faptelor mele egoiste, când Thomfield Hali mi s-a prăbuşit pe umeri, întoarcerea ta la mine a fost dovada că-mi ispăşisem pedeapsa. Am crezut că puteam fi din nou curat – curat ca un băiat tânăr, cu inima senină. Totuşi, am insistat să-ţi explorezi natura senzuală. Este o condiţie care numi oferă satisfacţie eternă.

— Dumnezeu nu ne va pedepsi pentru că ne-am trezit simţurile. Diavolul nu te poate lua în stăpânire pentru aventurile tale din trecut, şi nici pe mine, pentru întrebările şi explorările mele. Nu suntem corupţi. Ne-am păstrat inocenţa.

— Eu numai inocent nu sunt.

— Când sufletul ţi se deschide spre adevărata ta natură şi-ţi recunoşti umilinţa în faţa lui Dumnezeu, eşti la fel de pur ca un nou-născut. Nu fiecare gând e destinat să se transpună în faptă.

— Soţioara mea înţeleaptă, unde-aş fi putut spera să găsesc un asemenea sfătuitor suprem? Trebuie că eşti un înger trimis să-mi oblojească mintea chinuită.

La drept vorbind, înţelegeam prea bine supliciile soţului meu. Şi eu aveam viziuni din trecut. Primii mei ani pe proprietatea doamnei Reed şi ura ei la adresa mea mă bântuiau într-adevăr. Existau momente când eram convinsă că nici acum nu puteam fi iubită. Îmi aminteam cuvintele sâcâitoare,

aruncate spre mine cu furie de către St. John Rivers, când refuzasem să mă mărit cu el, şi odioasa lui afirmaţie cum că l-aş fi ucis. Apoi, scrisoarea aceea plină de tensiuni, în care-şi declara dragostea fizică pentru mine şi-mi cerea să-mi recunosc propria fire pătimaşă. Ce ironie, că Edward îşi reprima propria lui senzualitate! Nu-mi venea să cred că am fi putut să fim păcătoşi în propria noastră relaţie amoroasă. Totuşi, nu credeam că aveam la activ nişte fapte atât de importante încât acum să mă urmărească batjocoritor, să mă ridiculizeze într-un timp şi un spaţiu îndepărtate, aşa cum se întâmpla cu soţul meu. Nu puteam înţelege pe deplin faptele pe care considera că le săvârşise împotriva propriului său trup şi suflet.

M-am rugat împreună cu Edward, în timp ce el îi repeta lui Dumnezeu cuvintele mele, şi curând de pe chip începu să i se şteargă expresia nefericită. Acum, aveam sarcina de a-l asigura că nu mă corupsese. Hotărând să las asta pe altă dată, l-am îndemnat să se întindă pe pat şi, după ce a consimţit, am început să-i cânt.

Odată ce l-a furat un somn adânc, am rămas aşezată în întunericul din cameră, aşteptând să aud vreun pas. Nu prindeam nimic altceva decât sunetele nopţii calde de august.

În următoarele trei zile, i-am citit lui Edward poezii de Scott şi Byron. Îl calmau, şi-l ajutau să se concentreze asupra altor probleme.

Într-o după-amiază molatică, ne-am dus să mai uităm de griji la umbra unui stejar, unde eu i-am citit poemul lui Wordsworth „Surprins de bucurie”:

Surprins de bucurie – ca vântu-n nerăbdare,
Pornii la drum alături – o, oare dar de cine
De nu de cea-ngropată-n pământul mut: de tine
În locul ce nu-l află niciun necaz sub soare?
Iubire credincioasă, mi te-am adus aminte...
Cum te-aş putea uita, dar?
Oare prin ce voire,
Până la cea din urmă a *orei împărţire,*
Ademenit am fost spre orbirea dinainte
Să fie cea mai cruntă din pierderi! Revenirea
Acelui gând e junghiul durerii ca nicicând,
Doar una, numai una, purtând nefericirea

De-a şti c-a mea comoară din inimă şi gând
Pierdută-i pe vecie.
Prezent şi viitor
N-or readuce-n faţă-mi acel divin odor.

Era una dintre poeziile noastre favorite, deşi deloc încurajatoare. În acea zi de vară, vântul sufla cu putere şi, deşi îmi răvăşea părul de la ceafă, nu avea destulă îndrăzneală ca să tulbure frunzişul marelui stejar. Florile de pe pajişte erau minunate la vedere. M-am abţinut să mai citesc, pentru a-i descrie lui Edward degetariţele:

— Anul ăsta, sunt purpurii şi neasemuit de frumoase. Cea mai apropiată creşte la doi paşi de mine. Iar albinele le vizitează încontinuu!

Îl admiram pe soţul meu. Când era calm şi senin, Edward oferea un spectacol delicios. De când îl atacase intrusa, îmi plăcuse să mă uit la el din partea cealaltă a camerei şi aveam o mare bucurie să-l văd zâmbind, ori de câte ori reuşeam să-l provoc.

— Cum te simţi, Jane? Ai dormit bine azi-noapte?

— Da, i-am răspuns. M-am odihnit, în sfârşit, după ce noaptea trecuse de jumătate. Acum sunt apărătoarea ta, am datoria de a te sluji stând de strajă noaptea.

Îmi mângâie faţa. O, ce senzaţie delicioasă!

— Aşa de mică, aşa puternică... murmură el. Eşti blândă ca o porumbiţă şi feroce ca o panteră. Am în tine o aliată atrăgătoare şi norocoasă, Jane.

— Suntem în convergenţă. Stai lângă mine şi-am să te ocrotesc, Edward.

— Protectoarea mea? Ce farsă! Poate ar trebui să mai angajăm servitori, să populăm mai mult conacul. Aici suntem foarte izolaţi.

Edward îşi înlătură de pe încheietura mâinii o omidă aurie cu negru, i-am văzut părul negru zbârlindu-se din cauza atingerii, deşi nu comentă nimic.

— Atâţia câţi avem sunt de ajuns.

Apoi, am cutezat să-i pun o întrebare:

— Nu-ţi mai aminteşti nimic altceva despre creatura aceea oribilă, ca s-o identificăm?

— Ţin minte doar că voia să mă duc cu ea, după care a speriat-o ceva şi a fugit. N-a spus cum o chema, şi a stat singură cu mine doar câteva momente. Mă simt neputincios, Jane.

— Tu, neputincios? Ce glumă! Îţi plângi singur de milă. Atunci, am s-o găsesc şi o voi pedepsi eu pentru ceea ce ţi-a făcut.

— Cum?

I-am răspuns cu fler şi îndrăzneală:

— Sunt slujitoarea ta şi voi aplica regulile de la Femdean. Accesul vampirilor interzis!

Simulam amuzamentul. Edward continua să stea încruntat, apoi întinse mâna spre mine şi bătu cu degetul în carte, pentru a mă încuraja să citesc mai departe, însă eu voiam să mai descopăr şi altele dintre gândurile lui secrete.

— De ce taci?

— Trebuie să descopăr o, cale de a te ajuta să te linişteşti. Cum te-aş putea face să înţelegi că nu m-ai corupt?

Nedumerit, Edward stătu tăcut câteva momente, înainte de a-mi găsi faţa cu privirea lui ceţoasă.

— Acum ştiu că nu eu am fost cauza bolii tale recente. Ai căzut victimă propriei tale furtuni de patimi. Totuşi, s-ar putea ca eu să fi fost acela care te-a condus spre temelia conştiinţei tale intime, aşa că n-am să te mai instruiesc. Voi aştepta ca tu să iniţiezi uniunea noastră. Până poţi s-o faci cu îndrăzneală şi mândrie, dovedindu-mi că-ţi place natura ta umană, n-am să te mai hărţuiesc.

Mă tem că am greşit mărturisindu-ţi fanteziile mele. Nu trebuia s-o fac.

— Îţi faci griji peste măsură. Vinovăţia ta e cauza acestui conflict?

— Într-adevăr. Mă tem mai mult ca oricând de propriile mele dorinţe. N-am deloc încredere în ele!

Am râs.

— Ce sever eşti! Remuşcările tale n-au nici-o bază. Sunt mulţumită de tot ceea ce mi-ai dezvăluit. Nu mă sperii.

— Poate că nu te cunosc atât de bine. Mă uimeşti, ia seama la îndrăzneala asta a ta, căci ai putea fi nevoită să renunţi la ea, într-o zi! Totuşi, sunt hotărât şi ţi-am dat răspunsul. Trebuie să fii o seducătoare. Aceasta va fi o probă pentru căsnicia noastră.

Nu aveam niciun răspuns pregătit, şi am continuat să-i citesc cu voce tare. În sinea mea, tânjeam să mă eliberez de nerăbdarea grea care-mi apăsa mintea. Cu tot zelul meu, nu mă puteam imagina pe mine însămi ca pe o femeie fatală. Doream o diversiune, pentru a analiza de la distanţă situaţia din Conacul Femdean.

Un înger binevoitor îmi auzi ruga la douăzeci şi patru de ore după ce dorisem să plec într-al loc, când Edward şi cu mine am primit o invitaţie formală la o nuntă! Mary Rivers urma să se mărite în curând cu domnul Edgar Wharton, iar familia mea ne aştepta cu braţele deschise! Ştiam că se apropia căsătoria lor, dar nu fusesem sigură dacă soţii Rochester aveau să fie cu adevărat bine-veniţi să participe.

I-am citit lui Edward scrisoarea şi am descoperit că erau aşteptaţi şi Diana şi căpitanul Fitzjames. Epistola lui Mary era prietenoasă şi sinceră. Se vedea clar că degeaba mă temusem de o răcire a relaţiilor noastre. Edward era dornic să facă o călătorie până la Morton, lăsând în urmă scena neplăcută a corupţiei. Oare-mi puteam găsi curajul de a-i dovedi soţului meu că eram o femeie matură şi împlinită, care nu se lăsa dominată de ardoare? În sinea mea, îmi recunoşteam o anumită nelinişte, dar provocarea îmi stârnea cu adevărat o emoţie plăcută, de un soi cum înainte nu mai cunoscusem.

CAPITOLUL 16

La sfârşitul primei săptămâni din septembrie, Edward, Adèle şi cu mine ne aflam într-o trăsură, în drum spre Morton, la nunta verişoarei mele Mary Rivers. Dacă se uita cineva la pasagerii acelei caleşti închise, într-o zi blândă de vară târzie, l-ar fi văzut pe Edward dormind la locul său, vizavi de Adèle şi de mine. Avea fruntea destinsă şi bronzată. Trupul său minunat se legăna senzual, şi-şi ţinea braţele strânse lângă cămaşa de in. Adèle cânta o melodie pe care o învăţase la şcoală, în timp ce eu priveam peisajele de afară. Bălţile se întindeau până la orizont, unde începeau colinele scunde şi stâncoase, de o parte şi de alta a drumului denivelat. Din când în când, netezeam cârlionţii negri, răvăşiţi de vânt, ai lui Adèle, şi mă simţeam foarte norocoasă că mă întorceam la Morton împreună cu cei dragi.

Cu mai bine de douăsprezece luni în urmă, plecasem de-acolo nesigură dacă am să mă mai întorc vreodată. Părăsisem o situaţie sigură la şcoala din Morton, pentru a risca o reîntâlnire cu iubitul meu Edward şi, prin voia lui Dumnezeu, îi găsisem aşteptându-mă. Desfid orice raţionalist să-şi nege o lacrimă în ochi, la amintirea împrejurărilor în care s-a decis, ajuns la o răscruce din viaţa lui. Faptul de a ţi se îndeplini cea mai mare dorinţă e un balsam incredibil pentru haosul nehotărârii. Un torent de bucurie izvora din adâncul inimii mele, când îmi aminteam ce inspirat îmi urmasem instinctul de a alerga după dorul sufletului meu: Edward Fairfax Rochester.

În ultimele raze răzleţe de soare ale asfinţitului, am zărit o mlaştină puţin adâncă şi un cormoran negru zburând singuratic peste mal. Era un punct de reper pentru mine şi curând, întocmai aşa cum mă aşteptasem, am desluşit contururile satului verişoarelor mele şi am ştiut că în curând vom sta cu toţii comod la masa încărcată cu fripturi de oaie, salată şi mere. Eram nerăbdătoare să mănânc şi mai mult decât dornică să dorm într-un pat moale.

Aţi fi văzut felurite expresii succedându-se pe faţa mea atât de schimbătoare. Plină de importanţă, zâmbeam cu gândul la reîntâlnirea armonioasă cu verişoarele mele, apoi îmi încreţeam încordată fruntea, deloc încântată să-l revăd pe St. John Rivers. Nu-mi puteam defini clar sentimentele la adresa lui. Afecţiunea frăţească se transforma cât ai clipi în dispreţul la

adresa unui fost curtezan respins. Ce-avea să însemne el pentru mine acum? Cum urma să ne înţelegem, locuind cu toţii sub acoperişul casei Moor, timp de cinci zile? Întrebările şi îndoielile făceau să mă doară tot trupul. Nu eram deloc bine dispusă, şi mă străduiam să mă calmez.

În continuare, ochii mi se luminau de plăcere când îl priveam pe soţul meu. Simţeam energia trezindu-mi-se în şale, la gândul de a-l surprinde cu pasiunea mea fizică. Oare avea să creadă că mă jucam cu el? Mă întrebam la ce fel de expresie să mă aştept din partea lui, când îşi dădea seama că-l sărutasem numai şi numai pentru mine.

Am început să cânt şi eu alături de Adèle, pentru a-mi stăvili planurile arzătoare. Curând, Edward s-a arătat surprins. Trezindu-se, clătină din cap, apoi cântă un vers dintr-un cântecel pentru copii mici, pe un ton satiric, ca de fetiţă. Adèle şi cu mine am râs de imitaţia lui.

— Bestie prostuţă! l-am bătut eu pe genunchi, iar Edward îmi apucă mâna.

— Aşa sunt? Deci, nu ţi-ai schimbat deloc opinia, frumoaso?

— Ce? m-am mirat, fără să-i înţeleg întrebarea, aplecându-mă înainte, cu mâna într-a lui.

— Eşti o frumoasă, iar eu sunt o bestie pe care n-ai transformat-o în prinţ. Mai durează mult, doamnă Rochester? chicoti el, strângându-mă de mână.

— Nu eşti nici bestie, nici prinţ, şi nici nu vei fi vreodată în întregime oricare dintre ele! Nici eu m-am să fiu o frumoasă. Nu sunt o nevastă care se uită în oglindă, ci o ajutoare.

Adèle interveni şi ea în conversaţie:

— Ba nu, doamnă, eşti frumoasă!

— Adèle, trebuie neapărat să-l încurajezi pe domnul Rochester?

— La început, erai mai simplă, dar acum părul îţi străluceşte şi zâmbeşti atât de des! Îmi place mult să mă uit la tine, îmi zâmbi Adèle, atingându-mi obrazul cu căuşul palmei.

Am strâns-o în braţe, sărutând-o pe tâmplă, înainte de a mă muta lângă soţul meu.

— Ne apropiem de Morton şi în câteva minute vom fi pe treptele casei Moor! Nu vă puneţi cu mine!

Edward îmi şopti la ureche:

— Acum eşti o lady, nu lăsa pe nimeni să te sperie, Jane Rochester. Eşti o femeie cu drepturi depline şi ţine minte că asta nu-i decât o distracţie. N-ar fi cazul să ne simţim bine şi să ne calmăm nervii?

Am dat din cap şi i-am împins faţa de lângă urechea mea, căci mă gâdila, iar privirea veşnic curioasă a lui Adèle mă făcea să mă simt stânjenită.

În mai puţin de o oră, trăsura noastră opri la casa Moor, şi înainte de a apuca să cobor Mary alergă la uşă să mi-o deschidă. Arăta sprintenă, robustă, ba chiar voioasă! Comportamentul ei exuberant îmi aduse roşeaţa în obraji.

— Jane, o, Jane! Aţi ajuns aşa de târziu, că era cât pe ce să pierdeţi cina! Îmbrăţişează-mă, verişoară dragă!

— Salutări, Mary! am răspuns eu coborând, după care i-am ajutat şi pe Adèle şi Edward, înainte de a-i dărui verişoarei mele îmbrăţişarea solicitată. Poftim! O îmbrăţişare şi un sărut.

Zâmbind, Mary o luă pe Adèle de mână.

— Bună, micuţă Adèle. Îţi plac nunţile?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată la o nuntă. Sunt la fel ca petrecerile?

— Da, aşa sper, dar e mai puţină distracţie, doar câteva dansuri.

În timp ce Mary o ţinea de mână, Adèle se încruntă. Probabil scumpa mea mică nu se bucura să participe la o activitate atât de nefolositoare, de oameni mari. Edward şi cu mine le-am urmat pe uşa din faţă.

În mica sufragerie, lumina lumânărilor se reflecta din pereţi, iar fereastra deschisă lăsa să intre o briză răcoroasă care să-mi aline pielea năduşită. Când am intrat, la masă erau aşezaţi deja căpitanul Nathaniel Fitzjames şi verişoara mea, Diana.

Un gentleman înalt şi zvelt, pe care nu-l cunoşteam, se ridică în picioare şi mă salută printr-o înclinare a capului său cu păr castaniu cârlionţat. Avea un ten oacheş şi o mustaţă deasă şi lată, care-i acoperea toată gura. Am aflat curând cine era.

— Acesta este domnul Edgar Wharton, ni-l prezentă solemn Mary pe logodnicul ei.

Edward îi strânse mâna, iar domnul Wharton nu păru afectat de diformităţile fizice ale soţului meu. Îmi zâmbi larg, şi

mi-am dat seama că de fapt nu era genul de om care să-i intimideze pe alţii. Mă aşteptam să-mi devină simpatic.

— E o mare onoare să vă cunosc, domnule şi doamnă Rochester. Luaţi loc alături de noi. Vă rog să ne scuzaţi că nu v-am putut aştepta, dar plănuiesc să mă întorc chiar astă-seară la familia mea. Mary şi Diana au insistat să nu mă lase să plec flămând din casa Moor.

Stilul prietenos al domnului Wharton mă făcea să zâmbesc. În sinea mea, mă bucuram să văd că nu era o copie a prietenului său, St. John Rivers. Şi, întrucât acesta din urmă era absent, nu mi-am mai făcut griji şi m-am delectat cu compania celor din jur. Nu peste mult, bărbaţii conversau despre recolta locală de fructe şi industria textilă. Noi, femeile, stăteam tăcute, ceea ce-mi convenea căci, deşi atmosfera îmi mai alina anxietăţile, aveam nevoie de linişte. Mâncam cu poftă din bunătăţile de la cină, iar Diana era neobişnuit de radioasă.

Mai târziu, după ce Adèle fusese instalată într-o odăiţă de pe acelaşi culoar, Edward se odihnea în acelaşi pat îngust unde zăcusem eu bolnavă, când eram la discreţia Parcelor: Clotho, Lachesis şi Atropos. Faptul de a mi se fi acordat o existenţă pământească mai îndelungată făcea cu atât mai sublimă apropierea lui Edward, în timp ce-i îmbrăţişam cu patimă.

— O, Jane, lasă-mă să te am numai pentru mine. Nu sunt obişnuit să te împart cu alţii. Eşti de acord, desigur, că sunt un egoist, nu-i aşa?

— Fii egoist, mă calmez imediat ce ajung în braţele tale, am oftat, sărutând buzele pline ale soţului meu.

— Mai vreau! mârâi el, şi mă sărută de două ori, fără o clipă de răgaz.

— Mă faci să-mi pierd minţile. Mai lasă-mă şi să respir, Edward.

Mi-am aruncat capul pe spate, umplându-mi plămânii cu aer proaspăt. În cămin ardea un foc mic, dar nu prea era nevoie de el. M-am dus la fereastră şi am deschis-o, ca să intre aerul curat al nopţii, imediat, am intrat în alertă. Cerul arăta ameninţător. Norii erau plini de pete murdare, ca şi cum ar fi fost arşi. Se învolburau în jurul lunii argintii, măturând cerul pe aripile unui vânt puternic care-i împingeau peste satul Morton, aproape ca pentru a ataca globul lunar. Simţeam cu acuitate demonii şi dulăii iadului bântuind prin mlaştini, pentru a aduce

osânda asupra oricărui călător singuratic în timpul nopţii. O, cât mă bucuram că eram în casă!

Edward vorbi pe un ton liniştitor, care mă făcu să mă întorc spre el.

— Jane, am chibzuit în timp ce te aşteptam să-ţi scoţi capotul. Când erai în patul ăsta, m-ai visat? În timp ce ne puneam lucrurile în cameră, ai spus c-ai dormit aici, cândva. Satisfă-mi curiozitatea, păsărico.

— Da, recunosc, apăreai adesea în visele mele şi existau momente când, în patul ăsta micuţ, îmi imaginam că erai lângă mine.

I-am mângâiat părul cu degetele, în timp ce mă vâram în pat.

— Iar acum, când eşti într-adevăr aici, nu mai avem destul loc!

Pe chipul lui Edward apăruse o expresie îngândurată.

— Sunt real pentru tine? Te-am dezamăgit când dragostea noastră a fost în sfârşit împlinită în faptă?

Vorbea într-o şoaptă ursuză şi mă strânse mai aproape de el. Îi inspiram mirosul masculin voluptuos şi eram extaziată. Niciodată nu mai remarcasem aroma unui bărbat, nici nu mă aşteptasem să-mi placă.

— Încă mă mai obişnuiesc cu tine. Edward, în fiecare zi mă delectez cu scene noi, i-am răspuns, senină.

— Te obişnuieşti cu mine? Da’ ce-s eu, cal?

— Cal? Ce lucruri ciudate spui!

— Încerc să te distrez!

Mă sărută pe gât, iar favoriţii lui îmi zgâriară uşor pielea delicată de sub bărbie. Am dus o mână la gură, ca să-mi înăbuş un ţipăt necuviincios. Eram îngrijorată să nu m-audă verişoarele mele, dar apoi m-am gândit mai bine. Cu siguranţă, Mary visa la nunta ei, şi eram convinsă că Diana şi Nathaniel erau închişi în propriul lor cuib de dragoste.

— Cum aş putea seduce un bărbat care se consideră armăsar? E ridicol!

Edward îşi frecă nasul de gâtul meu.

— Nue nevoie să-ţi faci niciun plan. Când vei fi gata să mi te deschizi, ai să ştii.

— Simt că m-am deschis deja, dar între noi mai există un teren neexplorat. Mi-e dor să te însoţesc în fanteziile tale. Eu,

una, am atât de puţine, şi vagi... Du-mă unde doreşti. Pot vedea în ochii tăi o anumită nesiguranţă. Şterge-ţi lentilele! Avem sanctuarul căsniciei noastre în care să ne zbenguim! Vino la mine, Edward. Vino la mine în noaptea asta. Iată seducţia mea! E tot ce-mi pot permite astă-noapte. Sunt nerăbdătoare.

Şi astfel, am cerut în sfârşit să fiu răvăşită şi desfătată, şi am simţit cum mă transformam sub îmbrăţişările lui Edward. Soţul meu fusese răbdător în cele câteva săptămâni cât aşteptase să mă apropii de el, şi simţeam că-mi înţelegea cu adevărat supunerea, în acţiunile noastre pătimaşe. Sub îndrumarea lui, deveneam un adevărat mozaic.

Refugiul sigur din casa Moor era ideal ca să mai scăpăm de stările sufleteşti tulburi faţă de intrusa care-l atacase pe dragul meu soţ. Cu siguranţă, deznodământul avea să ne aştepte la Femdean.

Dimineaţa următoare era veselă şi însorită. Grădina din jurul casei Moor strălucea, plină de margaretele verii târzii, iar câteva rândunele săgetau prin jurul streşinilor. Păsările mici, cu cozi bifurcate, se opreau din când în când ca să-i privească pe oamenii ce forfoteau pe jos, la ceasul zorilor. Eu culegeam flori pentru masa de la micul dejun, în timp ce Edward stătea aşezat în plină lumină a soarelui de dimineaţă, i-am zâmbit peste peluză, în timp ce-şi apăra cu mâna ochiul de strălucirea orbitoare a razelor. Speram sincer să iasă cât de curând din ceaţa întunecată şi, mai devreme de un an, să-mi poată vedea detaliile siluetei şi ale trăsăturilor.

Adèle mă însoţea, ţinând florile pe care le tăiam. Curând ni se alătură şi Mary, căscând.

— Ai dormit bine, Jane? Te-ai trezit înaintea mea, şi de obicei eu sunt spiritul dimineţii!

— Am dormit atât de bine, i-am răspuns, încât nici n-am mai putut rămâne în pat. Când am văzut florile, pe fereastra camerei, n-am mai rezistat. Mor după frumuseţile astea! Sper că nu te superi, Mary.

— Să mă supăr? Poţi culege câte flori vrei, Jane, atâta vreme cât aduci câteva şi în casă, să le punem pe masa de la micul dejun.

Mă luă de braţ, chemându-mă la o plimbare pe iarbă. Am însoţit-o.

— Ne vom petrece luna de miere la Londra, ţi-am spus?

— Nu, n-am auzit. Domnului Wharton îi place oraşul?

— Niciunul dintre noi n-a mai fost acolo până acum, şi ne-am gândit că o călătorie la Londra ar fi o mare aventură pentru noi. Ce părere ai, Jane? Îşi încreţi ea fruntea.

Eram încântată să aflu că opinia mea însemna ceva pentru ea, şi că dizarmonia din familie nu ne afecta legăturile.

— Mary, vă doresc o vacanţă minunată, ţie şi soţului tău. Nu ştiu nimic despre viaţa într-un mare oraş, decât că în perioada asta a anului trebuie să fie foarte cald acolo.

— Adevărat, dar căldura n-o să ne deranjeze, după vara blândă de care am avut parte aici, replică Mary, potrivindu-şi o şuviţă de păr după ureche, şi-mi dădu drumul de braţ, căci tocmai ajunseserăm la uşa bucătăriei.

L-am luat pe Edward şi Adèle, care conversau şi o mângâiau pe căţeaua lui Mary, Lettie. Apoi, am luat un mic dejun plăcut şi am petrecut o dimineaţă liniştită. Ziua a continuat la fel de netulburată, până după masa de prânz, când a sosit St. John Rivers. Am fost prima care l-a văzut, când a trecut pragul.

Îşi scoase pălăria şi mă salută cu o plecăciune exagerată. L-am privit un moment, fără a zâmbi, înainte ca Mary şi Diana să-l vadă şi ele.

— St. John! Bine ai venit acasă!

Auzind că St. John Rivers se afla în cameră, Edward se îndreptă în fotoliu şi mi-am dat seama, după expresia lui, că se pregătea să-i asculte glasul, probabil pentru a-şi contura în minte caracterul său. Privi spre St. John şi văzu că avea într-adevăr conturul unui om înalt şi sănătos. Rămase tăcut până am venit lângă el, cuprinzându-l cu braţul pe după umăr.

— St. John, acesta este domnul Rochester.

St. John se apropie şi strânse uşor mâna întinsă a lui Edward. Mai târziu, Edward avea să descrie mâinile lui St. John ca fiind reci şi efeminate.

— Rochester, bine ai venit la casa Moor, eşti cunoscut aici de luni de zile.

St. John vorbea cu un aer atât de condescendent, încât m-am temut ca Edward să nu-i dea o replică tăioasă, dar se abţinu.

— Vă mulţumesc, domnule Rivers, spuse el calm, făcându-mă să mă simt mândră de răspunsul lui spartan.

Am zâmbit la vederea expresiei dezamăgite a vărului meu, care se întoarse repede, ieşind din cameră cu bagajul.

În timpul cinei, St. John insistă să stea pe scaunul de lângă mine. La un moment dat, îşi scăpă şervetul peste mâna mea şi, când îl luă, mi-o strânse cu un gest jucăuş. Pe din afară părea rezervat şi pios, aşa că eram nedumerită de comportamentul lui. Mi-am tras mâna brusc şi am vărsat paharul de lapte pe farfuria lui, aşa c-a fost nevoit să aducă alta. Aveam nevoie de tot curajul şi puterea ca să nu-l plesnesc de faţă cu Adèle, Mary şi soţii Fitzjames. Slavă Domnului şi de data asta că Edward nu vedea ce făcea St. John.

Nu o dată, St. John se uită la mine cu dor, de-mi venea s-o iau la fugă din cameră, plângând. Mă simţeam ofensată că-l considera pe dragul meu Edward incapabil şi neputincios. Dacă nu şi-ar fi pierdut vederea şi mâna, i-ar fi zburat capul de pe umeri. Din păcate, eram nevoită să mă apăr singură.

Descoperisem că St. John Rivers era un om rău. Mă rugam la Dumnezeu să-l readucă pe calea cea dreaptă, chiar în timp ce stăteam la masă între el şi Edward. Mi-am terminat repede mâncarea, la fel ca soţul meu, şi i-am lăsat pe ceilalţi acolo, ca să ieşim singuri în grădină, sub lumina asfinţitului.

Ne-am oprit la marginea grădinii. Edward îşi fuma pipa şi se ţinea de umărul meu, în timp ce eu priveam jocul norilor purtaţi de vânt prin faţa soarelui care apunea. Câţiva norişori erau luminaţi de jos, astfel că arătau ca nişte stânci uriaşe ameninţând să se prăbuşească peste satul Morton. Lângă Edward al meu, nu simţeam niciun pericol din partea zeilor cerului, căci mă bucuram de izolare, şi i-am şi spus-o.

— Nu te simţi bine cu familia ta, Jane? Ai fost foarte tăcută în timpul cinei.

— Sunt destul de mulţumită, i-am răspuns.

— Îţi tremură vocea? Jane, spune-mi ce ai.

Îmi luă mâna şi o sărută uşor.

— Şi degetul îţi tremură, sub atingerea mea.

Mi-o mângâie până m-am calmat îndeajuns ca să vorbesc. Gestul lui liniştitor îmi sporea încrederea, aşa că i-am spus deschis:

— Iubitule, vărul meu, St. John, a devenit un nesuferit. Nu-s sigură că pot sta aici în timp ce el se tot holbează la mine.

— Cum? Se holbează la soţioara mea cea drăguţă? Să-i ard o mamă de bătaie? ia du-mă la el!

— Nu, nu vreau să se strice nunta, şi nici ca el să păţească ceva. Dar aş prefera să nu mai flirteze cu mine.

Mi-am înăbuşit emoţiile în piept, înainte de a lăsa să-mi scape un suspin.

— L-am auzit spunându-i Dianei, la bucătărie, înainte de cină, că ţi s-a împlinit silueta şi nu mai semeni cu fata firavă pe care a salvat-o.

— Nu-mi vine să cred... Nu, nu poate fi adevărat.

— Ba este, deşi nu cred că intenţionase să fie auzit de mine. Probabil îşi închipuie că-s şi surd. Eu stăteam într-un fotoliu, chiar lângă uşă, încheie el, zâmbind amuzat.

— De ce te-o fi crezând St. John atât de neputincios? Ai infirmităţi, dar nu şi răni deschise. Eşti mai viril şi mai masculin decât ar putea spera el să fie vreodată.

— Poate crede că-s vândut diavolului şi nu merit plăceri carnale. Cu siguranţă, îşi zice c-oi fi un soţ incompetent. Şi, într-adevăr, sunt sigur că cunoaşte împrejurările căsniciei noastre, continuă Edward, trăgând din pipă.

— Aşa e.

Suflă un fuior de fum, apoi mă preveni:

— Să nu mă laşi singur cu el, că s-ar putea să-l strâng de gât, Jane.

— Nu face glume de-astea! am exclamat. Suntem musafiri în casa lui.

— Nue glumă, e răzbunare. Pot fi necruţător. Oricum, nu l-aş vătăma; doar l-aş face de ruşine. Când pleacă în India?

— Peste trei săptămâni. Din nu ştiu ce motiv, şi-a tot amânat voiajul, un an de zile. Probabil că vara trecută nu putea călători. Cât despre răzbunare, ce vrei să spui? Nu poţi risca rănirea nimănui! Şi-n plus, mi-ar fi ruşine ca nişte bărbaţi să se bată pentru mine. Nu face nimic, Edward.

— Dacă vrei să nu fac nimic, înseamnă că-i aperi comportamentul infantil faţă de tine. Vorbeşte cu el. Tu ai mari puteri de convingere. Jane, aud glasuri. Vine cineva de după colţ?

Nu peste mult timp, Adèle apăru din umbra casei, în lumina blândă a amurgului, urmată imediat de St. John Rivers. Veneau spre noi, şi nu m-am uitat la vărul meu până nu mi s-a

adresat. O priveam pe Adèle şi am întrebat-o dacă era obosită. St. John interveni înainte ca ea să răspundă:

— Doamnă Rochester şi domnule Rochester. Ce mai faceţi?

— Facem bine, domnule Rivers, răspunse Edward, iar ochii lui St. John se îndreptară dinspre faţa mea către chipul lui. Se vedea limpede că soţul meu îl nedumerea. Adèle, continuă el, sunt obosit. Condu-mă în casă, te rog. Cred că Jane vrea să mai rămână afară. Domnule Rivers, aţi putea sta dumneavoastră cu soţia mea până se satură de priveliştea serii?

St. John îşi drese glasul şi replică îndatoritor:

— Cum doriţi, domnule Rochester. Voi avea grijă să fie în siguranţă.

Edward ezită, apoi plecă împreună cu Adèle.

Eram uimită şi am vrut să mă duc şi eu cu ei, dar i-am înţeles intenţia de a mă lăsa singură cu omul care mă hărţuia. Trebuia să-l pun pe St. John la punct şi să-i amintesc că nu eram o fată neajutorată, ci soţia unui gentleman.

Sângele îmi clocotea în vene, dar mi-am luat rămasbun de la Edward şi Adèle pe un ton plăcut. Apoi, m-am întors spre St. John fără să-l privesc şi, când ceilalţi ajunseră destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, l-am întrebat:

— Cum mai e cu misiunea? Pleci curând în India?

— Nu peste mult. Am aşteptat doi ani, continuă el pe acelaşi ton politicos, făcându-mă să sper că scăpasem de atenţiile lui necuvenite.

— De ce-ai aşteptat atâta? Corabia a plecat în toamna trecută.

— Încearcă să ghiceşti, Jane.

Mă apucă de încheietură şi încercă să-mi ridice mâna la buze. Atingerea bruscă mă luă pe nepregătite. Pielea lui avea ceva reptilian.

— Te-ai schimbat, Jane, şi trebuie să spun că în sens pozitiv! Ai mai multă culoare în obraji, faţa mai plină, talia mai somptuoasă...

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui moleşită şi l-am plesnit peste obraz.

— Te-ai schimbat! am şuierat spre el. Cum ai fi potrivit pentru o misiune în India? Cum ar putea fi Hristos mântuitorul tău?

Şi m-am ridicat să plec.

— Eşti naivă, Jane. Ar trebui să ştii că, dacă te hotărăşti să vii cu mine, putem schimba destinaţia cu America. Acolo, am lua viaţa de la început. În America te pot trata ca pe o regină.

— Pentru soţul meu sunt mai mult decât o regină. Îi sunt cea mai bună tovarăşă de viaţă. Te rog să nu mai vorbeşti cu mine. Ar trebui să te rogi chiar acum, în clipa asta, să te ierte Dumnezeu. Cu siguranţă, Hades e pe urmele tale, în asemenea momente. Nu pot să cedez în faţa ta. Niciodată nu ţi-am dat motive să fii atât de pătimaş. Nici speranţe nu ţi-am dat vreodată. Sunt fericită în căsnicie.

— Nu poţi fi fericită cu un om neputincios. E infirm şi bătrân. Ştiu că nu-ţi poate face nici-o bucurie.

— Nu ştii nimic despre dragoste sau afecţiune. Binecuvântez ziua când ţi-am respins propunerea şi am fugit. Niciodată n-am simţit tentaţia să te iubesc.

— Ai ajuns să iubeşti luxul. Vrei bunuri pământeşti. Altfel, de ce ai sta cu el?

St. John vorbea într-o şoaptă nefericită şi se apropie, încercând să mă sărute. Respiraţia îi mirosea a alcool, şi am fost oripilată.

— Acum mai eşti şi beţiv? Cum te-ai putut schimba atât de mult?

— N-am primit ceea ce-şi dorea inima mea. De când te-am văzut, felul tău de a fi, pasiunea ta, m-au înţepat ca o albină! Cum puteai fi atât de fermecătoare? N-aveam idee că urma să înfloreşti spre a deveni o făptură făurită pentru plăcerile lumeşti. Trebuie că te-a corupt soţul tău!

După câteva clipe, continuă:

— Ţin minte ultimul moment când te-am văzut. Priveam o ajutoare îmbujorată atrăgător, dar care nu-şi dorea vreun sultan; nu era o jucăuşă frivolă. Şi, cu toate astea, o doream pentru mine pe micuţa ciocârlie atât de simplă! Am fost la un pas de a te cuceri şi, tocmai când voiam să-mi mărturisesc adevărata pasiune, tu ai fugit înapoi la domnul Rochester. Nu te merită!

— Nenorocitule! Lasă-mă-n pace, nu-mi mai vorbi despre asemenea dorinţe diavoleşti, şi nu le voi destăinui surorilor tale cât eşti de corupt. N-am să împărtăşesc fila asta din povestea ta, dacă-i pui capăt chiar acum.

St. John căzu într-un genunchi.

— O, Jane! Dacă-i dăruiesc încă o dată tot sufletul meu lui Dumnezeu, oare mi te va da? Căci tu chemi cea mai bună parte din mine, din visele mele, pe care trebuia s-o ascund de creatorul meu. Nu poţi fi tu răsplata mea? Vino cu mine, şi voi fi un misionar adevărat. Nu mă poţi părăsi din nou! Jane Eyre, m-am săturat să te tot doresc. Am aşteptat să te ofileşti în lipsa mea, sau să-mi scrii că vrei să fim din nou împreună. Şi n-ai făcut niciuna, nici alta.

— Îţi mai aminteşti cât ai iubit-o pe Rosamond? Cu asta cum rămâne? Eşti nestatornic?

Îşi ridică o mână tremurătoare la fruntea asudată.

— Am renunţat la ea pentru tine. Aveai nevoie de mine, şi cu cât creştea această nevoie, cu atâta înflorea mai mult şi adevărata mea dorinţă omenească. Atâta timp am fost nedumerit... Chiar şi acum, în clipa asta, nu înţeleg nimic. N-ai nevoie de mine?

— O vreme, am fost recunoscătoare pentru relaţia noastră de prietenie şi rudenie. Îţi mulţumeam pentru că nu mă lăsaseşi să mor în noapte. Faptul că înainte ţi-ai negat pasiunile se întoarce acum împotriva ta. De ce aş cauza eu o asemenea avalanşă, nu ştiu. Îţi jur, St. John, că niciodată nu te-am iubit altfel decât ca pe un frate, iar mărturisirile tale mă uimeau şi mă deranjau. Nu sunt pisicuţa sau câinele tău. Ascultă ce-ţi spun! Bagă la cap! Nu vreau să fiu amanta ta.

St. John întinse iar mâinile spre mine, aşa că m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă pe după colţul casei, spre uşa din faţă – nimerind drept în braţele domnului Rochester.

— Jane, ai păţit ceva?

Eram uluită să-l descopăr pe soţul meu atât de aproape.

— Ce-i cu tine-aici?

— Te aşteptam. Crede-mă, nu trăgeam cu urechea, ca un neruşinat. Voiam doar să fiu în apropiere, ca să te apăr. Hai înapoi în casă până nu ne găseşte St. John pândind aici. Cred că de-acum s-a întunecat.

— Aproape, Edward. Ştii că n-am făcut nimic ca să-l ispitesc?

— Dar, dar nu se lasă. Înţeleg că te iubeşte, dar hai să ne grăbim, se aud paşi!

Peste câteva momente, Edward şi cu mine eram adăpostiţi în camera noastră. Situaţia cu St. John era încă nerezolvată, dar mă îndoiam că putea fi sigur că nu-l iubeam. În nebunia lui, nu puteam face nimic ca să-l conving. Speram că acţiunile mele aveau să-i dezvăluie adevăratele mele sentimente. Edward mă ţinu în braţe până când respiraţia agitată mi se mai linişti şi, înainte de a mă refugia în odihna nopţii, m-am întrebat în sinea mea dacă a doua zi Edward şi cu mine aveam să ne pomenim implicaţi într-un alt scandal, de astă dată cauzat de St. John Rivers. Mă temeam că avea să-şi dezvăluie adoraţia pentru mine în faţa familiei, sau va începe să bea în văzul tuturor.

A doua zi, ajunul nunţii lui Mary Rivers şi a lui Edgar Wharton, a fost foarte calmă. Toată ziua, St. John ne-a evitat, pe Wharton şi pe mine. Se vedea limpede că Mary îşi adora fratele şi urma să-i ducă dorul, după plecarea spre India. Îi făcuse o prăjitură specială, ca pentru a răscumpăra faptul că se alăturase altui om, deşi peţitorul fusese ales chiar de fratele ei. În ochii tuturor, inclusiv ai mei, St. John părea lucid, şi speram ca rugăciunile mele din timpul nopţii să-i fi salvat sufletul. Versiunea actuală a vărului meu îmi amintea de figura celui care mă salvase când nu aveam niciun adăpost, nici-o slujbă şi niciun prieten. Dar mă şi temeam că se purta la fel cum o făcuse atât de des în compania surorilor lui. Eram conştientă în mod chinuitor de adevărul gol-goluţ.

Niciun om nu-şi poate schimba felul cum e în adâncul sufletului. Se putea oare ca St. John să-şi fi pierdut din vedere inima, regăsind-o în seara trecută, când îşi deschidea sufletul în faţa mea? Îl respinsese pe cel rău ca exemplu şi se întorsese spre Dumnezeu, pentru mântuire? Nu-l iertasem total, dar simplul fapt de a mi se dezvălui putea să fi stăvilit depravarea totală. Nu puteam face nimic altceva decât să sper şi refuzam să mai îndur vreo conversaţie privată cu el, în viitor.

Am petrecut întreaga zi aranjând hainele şi articolele de voiaj ale lui Mary într-un cufăraş, pe când Diana îi împărtăşea gânduri despre încercările şi plăcerile căsniciei. Dădeam şi eu câte un sfat, când puteam, şi dupăamiaza era foarte plăcută. Căpitanul Fitzjames, Edward şi Adèle se plimbau printre bălţi, unde au luat şi un picnic improvizat. Faptul că nu ştiam cu ce se ocupa St. John în timpul după-amiezii mă deconcerta – dar Mary

mi-a spus că în ultima vreme obişnuia să-şi cam ascundă activităţile.

În seara aceea, la cină, eram cu toţii prea emoţionaţi ca să mâncăm şi mai mult conversam şi râdeam de toate prostioarele. După masă, am culcat-o pe Adèle, după care am început cu toţii să cântăm şi să recităm poezii. La un moment dat, Edward a recitat poemul de burlac al lui Byron: „Aşadar s-a zis cu hoinăreala”. Contextul mă tem c-a făcut-o pe Mary să roşească, tânjind după adevărata ei mare iubire. După aceea, ne-am dus cu toţii la culcare, târziu, într-o încercare jalnică de a ne odihni pentru activităţile de a doua zi.

CAPITOLUL 17

O sărbătorire a dragostei este întotdeauna un eveniment bine-venit în orice familie. Nunta verişoarei mele Mary, însă, le-a oferit familiilor recent reunite Rivers, Rochester, Fitzjames şi Wharton o scenă pe care să facă cunoştinţă. În nici doi ani, eu mă măritasem cu Edward, Diana cu Nathaniel, iar înainte de apusul soarelui Mary urma să fie mireasa lui Edgar. Aşteptam cu nerăbdare să aibă loc ceremonia, pentru a-l putea primi întru totul pe Edgar în familia mea lărgită. Adoram să fiu membră a unui clan atât de numeros, şi compensa cu prisosinţă anii îndelungaţi în care fusesem orfană.

După micul dejun, i-am ajutat pe Edward şi Adèle să se îmbrace, apoi am mers grăbită la uşa închisă a camerei lui Mary. Am ciocănit, dar n-am primit niciun răspuns.

Dintr-odată, m-am pomenit cu Diana lângă mine.

— Cred că Mary se odihneşte. Am fost la ea acum câteva minute, şi era îngrozitor de nervoasă. Ardea de nerăbdare şi-şi luase deja pe ea rochia de mireasă, cu tot cu voalul şi pantofii. Crezi că şi domnul Wharton e la fel de nerăbdător? mă întrebă ea, netezindu-şi câteva cute ale rochiei.

— Bănuiesc că da. Pare s-o iubească pe sora ta, am răspuns eu, cu voce scăzută.

Uşa se deschise şi Mary se uită la noi prin vălul de mireasă. Arăta foarte calmă şi liniştită, sub pavăza ei de borangic alb. I-am zâmbit, întizând o mână. Mary mi-o luă cu bucurie, strângând-o uşor.

— Intraţi. Mai avem doar câteva momente până va trebui să plecăm.

Se aşeză pe pat, cu grijă să nu-şi mototolească rochia albă de mătase.

— Curând, voi fi una de-ale voastre.

— Mireasă? Întrebă Diana.

— Femeie, prostuţo. Voi şti şi eu ceea ce ştiţi voi. Voi simţi aceleaşi lucruri! continuă ea, chicotind.

Nerăbdarea ei de a-şi duce până la capăt căsătoria mă surprindea. Credea că n-avea s-o coste niciun efort? Îi privisem cu atenţie pe cei doi viitori miri, în cele câteva zile de când mă aflam acolo, şi nu văzusem niciun semn al unei mari pasiuni reţinute.

— Eu sunt dovada vie a dorinţelor omeneşti, mărturisi Diana. Sunt ceea ce înseamnă o soţie satisfăcută, preciză ea, bătându-se uşor pe burtă.

— Aştepţi un copil? Ce veste minunată!

— Primăvara viitoare! N-am fost sigură, până săptămâna trecută. O, dar nu voiam să te bat la cap cu ale mele, în ziua nunţii! Te deranjez?

— Dimpotrivă, ai de spus lucruri importante! Iar eu am atâtea întrebări să-ţi pun, Diana...

Cele două surori se îmbrăţişară, chicotind ca două fete de doisprezece ani.

Nu ştiam ce să spun şi ce nu. Am simţit că strângeam din fălci, iar întrebările la care mă aşteptam să fie formulate mă intimidau. Cu siguranţă, Mary se dovedea foarte curioasă şi, trăgând adânc aer în piept, m-am hotărât să fiu matură şi delicată cu toate sfaturile pe care aveam să i le ofer.

— Spuneţi-mi, la ce să mă aştept? Începu Mary, cu candoare.

Am preferat să evit răspunsui, dar Diana se grăbi s-o asigure:

— E fermecător!

Gândindu-mă cu băgare de seamă, am adăugat:

— Să ai răbdare. E nevoie de timp pentru a ajunge să te simţi bine şi să înţelegi nevoile soţului tău. Lasă-l să te conducă, şi totul va fi bine. Astea sunt legile naturii.

Cele două verişoare ale mele mă priviră cu francheţe şi gravitate, după care Mary, încruntată, se interesă:

— Aşadar, e adevărat? Pentru femeie nu există nici-o plăcere dincolo de primele sărutări şi mângâieri? Fii sinceră.

Înfoie petalele margaretelor din bucheţelul de mireasă şi-şi aranjă din nou poalele rochiei, în timp ce aştepta răspunsul meu şi al Dianei.

— Nu e neapărat nevoie să meargă foarte greu, aşa-i, Jane? Înclină Diana capul într-o parte, privindu-mă ca şi cum aş fi fost o pasăre în colivie.

Am văzut că dragele mele verişoare se uitau prietenos la mine, şi am ştiut că puteam vorbi cinstit şi fără reţineri.

— Într-adevăr, poate fi o treabă vulgară, dacă nu-ţi iubeşti partenerul. Dimpotrivă, însă, poate fi şi o plăcere nemărginită! Te avertizez să ai răbdare, Mary. Sunt sigură că şi Diana poate

confirma. O mireasă e vulnerabilă şi riscă să cunoască mai multă durere decât plăcere, în noaptea nunţii, dar asta trece în scurt timp.

Mary mă bătu pe dosul mâinii:

— Îţi mulţumesc, Jane! Voi fi pregătită!

Diana o mai îmbrăţişă încă o dată, şi nu peste mult toate trei ne ştergeam ochii de lacrimi. Emoţia era aproape insuportabilă şi se părea că ora rămasă până la nuntă avea să treacă foarte greu.

În scurt timp, se auzi o bătaie în uşă şi o servitoare ne îndemnă să ne grăbim, căci ne aştepta trăsura, ca să ne ducă la biserică. Toată familia ne aştepta acolo. Oare uniunea dintre Mary şi Edgar urma să fie binecuvântată? Simţeam cu adevărat că avea toate şansele de a fi afectuoasă şi iubitoare. Diana şi cu mine avuseserăm noroc, dar nici greutăţile nu ne ocoliseră. Puteam doar să sper că pe Mary o aştepta o tranziţie mai uşoară.

Diana şi cu mine ne-am despărţit de Mary la uşa micului templu alb, în timp ce domnul Wharton venea grăbit lângă ea, ca s-o conducă în faţa altarului, l-am găsit pe Edward şi Adèle într-o strană şi m-am aşezat între ei. Diana găsi braţele iubitoare ale căpitanului Fitzjames al ei şi slujba începu de îndată ce Mary şi mirele ei ajunseră în faţa preotului şi a diaconului. Domnea o tăcere reverenţioasă, fiind limpede că mulţi dintre nuntaşi priveau cu respect şi bunăvoinţă acea căsătorie.

Ceremonia decurse rapid şi, slavă Domnului, nu surveni niciun impediment în calea cununiei legiuite.

Apoi, preotul îi prezentă pe domnul şi doamna Wharton congregaţiei, şi liniştea respectuoasă fu înlocuită de euforia urărilor de bine. Mirele şi mireasa plecară cu o caleaşcă închisă, pentru a-şi petrece luna de miere la Londra. În sinea mea, îmi doream ca arşiţa de pe străzi să nu fie sufocantă, şi să aibă parte de o călătorie plăcută.

Mai voiam şi să pornim înapoi spre Femdean la cât mai scurt timp după ceremonie. Doream să ajung acasă, pentru a evita privirile furioase ale lui St. John Rivers şi ochii iscoditori ale celorlalte neamuri şi prieteni. Mă ţineau minte ca învăţătoare la şcoală şi se întrebau cum mi se schimbase atât de neaşteptat norocul şi viaţa.

O femeie scundă şi rubicondă, de vreo şaizeci de ani, se apropie de Edward şi de mine, în timp ce aşteptam ca Nathaniel Fitzjames să ne aducă trăsura. Mă prinse de încheieturile mâinilor, făcându-mă să-i privesc faţa.

— Copilă dulce! Vai, cât te-ai schimbat! Ai silueta mai plină, şi o atitudine regală! Ador codiţa asta împletită din părul tău!... Şi ce transformare! continuă ea să mă admire. Acum ai mai multă culoare în obraji! Nu, nu mai eşti aşa de palidă. Nu mă recunoşti?

— Nu, din păcate... am răspuns mirată, lipindu-mă de domnul Rochester, care mă cuprinse protector cu braţul.

— Te-am alungat de la parohie. Credeam că erai o cerşetoare...

Expresia mea vizibil ofensată o făcu să roşească.

— Trebuie să spun că acum îmi pare rău, doamnă Rochester. A fost o gafă de neiertat.

Mi-am dat seama că avea intenţii bune, dar eram copleşită la gândul că Edward afla astfel cum fusesem primită la început, în Morton. I-am zâmbit femeii şi i-am urat numai bine. Poate că avea s-o şteargă de-acolo înainte de a mai dezvălui şi alte amănunte din trecutul meu. Nu voiam ca Edward să afle prea multe despre greutăţile prin care trecusem. Din fericire, femeia se duse grăbită la familia surorii ei, care o aştepta pe o parcelă cu iarbă.

Apoi, din mulţime apăru Adèle, venind în fugă spre mine.

— Mami, am primit o invitaţie de la doamna Granby. Vrea să mergem la ea acasă, chiar în clipa asta, la un picnic. Putem merge, te rog?

Am înţeles că Adèle se împrietenise cu câteva fete şi băieţi de vârsta ei, şi mi-ar fi plăcut s-o văd jucându-se.

— Vă rog, domnule Rochester?

Edward se încruntă, apoi îi făcu cu ochiul.

— Nu te milogi, copilă. Doamna Rochester hotărăşte.

— Pleacă chiar acum? Diana şi Nathaniel ce fac?

— Fug să-ntreb!

Adèle alergă din nou spre familia Granby, şi am văzut că era vorba de fosta domnişoară Rosamond Oliver, pe care cândva i-o crezusem hărăzită lui St. John Rivers. L-am tras pe Edward după mine, grăbindu-mă spre ea; Rosamond mă îmbrăţişă.

— Jane! Ce bine arăţi!

Şuviţele ei castanii luceau în soarele începutului de după-amiază, şi era mult mai frumoasă decât mi-o aminteam; i-am răspuns la salut.

— Scumpă ce eşti! continuă ea. Nu credeam să te mai văd vreodată. Ai plecat din Morton pe neaşteptate, şi pe urmă am aflat că te măritaseşi. Ăsta-i soţul tău?

Arătă cu capul spre Edward, care stătea tăcut la câţiva paşi în spatele meu, ţinând-o de mână pe Adèle ca să nu mai fugă iar cine ştie pe unde, nesupravegheată.

— Da! Edward...

Am întins mâna spre el şi l-am ajutat să vină lângă mine.

— Rosamond, el este soţul meu, Edward Fairfax Rochester. Pe Adèle a noastră ştiu că ai cunoscut-o deja.

— Bună ziua, domnule Rochester, îl salută Rosamond. Îmi pare bine să vă cunosc. Şi, da, Adèle e o minune! Ne-am împrietenit imediat.

— Este o zi excelentă pentru un picnic, aşteptăm cu nerăbdare excursia, şi vă mulţumim, făcu Edward o plecăciune spre doamna Granby.

— Într-adevăr, nimic nu e mai relaxant, după nervozitatea unei nunţi, decât o zi în sânul naturii. Noi, domnul Granby şi cu mine, avem un parc foarte frumos şi sunteţi bine-veniţi acolo oricând mai treceţi prin Morton.

— Nu ştiam că te-ai căsătorit, i-am spus eu prietenei mele. De când?

— De aproape doi ani, Jane.

Şi, aplecându-se, îmi şopti la ureche:

— E o partidă foarte bună!

— Minunat! am replicat eu. Mă duc să-i chem pe verişoara mea şi pe soţul ei. Îi vom urma pe ceilalţi, până la proprietatea voastră.

Doamna Granby ţinea la compania mea, iar eu voiam să-i cunosc bărbatul, şi pe afabilul ei tată, domnul Oliver.

Toţi invitaţii, inclusiv eu, am primit o masă delicioasă, cu friptură de porc, mere pippin, fragi sălbatici şi vin.

Domnul şi doamna Granby primiseră proprietatea din S... în dar de la bunicul lui, Sir Frédéric Granby. Casa era frumoasă şi luminoasă, deşi de-a dreptul imensă. Pe toate părţile o înconjurau pajişti întinse, unduitoare, şi chiar în spatele ei se

aflau grădinile de flori şi plante medicinale. În aceste grădini mă duse Rosamond să fac cunoştinţă cu soţul ei, după ce am terminat de mâncat.

Domnul Arthur Granby fusese ocupat cu avocatul lui, în nişte probleme urgente, aşa că nu putuse veni mai devreme să-şi întâlnească vizitatorii. După ce-şi termină treburile, Rosamond mă duse în grabă la el. Edward ne urma încet, cu Adèle, în timp ce se făceau prezentările.

Rosamond mă adusese incomod de aproape de soţul ei.

— Iubitule, aceasta e artista atât de talentată care mi-a desenat portretul pe care tu-l admiri aşa de mult. Este Jane Rochester, mă prezentă ea, plină de încântare.

Un bărbat scund şi destul de rotofei se întoarse dinspre trandafirii pe care-i privea, ca să-mi arunce o privire. La început, l-am considerat destul de snob – dar, văzând că nu-mi dădeam aere, se mai relaxă. Mustaţa lui castanie şi stufoasă i se lăţi într-un zâmbet, şi mi-am dat seama din atitudinea lui binevoitoare că mă simpatiza.

— Ce surpriză! Rosamond nu spera să vă mai revadă vreodată. Dar iată că v-aţi întors la Morton.

— Da, nunta verişoarei mele a fost foarte reuşită. Acum, n-a mai rămas niciuna dintre noi nemăritată.

Rosamond dădu din cap, în timp ce eu adăugam printre dinţi:

— Sau dornică să se mărite...

Înveselită, Rosamond arătă spre Adèle.

— În curând va începe şi ea să întindă capcanele cununiei, remarcă ea râzând, în timp ce Adèle făcea o plecăciune spre domnul Granby.

Edward veni lângă mine, privind spre silueta domnului Granby. Vedeam pe chipul lui că nu se simţea deloc incomod şi aştepta să se facă prezentările. Prietena mea nu întârzie:

— Arthur, el e soţul lui Jane, Edward Fairfax Rochester.

Domnul Granby îl măsură pe Edward, i-am văzut privirea trecând peste banda de pe ochi, cicatricea ştearsă de pe frunte şi braţul amputat, acoperit cu o eşarfă de mătase. Păru să calculeze în minte statura lui Edward şi lăţimea umerilor lui, ajungând la concluzia că era un gentleman impresionant. Fără îndoială, hainele lui elegante îi sporeau aerul nobil.

— Bună ziua.

Edward reuşi să găsească mâna întinsă de domnul Granby şi o strânse ferm, răspunzând:

— Onorat să vă cunosc. Aveţi o proprietate foarte întinsă. Soţia mea m-a pus la curent cu detaliile. Grădinile dumneavoastră sunt de invidiat.

— Şi mie-mi plac.

Domnul Granby părea să se simtă în largul său cu Edward, şi-i spuse soţiei lui:

— Acum poţi să te duci la conversaţiile tale. Mă ocup eu de domnul Rochester.

Edward înălţă o sprânceană, curios, dar nu comentă. Rosamond mă luă de mână şi aproape că mă târî spre o bancă de piatră dintr-un colţ al grădinii. M-am uitat prin jur după Adèle, dar nu i-am văzut decât spatele şi cârlionţii săltând, în timp ce alerga spre un grup de copii.

După ce ne-am aşezat pe banca răcoroasă, prietena mea dragă îmi şopti la ureche:

— Cine-ar fi crezut c-ai să te măriţi aşa de bine? Totuşi, bietul om... Pare foarte încântat de tine. O clipă n-aş fi ghicit că aveai un iubit oftând de dorul tău, cât timp ai locuit la Morton.

— Eşti surescitată, am observat eu cu voce tare.

Mi-am alungat o albină de pe umăr, apoi am continuat:

— Cine ţi-a vorbit despre situaţia mea?

— St. John, săptămâna trecută, înainte de a sosi voi. Am rămas prieteni, şi vorbeşte mult de tine.

Roşind, am spus:

— N-ar trebui...

Rosamond, însă, nu se pricepea la subtilităţile comportamentului omenesc.

— Făcea doar conversaţie, atâta tot. E mândru de tine, cred. Domnul Rivers şi soţul meu se înţeleg foarte bine. A fost surprinzător la început, dar totul a mers favorabil. Aşa că te întreb din nou: Îţi place mai mult să fii nevastă decât învăţătoare?

— Are şi situaţia asta greutăţile şi complicaţiile ei. Totuşi, îmi place din ce în ce mai mult. Edward îmi ţine inima în căuşul palmei.

— Ce drăguţ... Cred că-ţi prieşte căsnicia. Eşti mai frumoasă decât mi te aminteam. Rubinele şi smaraldele astea de la urechi şi gât îţi stau foarte bine, Jane.

— Ce ciudat... De când am sosit, mulţi oameni au comentat felul cum arăt. Nu sunt vanitoasă, şi nici drăguţă nu sunt.

— Ba da, acum eşti drăguţă, deşi niciodată n-ai să fii o frumuseţe frapantă. Ai ceea ce se numeşte o înfăţişare fără vârstă. Şi, nu, nici n-ar trebui să fii vanitoasă. Am pierdut prea mult timp studiindu-mi profilul şi încercând diverse strâmbături atrăgătoare, pentru tot felul de ocazii. Ce farsă! Domnul Granby nu m-a luat de nevastă pentru frumuseţea mea, ci pentru banii mei. Totuşi, a ajuns să mă admire, încheie ea, pe un ton nostalgic.

— E bun cu tine?

— A, desigur!

Sări de pe bancă, în momentul când Adèle apăru în fugă de după colţ, chicotind.

— Mami, trebuie să plecăm? Domnul Rochester m-a trimis să te chem. Aşteaptă în trăsură, cu căpitanul şi doamna Fitzjames. Îl doare capul!

Într-adevăr, Adèle arăta întristată.

— Ei, Rosamond, îţi mulţumesc pentru picnic. Şi am fost foarte fericită să te mai văd o dată, dar tatălui tău i-am simţit lipsa.

— E la Londra. Se pare că un văr al meu s-a încurcat cu nişte probleme legale, şi are nevoie de ajutorul tatălui meu. Şi lui o să-i pară rău că nu v-aţi întâlnit, nu mă îndoiesc.

Ne conduse pe amândouă până la trăsură şi ne făcu cu mâna, în timp ce caii porneau pe alee.

Diana avea şi ea dureri de cap, pe bază nervoasă, din cauza nunţii surorii sale şi a propriei sarcini, şi am îngrijit-o până a adormit, târziu după miezul nopţii. Când am ieşit din camera ei, i-am găsit pe domnul Rochester şi căpitanul Fitzjames mâncând brânză şi prăjitură, în bucătărie.

— Soţia ta a adormit. Mâine-dimineaţă se va simţi mai bine. Mă tem că din cauza combinaţiei între căldură, mâncăruri şi festivităţi i s-a făcut rău.

— Ne eşti de mare ajutor, Jane, răspunse căpitanul Fitzjames. Mă duc sus la ea, acum. Noapte bună.

Ieşi grăbit, iar eu m-am aşezat pe locul lui, în faţa soţului meu.

— Cum te simţi? Eşti gata să ne retragem?

— Aproape, scumpă mică, răspunse Edward, căscând.

Prudentă, l-am întrebat:

— St. John a mai apărut pe-aici?

— Nu. Nathaniel l-a văzut plecând imediat după nuntă. Diana l-a informat că St. John urma să se întoarcă azi la Cambridge. Cred că discuţia ta cu el a clarificat lucrurile.

— Să sperăm.

Edward întinse o mână, în lumina slabă a lumânării, şi mă bătu blând pe obraz.

— Te iubesc, Edward, am şoptit.

— Ştiu, Jane. Ştiu că mă iubeşti.

— Ai auzit de situaţia Dianei? Căpitanul Fitzjames ţi-a spus?

Edward îşi înclină capul spre stânga, răsfrângându-şi buza de jos.

— A, copilul! Nathaniel e binecuvântat şi neliniştit. Asta mă face şi pe mine să mă întreb: noi când vom avea un copil? Eşti lumina ochilor mei, şi aş dori mai mult de la tine. O pajişte plină!

— Chiar trebuie să exagerezi tot timpul? Peste vreun an, doi, poate...? O să se întâmple atunci când va fi cazul. N-am nimic împotrivă, dacă asta te îngrijorează.

— Ştiu. Am răbdare. M-ai obligat să-mi cultiv această virtute.

Înainte de a ieşi din bucătărie, am mâncat şi eu o bucată de brânză şi am băut trei pahare de apă. M-am dus în cameră bucuroasă să ştiu că aveam să ne întoarcem la Femdean a doua zi. Indiferent ce monstru pândea acolo, urma să fie distrus de puterile mele, sau de propria sa nebunie şi îndărătnicie. Doream cu hotărâre ca totul să se încheie cât mai repede.

CAPITOLUL 18

Drumul de la Morton la Femdean a decurs fără evenimente, după care Adèle s-a întors nerăbdătoare la şcoală. În continuare, am mai primit din timp în timp scrisori de la Diana, aflând cu bucurie că stătea bine cu sănătatea. Mary şi Edgar Wharton petrecuseră o lună de miere incomodă, deşi instructivă, la Londra, iar acum savurau izolarea de la ţară. Erau singurii care regretau cu adevărat plecarea lui St. John Rivers spre India.

Edward Rochester şi cu mine ne simţeam bine la Femdean, unde începuseră renovările. Ochiul lui îşi revenise îndeajuns ca să poată distinge culorile şi formele, aşa că-l puteam consulta în legătură cu covoarele şi draperiile. Zidăria a fost curăţată de muşchi, iar acoperişul reparat, astfel încât să nu mai fie curent în odăile de sus, când suflau rafale de vânt prin pădurea deasă. În ultima parte a anului a avut loc doar un incident care să strice calmul iernii.

Prinsesem perdelele pe baldachinul patului, iar Edward tocmai îşi lăsase capul pe pernă, când am auzit uşa dormitorului deschizându-se. Instinctul m-a îndemnat: „Nu scoate o vorbă! Taci!”

Eram înlemnită de frică şi nu puteam face nici-o mişcare. Ştiam că Mary şi John se retrăseseră în camera lor de peste o oră, iar ei mergeau cu paşi grei, uşor de recunoscut.

Pricina spaimei mele avea şi voce.

Am auzit o şoaptă:

— Dăruieşte-mi-te... Dăruieşte-mi-te...

Restul cuvintelor nu erau inteligibile.

Orice sunet sau activitate încetă. Edward întinse mâna, apucând-o pe a mea. Ştiam că şi-ar fi dorit să aibă ochii mei, dar nu voia să mă aventurez singură în cameră. Focul vuia în cămin, şi răspândea destulă lumină. Eram sigură că puteam să mă uit fără a fi observată, aşa că m-am ridicat în genunchi şi am privit pe furiş, printre perdelele patului.

În faţa mea stătea o viziune de coşmar! O siluetă goală dansa în faţa focului, scăldându-se în whisky, cu spatele arcuit şi gura căscată spre tavan ca şi cum ar fi vrut să bea ploaia. Am văzut imediat că era o femeie şi-mi era familiară. Era aspră şi deloc arătoasă. Avea partea de sus a trupului plată şi emaciată, pe când fesele se umflau peste măsură, atârnând sub şale ca

ale unei bătrâne. Părul îi era tuns în dezordine. O parte din el atârna peste ochii creaturii, în timp ce restul, tăiat scurt, îi stătea diform în jurul gâtului. Am încremenit, temându-mă că Doris Lace putea ghici că o spionam.

Când monstruozitatea se opri şi se întoarse spre pat, m-am retras în umbră, aşteptându-i împreună cu Edward următoarea acţiune. Nu îndrăzneam să-i şoptesc lui Edward nimic, apăsându-l doar cu mâna pe braţ. Am aşteptat câteva momente lungi şi încordate, dar nu se mai auzea decât tăcerea.

După un timp, Edward îmi şopti la ureche:

— Jane, uită-te. E ceva acolo?

I-am îndeplinit dorinţa. Dând perdelele la o parte, am privit în camera luminată de flăcări. Tapiţeria roşie lucea în penumbră, iar materialul deschis la culoare al fotoliului meu arăta ca o piele alburie. N-am văzut pe nimeni şi nimic ieşit din comun, în afara uşii întredeschise.

— Merg să caut mai bine, Edward.

M-am dat jos din pat şi am pornit prin cameră. Inima-mi bătea nebuneşte şi, dacă o harpie se repezea la mine, m-aş fi prăbuşit de pe picioare. N-am găsit nimic, şi am spus:

— Edward, suntem singuri.

— Jane! M-a luat de mână! Mă taie!

— Unde?

Am alergat înapoi spre colţul patului şi am văzut-o pe Doris Lace horcăind şi tânguindu-se:

— Am să-ţi smulg inima! Am să ţi-o mănânc!

Edward o împinse înapoi, cu putere.

— Afară! am strigat. Pleacă de-aici! Ieşi!

Doris Lace se ridică în picioare, alergă spre mine şi se opri brusc, în plină lumină. M-am ţinut cât puteam de dreaptă, ca un soldat, şi i-am spus ferm:

— Trebuie să pleci, Doris. N-ai ce căuta aici. Edward, spune-i şi tu.

Dând la o parte perdelele, Edward veni între intrusă şi mine.

— Fir-ar să fie! Ne bântui ca o fantomă! De ce ne chinuieşti aşa, Doris Lace?

În timp ce Edward stătea lângă mine, am privit amândoi faţa femeii schimonosindu-se de tristeţe şi groază.

— Mă iubeşti! Mă iubeşti!

Scuipă în direcţia mea, ieşind în fugă din cameră. Edward îşi desfăcu braţele şi ne-am cuprins unul pe altul.

— S-a dus. Am văzut-o. E una şi aceeaşi cu monstrul din visele alea.

— Punem noi mâna pe ea. De ce ne batjocoreşte? E nebună!

Tocmai când Edward rostea aceste cuvinte, m-am întors spre masa unde era ţinut whisky-ul. Într-adevăr, sticla era goală, iar pe covor se formase o băltoacă.

— E reală, uite, a vărsat băutura din carafă. Pune mâna jos, simţi umezeala?

— Da, Jane, o simt. Şi tăietura de la încheietură o simt. Slavă Domnului că pumnalul era tocit.

— Edward, e o fiinţă omenească, dar crudă! Am demascat-o! Trebuie să-l trimitem pe John să caute prin casă.

— Cheamă-l pe John, dar ia-mă şi pe mine cu tine. Nu vreau să umbli singură prin întuneric. Şi, recunosc, nici eu nu vreau să rămân singur. Sunt în dezavantaj.

Ne-am îmbrăcat amândoi, iar Edward mă însoţi până în camera lui Mary şi a lui John. Au fost de acord să cerceteze şi singurul lucru pe care l-au găsit era o carte căzută în zăpadă, lângă poartă. Privindu-i pagina de gardă, am descoperit că era un roman de Jane Austen, „Mândrie şi prejudecată”.

— O fi însemnând asta ceva, pentru cineva? i-am întrebat pe soţul meu şi pe servitori, privindu-le feţele, în lumina focului de la bucătărie.

John şi Mary erau epuizaţi şi nedumeriţi. Edward fierbea.

— Pentru noi nu înseamnă nimic, domnule Rochester, răspunse Mary cu sinceritate. Decât că e rea, dacă e să mă-ntrebaţi pe mine. Să se scalde în whisky? Ce risipă!

— Whisky-ul e o nimica toată, replică Edward. Să nu spuneţi nimic în Hay sau Millcote, mâine, dar faceţi cercetări. Sigur veţi auzi lumea vorbind despre o femeie nebună.

John spuse şi el:

— Se spunea că infirmiera, Doris, s-a îmbolnăvit. Nimeni n-o mai vede ziua, numai noaptea. Sora ei mi-a spus că nu suportă soarele şi doar noaptea se mai aventurează afară, să lucreze în grădiniţa ei. E singura ei sursă de hrană. Bărbatul şi copilul ei au fugit la Londra, acum două luni, după ce i-a bătut pe amândoi când dormeau.

— Şi de ce n-ai spus nimic despre toate astea, omule? se răsti Edward, furios.

— Iertaţi-mă, domnule. N-am făcut nici-o legătură. De luni de zile n-am mai văzut-o, nici n-am auzit de ea. Abia pe la sfârşitul săptămânii trecute am aflat şi eu, domnu' Edward. Ce fel de femeie aleargă în pielea goală, pe-o vreme ca asta?

— Ştii unde locuieşte? am întrebat eu, în şoaptă.

Oftând, Mary se aşează pe un scaun.

— Cine să se ducă acolo? Recunosc că mie mi-e frică. Nu vreau să mă amestec într-un scandal!

— Nu ştii nimic! ţipă Edward. Să nu zici nimic! Vom merge la ea John şi cu mine, şi-o s-o luăm la întrebări pe nenorocită. La nevoie, vom chema oamenii legii.

Iar mie îmi şopti:

— M-am săturat de toate astea. Pentru greşelile mele, am plătit! Nu mi-ar plăcea să plecăm din Anglia, tocmai acum. Nu putem să fugim.

Nu i-am răspuns, iar el se lăsă pe un scaun, bătând cu pumnul în masă.

— Nu, asta o să se termine, nu mă îndoiesc!

Mi s-a părut ciudat că Doris Lace nu mă mai speria, acum când propria ei obsesie se întorsese împotrivă-i. Era slabă şi mă rugam lui Dumnezeu s-o mântuiască. Simţeam o mare uşurare la gândul că vizitele aveau să înceteze.

Mi-am strâns şalul în jurul umerilor şi am adus din cămară nişte cornuri şi lapte. Mary puse la fiert apa pentru ceai, şi ni l-am băut în tăcere.

O oră mai târziu, Edward şi John îşi pierduseră răbdarea, aşa că au plecat cu trăsura acoperită să dea de urma lui Doris Lace. Pe uşi se prinsese promoroaca de dimineaţă, iar Edward părea închis într-un dric de gheaţă, făcându-mă să plâng pe umărul lui Mary la plecarea lor.

— Gata, doamnă Rochester! Până la amiază, se va termina totul. Duceţi-vă la culcare, am să vă trezesc când se întoarce stăpânul.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să aştept în bibliotecă.

— Foarte bine. Merg să aţâţ focul.

— Nu te agita aşa, Mary. O să-mi fie bine. Du-te şi te odihneşte.

Am ieşit din bucătărie şi m-am aşezat în bibliotecă, privind câmpia îngheţată din spatele casei. Îmi doream să mă fi dus şi eu cu Edward după Doris. Oare avea să recunoască faptul că ea era fantoma care ne hărţuise aşa şi făcuse din Conacul Femdean un adăpost înşelător? Voiam să se sfârşească totul! Ceream să se sfârşească!

Am îngenuncheat în faţa şemineului şi m-am rugat ca Dumnezeu să-i aducă pe Edward şi John cu bine acasă. M-am rugat ca demonul să-şi ţină ghearele departe de carnea scumpului meu soţ. Recunoşteam în sinea mea că Edward avea darul de a le atrage pe femeile posedate.

Culcată pe canapea, m-a furat un somn agitat, dar nu cred că trecuse mult timp când m-am trezit cu o durere în piept. Inima-mi bătea cuprinsă de panică, şi respiram întretăiat.

Mary intrase în cameră, cu gustarea pe o tavă. Am văzut-o punând farfuriile pe masă şi turnând ceaiul.

— Luaţi ceva?

M-am îndreptat de spate, pe canapea.

— Ce oră e? S-au întors?

— Nu, doamnă Rochester. Nici-o veste de la ei.

— Cât e ceasul?

— Se-apropie zorile. V-am adus ceva cald de mâncare.

Privindu-mă cu atenţie, Mary veni lângă mine. Îmi netezi părul şi-mi strânse gulerul capotului cu o panglică. Gesturile ei mă mai înviorară, făcându-mă să zâmbesc.

— Mâncaţi? se interesă ea.

Era o slujnică loială şi persistentă, şi îngrozitor de îngrijorată. Ca s-o mai liniştesc, am devorat pâinea cu miere, bând şi două ceşti de ceai.

— E bine aşa?

În timp ce o întrebam, am auzit uşa de la hol deschizându-se, apoi închizându-se la loc. Edward şi John ne găsiră pe Mary şi pe mine în bibliotecă.

John îl ajută pe Edward să se aşeze, apoi luă şi el loc pe un taburet, lângă foc, începând să-şi încălzească mâinile. Amândoi arătau obosiţi şi întristaţi. Niciunul nu se uita la mine sau la Mary.

Servitoarea se duse la soţul ei, iar acesta ridică privirea spre ea şi clătină din cap. Aşezându-se pe canapea, Mary îşi împreună mâinile în poală, pentru a aştepta senină până când

bărbaţii începeau să vorbească. După câteva minute de tăcere, Edward spuse:

— S-a terminat, Jane. Ştim cine e făptaşul, în toate cele.

— Cum adică?

— Ascultă-mă, dar să nu-mi pui nici-o întrebare acum, draga mea soţie. În dimineaţa asta am trecut printr-o mare spaimă.

— Foarte bine. Povesteşte-mi.

M-am apropiat de el şi l-am cuprins cu braţul pe după umeri.

Mantaua îi era rece, aşa că i-am scos-o şi i-am pus în mână o ceaşcă de ceai. Îl bău, şi în timp ce punea ceaşca goală înapoi în mâinile mele, spuse:

— A murit, spânzurată mai exact.

Mi-am trântit o mână pe piept, mai-mai să-mi înghit limba!

— John şi cu mine i-am găsit trupul după ce bătuserăm câteva minute la uşa cocioabei. John a văzut-o pe fereastră, şi atunci am spart uşa, dar se terminase înainte de sosirea noastră. Era moartă de-a binelea.

Edward rostise ultimele cuvinte încet, copleşit.

— Ajută-mă să merg la canapea, Jane. Am nevoie de odihnă.

L-am ajutat, în timp ce Mary şi John părăseau biblioteca. Mă gândeam că probabil urmau să discute între ei despre cele întâmplate, dar eram sigură că n-aveau să le spună oamenilor din sat nimic care să afecteze numele de Rochester. Încă un scandal, şi am fi fost cu adevărat alungaţi din regiune.

Din păcate, în acel moment, ideea de a fugi, ca să ne luăm viaţa de la capăt într-un climat mai cald, părea atrăgătoare. Totuşi, Edward era dovada vie că ar fi fost o prostie să fugim de propriile noastre spaime.

După ce se instală pe canapea, Edward îmi puse în mână o hârtie.

— Citeşte-mi ce scrie aici. Am găsit-o pe perna femeii moarte, când m-am aşezat pe pat, în timp ce John îi tăia funia. El nu ştie nimic despre asta.

După ce am desfăcut panglica gri cu care era legată, am văzut că era pagina ruptă dintr-o carte. Unele cuvinte din text erau tăiate cu creionul, deasupra fiind adăugate de mână, cu un scris palid, alte cuvinte. Era o filă din romanul lui Jane Austen,

aceeaşi carte care zăcuse ruptă la uşa din faţă, noaptea, i-am citit soţului meu rândurile modificate:

Lui Elizabeth (*înlocuit cu „Doris”*) *îi veni curând din nou chef de joacă, voia ca Darcy* (*înlocuit cu „domnul Rochester”*) *să dea socoteală pentru că se îndrăgostise de ea.*

— Cum ai putut începe? Întrebă. Pot înţelege că ai continua să mă farmeci, odată ce ai făcut primul pas; dar ce te-a putut face să porneşti la drum?

— Nu pot stabili ora, nici locul, sau imaginea, sau cuvintele, care au pus baza. A trecut prea mult timp de atunci. Până să-mi dau seama că începusem, mă aflam deja la jumătate.

— Frumuseţii mele îi ţinuseşi piept înainte, iar cât despre bunele mele maniere – felul cum m-am purtat cu tine a fost mereu vecin cu necuviinţa, şi niciodată nu ţi-am vorbit fără a dori mai degrabă să te rănesc. Acum, însă, fii sincer: m-ai admirat pentru impertinenţa mea?

— Pentru vioiciunea minţii tale te-am admirat.

— Poţi la fel de bine s-o numeşti numaidecât impertinenţă. N-a fost cu mult mai prejos de asta. Adevărul este că te săturaseşi de comportamentul civilizat, de deferenţă, de atenţiile formale. Erai dezgustat de femeile care tot timpul vorbeau şi te priveau numai cu gândul la aprobarea ta. Eu te stârneam, te interesam, fiindcă eram atât de deosebită de ele. Dacă n-ai fi fost cu adevărat amabil, m-ai fi urât pentru asta; dar, în ciuda eforturilor pe care le făceai ca să te ascunzi, sentimentele tale au fost întotdeauna nobile şi drepte; şi, în adâncul inimii, ai dispreţuit întru totul persoanele care-ţi făceau curte atât de asiduu, iată – te-am scutit de a da socoteală pentru asta; şi la drept vorbind, ţinând seama de toate, încep să cred că e absolut rezonabil. Cu siguranţă, nu-mi descoperiseşi nici-o calitate – dar nimeni nu se gândeşte la aşa ceva atunci când se îndrăgosteşte.

— N-a existat nici-o calitate în comportamentul tău afectuos faţă de Jane, când zăcea bolnavă la Netherfield (*înlocuit cu „Femdean”*)?

— Draga de Jane! Cine-ar fi putut să facă mai puţin pentru ea? Dar, în orice caz, fă din asta o virtute. Calităţile mele se află sub protecţia ta, şi cauţi să le exagerezi cât se poate de mult. În

schimb, îmi revine mie să găsesc prilejuri de a te tachina şi a mă certa cu tine cât mai des posibil; şi voi începe direct prin a te întreba ce te-a făcut să eviţi atât de mult trecerea la subiect. Ce te-a făcut să te fereşti de mine când m-ai chemat prima oară, iar mai târziu am luat cina aici? De ce, mai ales, când m-ai chemat, arătai de parcă nu ţi-ar fi păsat de mine?

— Fiindcă erai gravă şi tăcută, şi nu mă încurajai deloc.

— Dar eram stânjenită!

— Şi eu eram la fel.

— Ai fi putut să vorbeşti cu mine, când ai venit la cină.

— Un bărbat cu sentimente mai slabe ar fi putut.

Am azvârlit hârtia pe podea.

— Destul, Edward. Era îndrăgostită – cu un soi de dragoste egoistă şi vicleană. N-o vom mai vedea niciodată apărând la Femdean.

Ochii lui Edward erau obosiţi. Chipul i se schimonosi, în timp ce prin minte i se învălmăşeau tot felul de gânduri îngrozitoare.

— N-am făcut nimic, şi totuşi şi-a plăsmuit fantezia asta, numai a ei. Crede-mă, nici-o clipă n-am încurajat-o pe femeia asta nenorocită să mă iubească, adăugă el, dându-şi la o parte şuviţele de păr căzute peste ochi.

— Stai să te sărut... N-aş săruta un bărbat care a căutat să mă trădeze.

Mi-am lipit buzele de ale lui. Am fost nevoită să mă întrerup, însă, căci Edward vorbi din nou:

— Ăsta trebuie să rămână secretul nostru, Jane. Altfel, n-ar face decât să le dea vecinilor motive de a ne ţine mereu la distanţă, şi Dumnezeu ne e martor că n-avem nevoie de necazuri.

— Nu eşti dator să te simţi vinovat de moartea lui Doris. Era o femeie pierdută. Aminteşte-ţi cum a profitat de boala mea ca să sape o prăpastie între noi doi. Aminteşte-ţi cum m-a demoralizat şi nu uita cât râvnea la pasiunea mea pentru tine. Voia să simtă dragostea la fel cum o simţem eu. Cred că Doris era posedată de o infatuare crudă. Cred că Doris Lace pusese ochii pe tine de la moartea Antoinettei, când eu am fugit din regiune.

— Îmi amintesc vag că mi-a servit cina odată, când slujnica era bolnavă, iar doamna Fairfax plecase în vizită la nişte rude. Tare-aş mai dori să aflu sursa acestui coşmar. În chip ciudat, nu simt nici-o altă vină în afara neştiinţei. Nu are nimic frumos pentru a convinge porţile cerului să i se deschidă. Jane, nefericita părea împăcată, după cum spune John. A zis că nici nu zâmbea, nici nu stătea încruntată. Poate că-şi găsise uşurarea? Nu cred că din cauza mea a săvârşit un asemenea păcat, ci numai dintr-o fixaţie.

Se îndreptă de spate şi mă luă de mână.

— Da, dragul meu drag, să fie clar: nu poţi fi tu motivul nebuniei sale, căci n-ai vorbit cu ea decât de vreo zece ori, ca de la om la om, nu-i aşa?

— Categoric, şi nici nu i-am oferit prietenia altfel decât în semn de recunoştinţă pentru felul cum te îngrijise, când nu ştiam cât de contradictorie şi complicată era prefăcătoria ei. De mult ar fi trebuit să plătească pentru crimele comise împotriva ta, Jane.

— Moartea ei e pedeapsa pentru nişte crime mult mai infame, dar sunt convinsă că niciodată nu vom şti care au fost, şi contra cui.

M-am cutremurat, apoi am vorbit mai departe:

— Spiritul meu ar dori să se roage pentru sufletul ei firav şi atât de tulburat. În schimb, trupului meu îi vine să sară-n sus de bucurie că nu ne va mai hărţui. Sunt împărţită între două porniri, Edward.

— Roagă-te la Dumnezeu, Jane. Ştiu că asta te va linişti. Poate o s-o ierte şi-i va primi sufletul în rai, ca să fie reînviat pentru o viaţă mai curată. Uită-te la lumina din această lume şi hai să izgonim întunecimea din vieţile noastre. S-ar cuveni s-o jelim pe biata Doris, dar nu trebuie nici s-o ridicăm deja la stadiul de înger. Putem s-o iertăm, apoi să uităm atât cât ne stă în putinţă, dragă nevastă. Toate astea ne vor face mai puternici. Încă de pe-acum suntem mai puternici.

Îşi îndesă faţa în părul meu, oftând. Apoi, mă sărută pe creştetul capului, iar trupul i se destinse lângă al meu.

— Te rog, dă-mi să mănânc ceva. Sunt lihnit de foame.

Şi eu eram flămândă şi gata să iau o masă copioasă, după toată agitaţia din timpul nopţii şi a dimineţii, dar încă mai aveam de pus unele întrebări.

— Lasă-mă să te întreb acum. Ce-ar trebui să fac cu „biletul” ăsta? Oare ar putea ghici cineva ce înseamnă? Zace acolo pe covor, ruptă şi murdară, şi mi-e silă s-o mai ating.

— Dă-i foc, Jane. Nimeni nu ştie de existenţa sau de semnificaţia ei, numai noi doi.

— A fost anunţat cineva? Cine-o să-i dea familiei vestea?

— John a vorbit cu proprietăreasa, sub pretext că se interesa de ea pentru o muncă de infirmieră. N-a fost nimic suspect, iar femeia nu s-a mirat când a văzut-o prăbuşită pe covor, cu şireangul încă la gât. E o situaţie foarte tristă, Jane. Nu avem niciun motiv de teamă, şi tot ce putem spera e ca fiinţa asta stranie să fie acum într-un loc mai bun.

Se ridică şi-mi întinse braţul. i l-am luat şi l-am condus la bucătărie, unde i-am dat să mănânce ouă şi biscuiţi. Servindu-l, mă simţeam mai bine şi ştiam că-l ajut să-şi refacă sănătatea.

După ce i-am oferit de mâncare, mi-am dat seama că lăsasem pagina ruptă din carte pe covorul din bibliotecă. M-am dus grăbită acolo, unde am găsit-o pe Mary stând în faţa căminului. Fără zgomot, focul mistuia o coală de hârtie.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat.

— Am găsit o filă din cartea aia de-azi-noapte. S-a zis cu ea, arătă Mary cu capul spre flăcări şi, întorcându-se, continuă să strângă de pe masă serviciul de ceai, şi să mătură covorul de noroi şi frunze. Am oftat adânc şi i-am zâmbit.

Privindu-mă cu o căutătură ciudată, Mary spuse:

— Sigur că mă bucur că s-a terminat cu toată încurcătura asta, coniţă. Poate că în curând vom avea şi nişte micuţi, să mai lumineze casa. Uneori, e groaznic de pustiu aici. Atrage tot felul de chestii, ca Doris. Sper să nu vorbesc prea necuviincios.

— Vorbeşte deschis, dar să spui numai adevărul. Da, cred că a sosit timpul să schimbăm starea de spirit de la Femdean. Poate că noul an va aduce veselie şi spor, şi sănătate pentru toată lumea. Inclusiv ţie şi lui John.

— A, John e voinic ca întotdeauna. N-ar strica să-l pun la treabă, să căutăm şi noi nişte domnişori. Şi-n plus, ca mătuşă am şapte nepoţei, şi-s aşa de drăgălaşi!

— Te pot asigura că, dacă Edward şi cu mine vom avea copii, au să fie curioşi şi plini de viaţă. S-ar putea ca, în curând, John să nu-şi mai vadă capul de treburi!

Gândul mă făcu să roşesc. Cu doar câteva momente în urmă, fusesem indispusă şi tristă. Viitorul mi se înfăţişa atât de sumbru, iar Mary, servitoarea mea, era bună cu mine ca o mamă, făcându-mă să fiu recunoscătoare c-o aveam. Descopeream că nu avea o gândire chiar atât de ţărănească şi mă consideram norocoasă în compania ei.

CAPITOLUL 19

Dragă cititorule, se apropie cu repeziciune sfârşitul povestirii mele. Odată ce-ţi voi împărtăşi iarna de după a doua aniversare a căsătoriei mele, am să te părăsesc, pentru a mai reveni încă o dată în cel de-al cincisprezecelea an al căsniciei mele cu Edward. La vremea aceea, se găsesc alte subiecte de gândire asupra cărora consider că se cuvine să stărui, destăinuindu-ţi-le şi ţie.

Într-o încântătoare dimineaţă de iunie, pe la începutul celui de-al doilea an al nostru ca soţ şi soţie, scriam o scrisoare pentru Edward, care mi-o dicta zâmbind.

— „Doctore Ellis. Vă rog să-mi trimiteţi informaţii cu privire la o consultaţie. Sunt orb de un ochi, şi cred că are nevoie să fie examinat. Vă rog să mă informaţi cât de curând posibil care ar fi data potrivită pentru a face un drum până la Londra.” Îţi mulţumesc, Jane.

Stătu tăcut câteva momente, aşteptând să termin scrisoarea. Apoi tuşi, aşa că l-am privit. Cu un aer cam îngâmfat, mă informă că putea să vadă că purtam o rochie albastră şi un lănţişor de aur la gât.

Cuprinsă de bucurie, l-am îmbrăţişat, înainte ca el să-mi spună:

— Termină scrisoarea şi expediaz-o, Jane. Aş dori să-l vizitez pe doctorul Ellis cât de curând posibil. M-am grăbit să sigilez scrisoarea, aşa cum îmi ceruse Edward, şi am trimis-o cu John. Apoi, am revenit grăbită în bibliotecă, unde am văzut că Edward mă privea într-un anume fel în timp ce intram pe uşă. Îmi zâmbi în semn de recunoaştere, şi m-am bucurat enorm că putea sămi distingă faţa. Apoi se întoarse şi privi spre pinii care mărgineau partea din spate a pajiştii de la Femdean.

— Edward, de câte zile ai constatat această ameliorare a vederii? l-am întrebat, bănuind că-mi ascunsese faptele de cel puţin o zi, două.

— De o săptămână. Acum două săptămâni, ceaţa s-a mai risipit, dar n-am spus nimic, în caz că era doar ceva trecător. Voiam să fiu cât mai sigur, Jane.

— Înţeleg, dar mă nemulţumeşte că ai ţinut totul secret. Înseamnă că azi-noapte, când am făcut dragoste, m-ai văzut!

Eram uimită la gândul că putea să-mi vadă faţa în timpul dragostei. Fusesem sigură că puteam să mă port fără rezerve şi reţineri.

— Ştiu, Jane. Dar înţelege că n-am vrut să ştii, ca să te pot observa mai bine. Am fost egoist, ştiu.

Mă ciupi de nas, iar în ochiul lui am văzut recunoaşterea şi limpezimea.

— Încă nu m-am uitat în oglindă. Mă tem de chipul pe care aş putea să-l văd. Totuşi, am încredere în expresia din ochii tăi. E tinerească şi iubitoare.

— Mă mir că vrei să eviţi oglinzile. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar m-am gândit...

— Ce să-mi spui? se îndreptă Edward de spate, cu teamă.

— Cum te-ai schimbat. Ai nasul mai lung cu un deget! Dinţii ţi-s rupţi, iar fălcile îţi atârnă ca ale lui Pilot!

— Mă tachinezi, Jane. Nu te-ai fi putut dărui unui căpcăun. Dovada e felul cum mi te-ai abandonat azinoapte.

— Poate, dar am spus vreodată că eşti chipeş?

— Adevărat...

Tăcu un moment.

— Şmechero. Acum trebuie să mă uit în oglindă. Du-mă în camera noastră.

Într-adevăr, am urmat paşii siguri ai soţului meu pe scară şi de-a lungul culoarului, fără a fi nevoită să-l ajut. Era foarte plăcut să scap de această sarcină, deşi îl adoram.

Edward închise uşa, şi i-am spus să se aşeze lângă fereastră, în lumină.

— Uite oglinjoara mea. Aruncă o privire.

Soţul meu îşi studie contururile feţei şi fu uimit de cicatrice, dar şi mulţumit să vadă că, în rest, arăta impecabil.

— Am un chip plin de contradicţii. Văd că cicatricea nu e aşa de groasă pe cât o simţeam cu degetele. Arăt mulţumit şi bine conservat. Par cumva mai bătrân? Mi se pare că am înaintat în vârstă mai mult decât crezusem. Iar peticul ăsta, adăugă el, atingând cu degetul bucata de piele neagră, îmi place. E un accesoriu elegant, cu care m-am obişnuit.

— Eşti minunat. Acum ai ocazia să fii din nou vanitos.

— Niciodată. Am fost vanitos numai în compania frumuseţilor păgâne. Aveam motive să-mi studiez faţa. Dar tu

nu-ţi doreşti un partener care să arate drăguţ, şi am scăpat de grija îngrijirilor nemăsurate.

— Întotdeauna ai fost un miracol la vedere, Edward, chiar şi pe vremea când nu ştiam că mă iubeai. Sunt nerăbdătoare să aflu ce expresii ciudate ai zărit pe trăsăturile mele. Mi-e ruşine să spun că am fost nestăpânită. Trebuie să-ţi mărturisesc că, pe viitor, voi avea mai multă grijă.

— Te rog, nu, Jane. Nu te schimba. Nu avea secrete faţă de mine. Săptămâna asta am adorat să te privesc când nu-ţi dădeai seama. Toate îndoielile care mai stăruiau în legătură cu afecţiunea ta s-au risipit în timp ce mă uitam la tine cum mă pieptănai dimineaţa şi-mi serveai o a doua porţie de raţă, la cină. Îmi dădeam seama, din cuvintele tale, că-ţi plăceam în multe situaţii şi împrejurări, dar bucuria şi emoţia de a vedea iubirea în ochii tăi mi-a răsplătit cu prisosinţă suferinţele pe care le-am îndurat în aceşti ultimi doi ani şi jumătate! Acum ştiu că eşti a mea.

Din ochiul lui se prelinse o singură lacrimă, şi i-am şters-o de pe obraz.

— O, uriaşul meu blând. Acum ştiu de ce ai fost aşa de jucăuş. Abia mai puteai să te stăpâneşti. Ce idee! Nu pot fi nici supărată, nici sfioasă. Sărută-mă, Edward.

Se retrase, ca să-mi studieze faţa.

— Îmi place felul cum mă examinezi, Edward. Face ca viaţa să fie atât de prezentă!

Rostind aceste cuvinte, am roşit, îngropându-mi faţa lângă gâtul lui. Edward mă împinse uşurel înapoi, din nou în lumina soarelui. Îmi urmări cu degetul conturul feţei.

— Chiar îţi place ce fac? l-am întrebat eu.

Am tăcut amândoi câteva momente.

— Răspunde-mi, că încep să mă intimidez.

Edward chicoti, privindu-mă drept în ochi. Expresia lui era atrăgătoare şi excitantă.

Mary bătu la uşă şi spuse că unul dintre chiriaşii fermieri avea ceva de vorbit cu el.

După ce i-am lăsat pe Edward şi John la intrarea din faţă, m-am dus în grădiniţa de flori pe care tocmai o plantaserăm, oftând când o adiere răcoroasă mă învioră, readucându-mă în fire. Am stat aşezată acolo un sfert de oră, sau poate chiar mai mult, după care, ridicând privirea, l-am văzut pe Edward

uitându-se la mine de la fereastra salonului, i-am făcut cu mâna, înainte de a mă ascunde după un pin, ca să-l pedepsesc pentru că mă pândise.

M-am aşezat pe o bancă de granit, cu gândul la activităţile de dimineaţă. Eram fascinată să ştiu că Edward îşi recăpăta vederea, dar îmi mai dădeam seama şi că acest Edward vindecat avea să fie un alt fel de soţ, plin de pozne şi plăceri de mult pierdute pe care dorea să le savureze, poate chiar şi să călătorească, sau să construiască o casă nouă.

Două săptămâni mai târziu, ne aflam la Londra, desfătându-ne într-un apartament luxos. Într-o seară am fost la operă, iar în alta am dansat până la miezul nopţii, la un bal dat de familia Clark, cu care tatăl lui Edward fusese prieten ani de zile.

Din fericire, fuseseră de ajuns mai puţin de cinci ani pentru ca scandalul căsătoriei noastre să fie dat uitării. Eram bine-veniţi în înalta societate şi nimeni, bărbat sau femeie, nu mă trata ca pe o guvernantă, lucru remarcabil şi foarte benefic pentru starea mea de spirit. Mă delectam purtând conversaţii intelectuale cu cele câteva femei cărora le puteam satisface asemenea nevoi, dându-le atenţie în acelaşi timp şi soţilor lor. Aş îndrăzni chiar să spun că mi-am făcut mai mulţi prieteni buni, în săptămâna petrecută la Londra.

Doctorul Ellis ne răsplăti cu o veste minunată. După un examen medical de două ore, îl declară pe Edward ca fiind pe drumul spre vindecarea aproape completă a ochiului stâng. Curând, avea să vadă mai bine chiar şi decât în ultimele săptămâni! Nu putea să-şi recapete total vederea, dar urma să vadă destul de bine pentru a scrie şi a citi câte ceva, pe o lumină bună. Eram încântată să ştiu că soţul meu avea să se bucure de mult mai multă independenţă. Doctorul Ellis şi colegii lui erau foarte atenţi şi m-au felicitat pentru câtă grijă avusesem de domnul Rochester. Eram mândră şi dornică să-l ajut în continuare pentru a-i reveni vederea, iar doctorul Ellis mă învăţă cum să procedez.

Adèle izbucni în lacrimi când am vizitat-o, pe drumul de întoarcere spre Femdean. Îl iubea pe Edward ca pe un tată, iar pe mine, ca pe o mamă. Îmi plăcea ideea de a fi protectoarea şi îndrumătoarea ei, şi mă bucuram să văd că, din martie încoace, mai crescuse cu două degete. Înainte de a împlini doisprezece

ani, avea să-mi ajungă până mai sus de umăr şi să mă privească în ochi, iar până la douăzeci urma să fie înaltă şi împlinită. Abia aşteptam s-o însoţesc la baluri şi picnicuri. Adèle nu emana o mare încredere, doar o siguranţă de sine calmă, în contradicţie cu frumuseţea ei răpitoare.

Edward n-o mai ignora la fel de mult ca pe vremea când eram guvernanta ei, cum mă temusem că avea să facă în continuare, ci o invită să viziteze Conacul Femdean la sfârşitul verii şi să-şi petreacă toată vacanţa cu noi, într-o călătorie la Londra, înainte de venirea toamnei. De încântare, Adèle începu iar să vorbească în franceză, dar se corectă curând şi-i mulţumi lui Edward, aşa cum se cuvine din partea unei şcolăriţe englezoaice. Eram deosebit de mândră de ea.

La Femdean, viaţa dobândise tonuri mai joviale. Continuam să remobilăm şi să decorăm centrul existenţei noastre, astfel încât era cât se poate de viu şi luminos. Cu siguranţă, reprezenta un simbol vizibil al noii atmosfere. Grădinile de trandafiri au fost extinse, iar în faţa uşii de la intrare s-a pus o lespede de granit, ca să avem un peron curat pentru sosirea şi plecarea trăsurilor şi a călăreţilor. Camerele au fost degajate de vechituri, iar cele câteva portrete de familie care supravieţuiseră incendiului de la Thomfield Hall au fost curăţite de funingine şi praf şi agăţate în holul principal al Conacului Femdean. Pădurile dese au fost defrişate de buruienile vechi de decenii, iar copacii s-au rărit, pentru a atenua întunericul care domnea acolo primăvara şi vara. Înainte de a începe să cadă frunzele, Femdean strălucea şi era deschis şi primitor.

Îl găseam un loc minunat şi improbabil de a mai favoriza umezeala, noroiul şi secretele mistice. În vara celui de-al doilea an de căsnicie, Femdean a devenit căminul meu ideal. Era frumos şi practic, şi nu mă deranja cu nimic faptul că făceam din el căminul meu permanent.

L-am primit cu bucurie în vizită pe căpitanul Fitzjames, Diana şi fetiţa lor, Madeline, în august. Ţinând copilaşul în braţe, mă simţeam cu atât mai dornică să-i dăruiesc şi eu un moştenitor iubitului meu Edward, care părea la fel de nerăbdător ca mine. Într-adevăr, viaţa mea exterioară o reflecta pe cea lăuntrică: liniştită, veselă, pasională şi interesantă. Îmi

găsisem pacea în lume şi ştiam că aveam să plec numai la porunca unei puteri mai înalte.

CAPITOLUL 20

Cititorule, crezi că Edward şi cu mine am înlocuit Thomfield Hali cu atmosfera proaspătă de la Femdean? N-am uitat. Cum nici dumneata n-ai uitat misterul păstrat în zidurile sale şi în curtea întinsă care-mi fusese atât de dragă cu câţiva ani înainte de a fi distrusă? Thomfield mai e şi acum o ruină impresionantă. Am contemplat-o împreună cu Edward, în cea de-a treia toamnă a căsniciei noastre. Edward n-o mai văzuse de când se rănise la ochi, iar acum îşi dorea în sfârşit să revină la scena acelui haos.

Îl ţineam de braţ în timp ce coboram din mica noastră şaretă cu un cal. Cerul de octombrie se arăta mohorât şi cenuşiu ochilor mei, iar ruina se înălţa ca o faleză colţuroasă pe fundalul soarelui aflat jos pe cer. Deşi se apropia ora amiezii, ruinele turnurilor şi ale meterezelor arse arătau umede şi cavernoase. Oare vara venea vreodată pe acele locuri?

Am mers pe jos spre acelaşi prag pe care-l trecusem în fugă, ca să scap de destinul meu distrus. M-am oprit la baza scării crăpate unde se oprise cândva Edward, observându-mă cum îl priveam din capul ei, cu numeroasele ocazii când se întorcea de la treburile sale zilnice. Toate emoţiile din acele zile se repeziră asupra mea ca briza îngheţată a unui ocean, iarna. M-am încordat, când îmi ajunse la nări mirosul de lemn putred şi apă stătută. Oare avea să merite efortul? Poate urma să aducă finalizarea vindecării lui Edward?

Soţul meu se aşează pe o bancă parţial arsă, oftând.

— Ei bine, dulcea mea Jane... Ar putea fi ăsta locul unde a început iubirea noastră? Unde sunt dovezile?

— La noi în inimi. Acolo nu pot fi arse.

M-am aşezat lângă Edward, pe lemnul calcinat, fără să-mi pese că-mi murdăream pelerina. L-am atins pe umăr.

— Uite, în colţul de-acolo sclipeşte ceva.

Soarele se reflecta din obiectul ascuns, şi am sărit în picioare să văd ce era. Dând la o parte molozul, am găsit o sticlă ovală, cu rama înnegrită.

— E un portret, Edward, l-am anunţat, întorcându-mă cu greu peste dărâmături. Al unei femei, dar nu i se mai distinge faţa.

— Ia să arunc o privire...

Edward luă portretul şi miji ochiul, apoi exclamă:

— Tu eşti!

— Cum? Mie nu mi s-a făcut niciun portret.

— Este cel pe care ţi l-am făcut eu, când te-ai întors la Thomfield de la mătuşa ta, care trăgea să moară. Te-am desenat când ne-am întâlnit lângă gard, apoi l-am terminat singur, în camera mea. Am încercat să-l ascund, dar doamna Fairfax mi l-a găsit sub pernă înainte de a apuca să-i găsesc un alt loc. Am fost stânjenit şi, ca de obicei, i l-am luat ursuz din mână, prefăcându-mă că nu ştiam al cui era. A rămas nedumerită şi m-a lăsat în pace. Asta s-a întâmplat după ce fugiseşi de la mine, şi înainte de a fi fost pedepsit de consecinţele faptelor mele.

— Eşti şiret, Edward. Râvneai la mine de multă vreme.

— Aşa e. Hai să ne uităm prin jur, poate mai găsim şi alte comori!

Ne-am mai plimbat cam un sfert de oră, până am ajuns în zona casei unde locuise cândva prima doamnă Rochester. Mansarda nu mai exista, în locul ei văzându-se o porţiune întinsă din cerul străbătut de nori subţiri.

— Acum a ajuns într-un loc mai liniştit, nefericita, comentă Edward pe un ton reverenţios.

Am dat din cap a încuviinţare şi am pornit mai departe, printre grămezile de pietre prăbuşite şi tapiserii distruse, în ziua aceea, n-am mai găsit nimic deosebit. Iedera atârna grea, iar aerul din jurul ruinelor era rece ca într-o criptă. Din fericire, acel mormânt nu conţinea niciun secret, numai remuşcări. Simţeam o tristeţe copleşitoare.

— Edward, putem pleca? Am obosit.

— Jane, ar trebui să exorcizăm locul ăsta. E prea pustiu. Crezi c-ar fi bine să-l reconstruim?

— Nu. Aici nu mai poate creşte nimic.

— Cândva, a fost un loc magic. Tu şi cu mine am găsit aici prietenia. N-ar trebui să-l abandonăm. Poate dacam face aici o grădină... Demolăm zidurile şi sădim flori şi alte plante. Uită-te la castanul ăla mare, unde mi-am declarat adoraţia pentru tine. Vezi crăpătura, în locul lovit de trăsnet? Acolo creşte acum o rochiţa-rândunicii!

— Face ca totul să arate şi mai singuratic; nu voi folosi niciodată această insulă a trecutului. A fost casa primei tale mirese. Eu am fost o intrusă la Thomfield. A murit odată cu ea.

Dumnezeu cel milostiv ţi-a cruţat viaţa de planuri cu bătaie lungă. Nu ispiti soarta, Edward.

— Nu pot nici s-o ignor, Jane. Îi respect forţa. Mă desfide s-o deschid ca pe o rană. E un monument al durerii mele. Un colos al regretului şi al dorului. O regretam pe Antoinetta, în timp ce mi-era dor de tine. Cum poate o inimă să ţină în ea sentimente atât de contradictorii?

— Nu confunda hotărârea cu devotamentul. Te-ai întrebat vreodată cum de uniunea noastră a cauzat două morţi? În chip ciudat, eu nu mă simt vinovată cu nimic. Simt doar un fel de nelinişte. Ce mai mister...! Mi-ajunge ca să am la ce mă gândi în toate zilele vieţii mele!

— Dincolo de întâlnirea noastră există motive pe care noi nu putem pretinde să le înţelegem. Într-o zi, ne vor fi dezvăluite. Chiar refuzi să reconstruieşti cu mine ruina asta părăsită?

— Nu, dragul meu drag, nu pot. Inima-mi spune că nu mai am ce căuta aici. Thomfield a fost o locuinţă temporară, care-mi plăcea numai datorită legăturii cu tine. Mi-e dor de ceea ce-a fost odată, şi ştiu că nu le poate fi de niciun folos copiilor mei sau mie, în viitor. Te rog, acum trebuie să plecăm.

— Jane, nu vrei să asculţi. Aici sunt chiriaşi. Auzi vaietul trist al vântului printre zidurile dărâmate? Pe stafii nu le deranjează spărturile din pereţi şi paturile mucegăite. Nu vezi cum începe natura să-şi revendice elementele de la Thomfield?

— Edward, tu eşti definit de propria ta durere. Eşti o cochilie a păcatelor tale. Trebuie să-ţi repet că eşti un om bun, cu inima curată. Ai fost judecat!

Şi, prinzându-l de braţ, am strigat:

— Mi-e frică aici!

— Ţi-e frică de cea care ai fost aici! Nu trece cu vederea peste această lecţie. Văd în tine mântuirea mea. Propria mea teroare se oglindeşte în trăsăturile tale. Voi fi curajos, dacă-mi promiţi că şi tu ai să fii la fel. Jane, ai fost ispitită cu cruzime să fii amanta unui bărbat căsătorit. N-a lipsit mult să ajungi acolo, şi ai luptat împotriva mea chiar în timp ce simţeai gustul dulce al vieţii. Ai fost curajoasă, şi la fel eşti şi acum. Să nu-ţi fie ruşine de pasiunea ta! Doamnă Rochester, eşti singura mireasă pe care am avut-o în viaţa mea. Cea dintâi căsătorie a fost doar o simplă tranzacţie, pe care Dumnezeu nu a binecuvântat-o. Niciodată n-am iubit altă femeie înafară de tine. Acum cred că

Dumnezeu nu mă va mai pedepsi. Trebuie să te am aproape! Vino la mine, Jane.

M-am retras în îmbrăţişarea soţului meu, dând frâu liber emoţiilor.

— Am acceptat situaţia, Edward. M-am săturat să tot fiu curajoasă! Tristeţea e apăsătoare. Îmi face inima să ia foc!

Oftând, mi-am strâns mai tare pelerina pe trup, am căzut în genunchi şi, cu privirea spre soţul meu, l-am implorat:

— De ce mai stărui asupra acestor lucruri?

— Stărui ca să nu uit cine-am fost. Niciodată n-am să mai fiu acel om. Nici tu nu vei fi vreodată mireasa-copil pe care voisem s-o răpesc. Mă ierţi, Jane?

— Da, Edward, dar tu te ierţi pe tine însuţi?

Privindu-mă în ochi, Edward îşi dădu seama care era cheia scopului său pentru Thomfield Hali. Cu adevărat, era un loc al transformării. El nu se transformase complet înainte de a pleca dintre zidurile sale, iar acum, când peisajul ars renăştea, păcatele lui Edward erau ispăşite, îngenunche la rândul lui şi mă strânse în braţe.

— Mă iert. Da, Jane. Pentru tine, şi pentru fiul pe care mi-l vei dărui!

— Îţi mulţumesc, iubitule. Acum eşti complet liber! Vino cu mine. Plecăm.

Am mai plâns un moment, în adâncitura umărului său, apoi m-am recules şi l-am condus de-acolo.

Am plecat de la Thomfield cu intenţia de a pune să fie strâns molozul, iar proprietatea să fie vândută. Era o mare uşurare să ne fi eliberat de acea parte a trecutului. Atunci am înţeles că era nevoie de mult timp pentru ca Edward să-şi revină pe deplin, şi că dorinţa mea de a-i grăbi ispăşirea mintală era greşită. Nu-l puteam schimba pe omul ursuz şi complet pe care-l iubeam, căci atunci n-ar mai fi fost Edward al meu.

Mai târziu, în aceeaşi seară, la lumina felinarului, Edward puse portretul pe care mi-l făcuse lângă cel desenat de mine însămi, peste câteva luni.

— Nu eşti generoasă cu tine însăţi. Ochii tăi nu sunt atât de îndepărtaţi, şi ai buzele mai pline. Uite, aici, corectează-l cu creionul.

— Ba nu, e corect. Al meu nu va fi modificat. Uită-te la expresia stranie pe care mi-ai pus-o în ochi. De ce mi-ai atribuit expresii ciudate?

— Aşa arăţi, când stai pe gânduri. Am redat-o bine, cred. Mintea ta e activă. Nu cred c-aş putea vreodată s-o ţin în frâu, spuse el, cu un zâmbet luminos.

— Nici să nu încerci!

I-am făcut cu ochiul, apoi l-am întrebat:

— Unde să agăţăm miniaturile astea?

— În bibliotecă. Acolo, ne putem uita la ele oricând dorim.

— Cred că deocamdată vor sta lângă dulapul tău.

Luându-le din mâinile lui Edward, le-am pus în sertarul unei mese de lângă şifonier.

— Mâine am să le pun pe perete.

— Vrăjitoare mică. Fă cum vrei, numai să stea la vedere.

Ridică din umeri, apoi se duse la cămin şi răscoli jăraticul din vatră.

Focul era plăcut şi liniştitor. M-am potrivit mai bine în fotoliu, privind câteva momente flăcările care mângâiau marginile vetrei, înainte de a-mi da seama că soţul meu îmi studia faţa.

— Edward?

— Iar ai expresia aia.

Veni spre mine şi mă ridică în braţe.

— N-ai să-mi aparţii niciodată, atâta vreme cât ai acea privire în ochi.

— Niciodată nu vom aparţine unul altuia. Suntem împreună de bunăvoie. O soartă dulce-amăruie ne-a adus unul spre altul, şi ar putea să ne despartă oricând vrea. În pofida oricărei separări, suntem unul, Edward.

— Da, filosoafa mea. Eşti precisă ca de obicei. Şi cred că ai dreptate. Suntem combinaţi astfel încât bătăile inimii mele le poruncesc celor ale inimii tale, iar legătura dintre noi ne ţine strâns ca într-o menghină de fier. Când ţie îţi arde inima, arde şi a mea. Avem doar un singur lucru de care să ne temem.

— Iar acela este...?

— Propriii noştri demoni. Îţi promit că voi încerca să fiu cinstit, Jane. Nu voi mai lăsa trecutul meu să-ţi facă niciun rău.

L-am tras de părul de la ceafă, iar el mă aruncă pe pat, cu falsă nepăsare.

— Eşti incredibil! De-ajuns cu trecutul! Priveşte înainte, dragă Edward, aşa cum înainte n-ai putut s-o faci niciodată. Ne-am eliberat! am spus, potrivindu-mă mai bine sub pătură.

— Fără tine, n-aş putea să fiu nimic altceva, mărturisi Edward, în timp ce ne sărutam. Asta nu-i o iubire ca oricare alta, îmi mai şopti el la ureche, pe când mă îndesam în îmbrăţişarea lui am ştiut cu certitudine că iubirea era o răsplată adevărată, indiferent de încercările prin care treceam.

Chiar în timp ce inima mea jinduia după un tărâm care să unească cerul şi pământul, am înţeles că Edward avea să-mi fie alături până puteam găsi o punte. Avea să mă aştepte în ceţurile timpului, sau eu aveam să stau pe loc până ne reîntâlneam, în viitor sau în trecut. Ştiam că întotdeauna aveam să ne întâlnim ca prieteni, iubiţi şi adevărate suflete pereche. Orice scenă e potrivită, indiferent dacă ar fi o proprietate forestieră, o suburbie a Londrei sau eterul eternităţii.

EPILOG

Dumneata, dragă cititorule, ai aflat de-acum cum afirm că exist în „deplină armonie” cu Edward al meu. Am supravieţuit prin fălcile demonilor dulci-amărui şi vraja ielelor maniacale. Nici-o căsnicie nu e doar extaz pur, sau senzualitate nemăsurată. Edward şi cu mine rămânem statornic acolo unde putem exista în alianţă totală cu universul nostru, ca animale ale naturii şi făpturi ale lui Dumnezeu. Dualitatea ne prinde bine. De când am ajuns să ne înţelegem unul pe altul, neam contopit, fără nici-o fisură – inimă la inimă şi minte la minte.

După ce Edward şi-a regăsit vederea, am pierdut într-adevăr o parte din intimitate şi din libertatea de mişcare. Abia dacă simt lipsa scurtului răstimp în care îmi puteam lăsa expresiile să-mi apară pe faţă fără niciun comentariu, sau când aveam puterea de a fi fost, într-un sens, stăpâna Conacului Femdean. Am ajuns să înţeleg că o căsnicie nu trebuie să aspire la perfecţiune. Este la fel de schimbătoare şi fantezistă ca orice entitate în sine. Acum lumea mea e reală pentru mine, şi cred că sunt fericită, căci niciodată nu trebuie să mă gândesc dacă sunt sau nu, pur şi simplu aşa sunt. Darul meu pentru dumneata nu constă în sfaturi, căci fiecare trebuie să înveţe în felul său propriu. Îţi dăruiesc povestea mea atât de sincer pe cât o pot spune, şi din toată inima pe care o am. Aceste memorii ale mele sunt un dar, şi astfel am îndeplinit sublimul oricărei ofrande, prin sinceritatea faptei în sine.

– *Sfârşit* –

Autoarea KIMBERLY BENNETT a dovedit un curaj ieşit din comun atunci când a hotărât să scrie continuarea unui roman-capodoperă a literaturii universale, *Jane Eyre*.

O misiune extrem de grea, dar nu imposibilă, aşa cum o dovedeşte această carte ce nu se deosebeşte prin nimic de stilul celebrei Charlotte Bronte.

Povestea din *Jane Eyre* s-a oprit la momentul căsătoriei lui Edward cu Jane. Continuarea ei urmăreşte evoluţia cuplului şi încearcă să răspundă unor întrebări fireşti. Încetează intensitatea atracţiei după ce se depun jurămintele de credinţă? Nu mai există niciun obstacol în calea fericirii lor?

Într-adevăr, la începutul căsniciei, viaţa este la fel de tumultuoasă şi nesigură ca plecarea întro călătorie spre o destinaţie îndepărtată. Iar primul sărut al căsniciei este ca întâia gură de aer trasă în piept de un nou-născut. Dar viitorul nu poate fi prestabilit niciodată.

Vor trăi Jane şi Edward fericiţi până la adânci bătrâneţi sau dificultăţile apărute îi vor despărţi?

O carte scrisă cu reală pasiune, ce face să vibreze cele mai sensibile corzi ale sufletului cititorului.